

TOPLUMSAL ÇÖKÜŞ SORUNLAR VE ÇÖZÜM

TEHLİKENİN
FARKINDA
MISINIZ?

KÖKLÜ DEĞİŞİM

Susunluğun Kırlma Noktası

“Bir toplumda suç, ender görülüyorsa insan;
sık görülüyorsa tatbik edilen nizam bozuktur.”

[Takiyyüddin en-Nebhani]

İçindekiler

GİRİŞ

02

GENÇLİĞİ KAYBEDİYORUZ FARKINDA MISINIZ?

- İnancın ve değerlerin kaybedilmesi
- Laik eğitim sistemi ile zihinlerin kirlenmesi
- Alkol ve uyuşturucu bağımlılığı
- İdeal gençlik nasıl yetişecek?

05

AİLELER PARÇALANIYOR FARKINDA MISINIZ?

- Evlilik kurumuna yönelik saldırılar
- LGBT ve toplumsal cinsiyet eşitliği tehlikesi
- CEDAW, 6284 sayılı kanun ve pratik uygulamalar
- Aile İslâm ile nasıl korunacak?

19

TOPLUMSAL ÇÖKÜŞÜN FARKINDA MISINIZ?

- Suç oranlarının artması
- Adaletsizlik ve yargıya güvensizlik
- Toplumsal duyarsızlık
- Toplumsal değişim nasıl olacak?

32

İSLÂM'DAN UZAKLAŞTIĞIMIZIN FARKINDA MISINIZ?

- İnancımızı kaybediyoruz!
- Teslimiyetimizi kaybediyoruz!
- Sekülerleşiyoruz!
- İslâmi hayata nasıl döneceğiz?

47

DEĞERLENDİRME VE ÇÖZÜM

63

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

GİRİŞ

On dört asır önce insanlık bir kez daha ateş çukurunun kenarına kadar gelmiş, yeryüzü ifsat olmuş, doğrular ve yanlışlar, iyiler ve kötüler yer değiştirmişti. Yaratıcısını unutan insan, aklın kabul etmeyeceği bir şekilde kendi elleriyle yaptıkları putlara mistik güçler yükleyerek kutsayıp yüceltiyordu. Yaratıcıyla birlikte ilahi mesajlar da unutulmuş heva ve heves üzerine bina edilmiş hayat, zayıfları eziyor zenginleri el üstünde tutuyordu. Beşeri kanunlar zulmün başlıca kaynağıydı. Karanlıklara gömülen dünyayı şirk, zulüm, fesat ve ahlaksızlık kaplamıştı.

Kullarına karşı şefkatli ve merhametli olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, bir kez daha rahmetini gönderdi. İslâm güneşi karanlıkları parçaladı ve dünyayı aydınlattı. Cehennem ateşine koşarak giden insanlığın elinden tuttu ve kendisine tabi olanları “ahsen-i takvim” katına yükseltirken haktan sapanları “esfel-i safilin” konumuna indirdi. Kaskatı kesilmiş kalplerden âb-ı hayat fışkırttı.

Dünya hayatını, onun öncesini, sonrasını ve aralarındaki ilişkiyi anlatarak, insanoğlunun büyük düğümünü çözdü. Katından indirdiği tertemiz hükümleri, hayatlarında tatbik edecekleri nizamlar ve kanunlar hâline getirdi. Âlemlere Rahmet olarak gönderdiği son Nebi ve son Rasul olan Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'i tek örnek, tek model ve tek önder seçti. İslâm'ı, iman edip teslim olanların kendisine tutunduğu en sağlam kulp yani “Urvetu'l-Vuska” olarak gösterdi.

“Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür” atasözü cereyan edip kendisini ayakta tutan şeyin bu sağlam kulp olduğunu unuttuğunda yavaş yavaş onu bıraktı. Ve karanlıklar yeniden dünyayı kapladı. Yeryüzü yeni bir ifsat dalgasıyla baş başa kaldı. Cahiliyye toplumunun ateş çukuru yeniden alevlendi.

Bugünümüz, yarınımız ve geleceğimiz büyük tehlike altında farkında mısınız?

Yaşanan her kötülük sonrası “bundan daha kötüsü ne olabilir ki?” diye düşünürken “cinsiyet eşitliği” adı altında “LGBT” vb. sapkınlıklar normalleştirilmeye, yasalarla korunmaya ve yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Üstelik toplumu yok oluşa sürükleyecek bu sapkınlık devlet eliyle desteklendi. -Sözde- “özgürlük” adı altında eşcinsel derneklerinin kurulması ve özgürce faaliyet göstermeleri yasal güvence altına alındı.

Hayatı tanıması ve hayatta bir yer edinmesi için okula gönderdiğimiz çocuklarımız “toplumsal cinsiyet eşitliği” adı altında ifsat edici programlar ve etkinliklere maruz bırakıldı.

Geleceğimizin teminatı olan gençlerimiz; gayri İslâmi ideolojilerin ve karanlık fikirlerin hedefi hâline geldi. Ateizm ve deizm gibi inançsızlık fikirlerinin girdabında hayatın gerçek anlamını yitirdi. Aileden, toplumdan ve İslâm'dan kopmuş bir şekilde boşlukta sürüklenmeye başladı.

Kimlik ve şahsiyet bunalımı yaşayan, aklının ve kalbinin sesini, alkol ve uyuşturucu ile susturmaya çalışan, toplumdan uzaklaşıp sanal bir dünyada yaşamayı tercih eden, oyun, eğlence ve kısa yoldan zengin olma hayalleri ile ömrünün en verimli dönemlerini tüketen vizyonsuz, sorumsuz ve uyuşturulmuş bir nesil oluştu.

Gençlerimiz, çocuklarımız, geleceğimiz, umutlarımız her geçen gün daha da savruluyor ve elimizden kayıp gidiyor! Tehlikenin farkında mısınız?

İslâm'ın koruma altına aldığı "aile" kurumu da dağıldı ve yok olmanın eşiğine geldi. Evlilik dışı ilişkiler yaygınlaşırken, aile kurmanın ilk adımı olan evlilik zorlaştırıldı, külfetli hale getirildi. Hatta gereksiz bir yük olarak görülmeye başlandı. Aile içinde ise huzur ve güven kalmadı. Boşanma oranları evlilik oranları ile yarışır hale geldi. İslâmi bilinçten yoksun aile yapısı sebebiyle aile içi şiddet ve sorunlar arttı.

Ailenin unsurları olan; baba, anne ve çocuğun misyon ve sorumlulukları değişti. Evin reisi ve koruyucusu olması gereken babaya, sorumluluklarını terk edip sadece "eve ekmek getiren adam" rolü verildi. Ailenin saadeti ve düzeninin kaynağı olması gereken anne, "çalışan ve kariyer sahibi bir kadın" rozetini almak için aileden koparıldı. Ebeveynlerinden alamadığı eğitim ve doğru bakışı sosyal medyadan almaya çalışan çocuklar, İslâmi değer ve ilkelerden uzak bir şekilde yetişmeye başladı. En nihayetinde aile; dört duvar arasında bir birinden bağımsız yaşayan bireyler hâline getirildi.

Bir kale misali korumak zorunda olduğumuz ailelerimiz dağılıyor! Tehlikenin farkında mısınız?

Laiklik ve Kapitalizm ile birlikte karanlıklar perçinlendi. Huzur ve istikrarın kaybolduğu toplumumuz suç bataklığında can çekişmeye başladı. Hırsızlık, gasp, yaralama, tecavüz, taciz, uyuşturucu ve cinayetler neredeyse sıradanlaştı. Ana haber bültenleri, tarih boyunca eşine az rastlanır insanlık dışı, ahlak dışı, insaf dışı olayların haberleri ile doldu. Kendisinin, yakınının ya da bir komşusunun başına gelen hırsızlık veya dolandırıcılık olayına şahit olmayan belki de hiç kimse kalmadı. Çelik kapılarla koruma altına aldığımız evlerimizde bile güvende değiliz.

Toplumda huzur, güven, adalet, refah ve mutluluk kalmadı! Tehlikenin farkında mısınız?

Fertlerin ve toplumun düştüğü bu kötü durumdan onları kurtaracak olan İslâm da yoğun saldırı altında... Hükümleri ve çözümleri hayattan uzaklaştırıldıktan sonra onu doğru anlamaya yönelik girişimlerin de önüne geçildi. Hurafelerle dolu, akıldan ve izandan uzak, hayattan kopuk, sadece çöllere hükmeden, sarık ve cübbeden ibaret bir İslâm anlayışı, hâkim anlayış hâline dönüştürüldü. Hayata dair çözümleri olmayan İslâm anlayışı sayesinde "ateizm" ve "deizm" popüler inanç sistemleri arasına girmeye başladı.

Bizleri yoktan var eden, her türlü nimetlerle bizi rızıklandıran, hayatımızın ve ölümümüzün ancak kendisi için olduğu âlemlerin Rabbi olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın bizlere indirdiği İslâm'dan karış karış, arşın arşın uzaklaşıyoruz!

İslâmi şahsiyetimizi, teslimiyetimizi ve kulluk bilincimizi kaybediyoruz! Tehlikenin farkında mısınız?

Neleri kaybettiğimizin ve nelerden uzaklaştığımızın gerçekten farkında mısınız?

Ne hale geldiğimizin ve nasıl bir akıbete doğru sürüklendiğimizin farkında mısınız?

Bizler, birçoğunuz gibi içerisinde bulunduğumuz bu vahamet in farkındayız. Hem bu farkındalık hem emri bil maruf nehyi anil münker farziyeti, hem “**din nasihattir**” kavli gereği, bu vahameti dört ana başlık altında bir rapor şeklinde toplamaya ve tehlikenin boyutlarını her yönüyle göstermeye çalıştık. Gençliği kaybettiğimizi, ailelerin parçalandığını, toplumsal çöküşü ve belki de hepsinin sebebi olarak İslâm’dan nasıl uzaklaştığımızı göstermek istedik.

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in [مَنْ لَمْ يَهْتَمَّ بِأَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ] “**Müslümanların işi (derdi) ile ilgilenmeyen (dertlenmeyen) onlardan değildir**” kavlini kendimize düstur edinerek, toplumsal çöküşe karşı farkındalık oluşturmak, sorunları ve sebeplerini tartışmak ve bu halden kurtuluşun yegâne çözümünü ortaya koymak için “**Toplumsal Çöküş: Sorunlar ve Çözümler**” başlıklı bu raporu kamuoyunun ve sizlerin takdirine sunuyoruz. Gayret bizden başarı Allah’tandır.

GENÇLİĞİ KAYBEDİYORUZ FARKINDA MISINIZ?

14 asır önce putperest bir toplum içinde yaşarken İslâm'a iman eden ve imanlarının gereği olarak Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in davasını sahiplenen gençler, taşıdıkları fikir ile cahiliye karanlığını aydınlattılar. İslâm'a sahip çıkan, fikirlerini benimseyen ve Allah'ın davasını Arap Yarımadası'nın dışına kadar yayan bu insanlar, genç yaşta büyük devlet adamları, başarılı komutanlar, âlimler, fakihler ve topluma öncülük eden lider şahsiyetler oldular. Örneğin; Ali *RadiyAllahu Anh* İslâm'ı kabul ettiğinde henüz 8 yaşında, Abdullah b. Ömer 10 yaşında, Zeyd bin Hârise *RadiyAllahu Anhum* 15 yaşındaydı. Abdullah b. Mes'ud 14, Zübeyr b. Avvam 16, Talha b. Ubeydullah 11, Abdurrahman b. Avf ve Sa'd b. Ebî Vakkas 17, Osman b. Affan 20, Said b. Zeyd, 18, Ebû Ubeyde b. Cerrah *RadiyAllahu Anhum* 25 yaşındaydı. Sadece sahabe asrında değil daha sonraki dönemlerde yaşayan gençler de hayatlarını İslâm'a adadılar.

Harun Er-Reşid henüz 14 yaşında iken İstanbul'u fethetmek için Anadolu'nun içlerine kadar ilerledi ve Bizans'ı anlaşılmaya mecbur etti. 20 yaşına geldiğinde ise Akdeniz'den Hindistan'a uzanan Hilâfet Devleti'nin başına geçti. Fatih Sultan Muhammed Han, İstanbul'u Bizans'ın elinden söktüp aldığı anda henüz 21 yaşındaydı. Fen ve sosyal bilimlerde büyük keşif ve icatlar ortaya koyan, fizik, kimya, matematik, astronomi ve tarih bilimlerinin temellerini atan Müslüman bilim adamları da erken yaşta bu başarıları imza attılar. Matematik dehası Harezmi, astrofizik mühendisi Fergani, tıp dehası Biruni ve robot teknolojisinin temellerini atan Cezeri bunlardan sadece birkaçıdır. İslâm tarihi işte böyle Müslüman gençlerin başarıları ile doludur.

Bugüne geldiğimizde düşünmeye, sorgulamaya, okuyup araştırmaya ve üretmeye gereken önemi göstermeyen, tarihine ve değerlerine her geçen gün daha da yabancılaşan bir gençlik ile karşı karşıyayız. Seküler eğitim sisteminin tehdidi karşısında savunmasız, popüler kültürün öğüttüğü, asosyal, apolitik, özgüvenini kaybetmiş yaşama gayesini unutmuş bir gençlik ile karşı karşıyayız. Daha da kötüsü bu gençlik bir uçurumun kenarında ve yok olma tehlikesi ile karşı karşıya...

Tehlikenin farkında mısınız? Gençliği kaybediyoruz! Bırakın insanlara öncülük ederek toplumu değiştirmeyi, bugün, kendi sorunlarını çözemediği için çareyi alkol ve uyuşturucuda arayan bir gençlik ile karşı karşıyayız. Ateist veya deist olan, eğlence ve oyun ile hayatı boşlayan, özenti ve boş hayaller ile kötü yollara düşen, hayatın zor, acımasız olduğunu ve artık kendilerine dar geldiğini düşünerek intihara kalkışan bir gençlik ile karşı karşıyayız.

A- İNANCIN VE DEĞERLERİN KAYBEDİLMESİ

İnanç, insanın fitri bir özelliği ve içgüdüsel bir ihtiyacıdır. Belki saptırılabilir, yanlış yönlendirilebilir ancak bastırılıp yok edilmesi mümkün değildir. Her insan doğar, belirli bir yaşa gelince akli melekelerini kullanarak düşünmeye, hayatını, etrafındakileri, kendi varlığını anlamlandırmaya ve yaşam gayesinin ne olduğunu, hayat sonrasında ne ile karşılaşacağını sorgulamaya başlar. İşte insan bütün bunları yapmaya elverişli bir fitratta yaratılmıştır. Onu diğer varlıklardan farklı kılan şey, akıl nimetini kullanarak düşünmesi, sorgulaması ve bir hükme varıp inanmasıdır. Her insan bir inanca sahiptir. Hayattaki her şeyin değerini belirleyen de işte bu inançtır. Sahip olduğu bu inanç, ailesinden, arkadaşlarından, bulunduğu ortamdan, okul ve öğretmenlerinden, okuduğu kitaplardan, izlediklerinden ve örnek edindiği kişilerden elde ettiği bilgiler ile şekillenerek kendisine bir kimlik kazandırır. Zannedildiği gibi bu kimlik, kişinin kendisinin, anne ve baba adının, doğum tarihi vs. bilgilerin yazılı olduğu bir kâğıt parçası değildir. Aksine o kimlik, insanın kendisi ile var olduğu ve onsuz da yok olduğu şahsiyetidir.

- Anlam ve Amacın Kaybedilmesi

Müslümanlar, İslâm'ın ilk yıllarından itibaren çocuklar ve gençleri kesin ve kati bir iman üzere, Allah'ın rızasını gaye edinerek İslâm'a ve insanlığa hizmet için çalışan seçkin ve şahsiyetli nesiller olarak yetiştirdiler. Öyle ki yetişen bu nesil, Allah'a itaat ve ibadet ile büyüyen ve kalbi mescitlere bağlı olan, Allah'tan korktuğu için haram ve helali gözeten, hayır üzere koşan, şer ve kötülüklerden uzak duran, Kur'an ve Sünnet üzere yaşayıp halkına liderlik yapan, hem ilim tahsil edip fakih olan hem de ordulara komutanlık yaparak Allah yolunda şehit olmayı arzulayan gençlerden oluşuyordu. Müslümanlar işte yeryüzünün en hayırlı nesillerini bu vasıflarla yetiştirdiler.

Bugün artık o altın nesilden eser yok maalesef. Çünkü 100 yıldır İslâm akidesi ve ahkâmından uzak yaşıyoruz. Sömürgeci Batılı devletler 100 küsur yıl önce Avrupa'nın başkentleri Paris ve Londra'da eğitim alıp Hilâfet topraklarındaki temiz zihinleri bulandıran birtakım zevatın yardımı ile Hilâfet'i kaldırmayı başardılar. Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile başlayan Türkiye'nin Batılılaşma sürecinde eğitim ve öğretim laik esaslar üzerine kuruldu. Çocuklarımız ve gençlerimizin soru sormasına ve sorgulamasına müsaade etmeyen müfredatlar hazırlandı. Hayata bakış açısını, kim olduğunu, nereden gelip, nereye gideceğini, nasıl bir hayat tarzı yaşaması gerektiğini, niçin yaratıldığını bile çözemeyen bir nesil yetiştirildi. Bu plan ve girişimlerle bir zamanlar tarih yazan nesiller, laik, demokrat, liberal ve özgürlükçü fikirlerin hedefi hâline getirildiler. Böylece Rabbini tanımayan ateist zihinler türedi. Peygamberini, Kitabını ve dinini bilmeyen laik, demokrat ve deist fikirler ortaya çıktı. Ahiret inancı olmayan, çıkarıcı, Makyavelist ve kapitalist zihinler çoğaldı. Bu bozuk fikir ve akımlar, özellikle gençler arasında yayılmaya başladı. Öyle ki Müslüman bir ailede yetişmiş olmaktan şikâyetçi olan, Müslüman olarak kalmak ve yaşamaktan sıkılan gençlerin sayısı artmaya başladı. Yani bugün kimliğini kaybetmiş ya da kimlik kargaşası yaşayan bir gençlik ile karşı karşıyayız. Yaşama gayesini yitirmiş, ideali olmayan bir gençlik ile karşı karşıyayız.

Araştırmalara göre, Türkiye'de kendini "ateist", "deist", "agnostik", "liberal" diye tanımlayan gençlerin sayısı hızla artmaktadır. Gençler içinde ateizm, deizm, agnostisizm gibi akımlara meyledenlerin çoğu, popüler kültürün, dizilerin ve seküler yaşamın etkisiyle hareket ediyor. Bunların hayata bakışları bozuk, akide ile ilgili bilgileri hatalı olduğu için saptırıcı

akımların hedefi hâline geliyorlar. Çünkü bu gençlerin birçoğu, İslâm'ın hayat hakkındaki nizamlarından habersiz durumdadır.

Kendilerini hem "İslâmcı" hem de "muhafazakâr demokrat" olarak tanımlayanların iktidara gelmesinin de etkisiyle, ülkede yaşanan siyasi, askeri, ekonomik, sosyal, kültürel her türlü sorun İslâm'a fatura ediliyor. Her türlü haksızlık, hukuksuzluk İslâm ile ilişkilendirilmeye çalışılıyor. Oysa iktidarın bu uygulamalarının hiçbir şekilde İslâm ile alakası bulunmamaktadır. Bu sorun İslâm'ın değil laik demokratik sistemin sorunudur. Yani sorunların kaynağı, İslâm ile taban tabana zıt olan laik demokrasi ve kapitalist sistemin bizatihi kendisidir. Ama bu sapıtıcı akımların tuzağına düşenler maalesef bütün bu "kötülüğü" İslâm'a mâl ediyorlar. Sanki bütün bu bozuklukların, kokuşmuşluğun sebebi İslâm'mış gibi bir algıya özellikle gençler maruz bırakılıyorlar. Bu sebeple gençlerin birçoğunun ağzından "*Eğer İslâm ve Müslümanlık buysa ben Müslüman değilim!*" vb. söylemler yükseliyor. Oysa uygulanan sistemin laik, demokratik bir sistem ol-

duğu herkesçe bilinmekte, kendisinden öncekiler gibi mevcut iktidar partisinin de Batı hayranı ve Batı taklitçisi olduğu da açıkça görülmektedir. Bunların uyguladığı yasa ve kanunlar beşerî nizamdan, savundukları fikir ve düşünceler seküler ideolojiden kaynaklanıyor. İslâm adına söyledikleri şey hamaset yapmak, İslâm'ın kutsallarını ve değerlerini kendi siyasetleri için istismar etmekten ibaret.

- Kültürün ve Tarih Bilincinin Kaybedilmesi

Türkiye'de son 100 yılda verilen seküler ideolojik eğitim, yapılan sosyal ve kültürel propaganda ile -genelde halk özelde genç nesil- İslâm'a, İslâm tarihine düşman ve yabancı, Batı'ya ve tarihine hayran şekilde yetiştirildi. Kuruluşundan bugüne Kemalist rejim tüm organları ve imkânlarıyla İslâm'ı zihinlerden ve yaşantıdan silmeye çalıştı. Cumhuriyet kadroları "halka rağmen halk için" güya bir modernleşme siyaseti yürüttüler. Batı'nın sadece maddi devrimini, sanayisini ve teknolojisini değil fikrini, kültürünü ve tarihini de alıp getirdiler. Bugün şahit olduğumuz Batı hayranlığının temelleri Cumhuriyetin ilk yıllarında atıldı ve daha sonra bu temel üzerine diğer sütunlar dikildi. Geldiğimiz noktada Türkiye'de her geçen gün Batı hayranlığı ile İslâm tarihine yabancılaşma ve düşmanlık konusunda artış yaşanmaktadır. Batılıların yaşam tarzını kendilerine örnek alan gençlerimiz artık onlar gibi giyiniyor, onlar gibi konuşuyor ve birebir onlara benziyorlar. Öyle ki bu yetişen neslin gözünde Batılı ülkeler, "medeni, çağdaş, gelişmiş, kalkınmış ve her yönü ile insana değer veren ve huzurla yaşanabilecek" bir coğrafya ama İslâm beldeleri, "geri kalmış, kalkınmamış, insanlara değer verilmeyen" ülkelerden oluşmaktadır.

Türkiye'de son 100 yılda verilen seküler ideolojik eğitim, yapılan sosyal ve kültürel propaganda ile -genelde halk özelde genç nesil- İslâm'a, İslâm tarihine düşman ve yabancı, Batı'ya ve tarihine hayran şekilde yetiştirildi.

Televizyonda yayınlanan bir yarışmada yarışmacıya “1980'lere kadar hangi ülkedeki yetim, gayrimeşru doğmuş, ebeveyni alkolik, ayrılmış veya fakir olan çocuklar devlet tarafından bazen açık artırmada satılarak çiftliklerde zorla çalıştırılmıştır?” sorusu sorulunca kendisi de Avrupa'da yaşamış bayan yarışmacı, şıklarda sadece Avrupa ülkelerini görünce şok olmuş ve “Ama bunlar Avrupa ülkesi. Bana şöyle Orta Doğu, Uzak Doğu'dan cevaplar gelmiş olsaydı, 'tamam' diyecektim.” şeklinde bir tepki vermişti. Doğru cevabın “İsviçre” çıkması üzerine yarışmacı çok daha büyük bir şok yaşamıştı. Ne yazık ki 100 yıl önce Türkiye, daha şundan 40 sene öncesine kadar sahipsiz çocukların para ile satıldığı İsviçre'den medeni kanunu aldı. Yarışmacının verdiği bu tepki aslında modernleşme sürecinde inşa edilen nesillerin zihin dünyasını yansıtmaktadır.

Laik Cumhuriyetin kurulmasından bugüne hızla ilerleyen ve tüm toplumu çepeçevre kuşatan ahlaki bir kriz ile karşı karşıyayız. Gençlerimizde hayâ, saygı, edep, sevgi gibi İslâm'ın çok önem verdiği ve onayladığı örf, âdet ve değerlere yabancılaşma artıyor ve bu değerler artık yok sayılıyor.

len nesillerin zihin dünyasını yansıtmaktadır. Tarihine ve değerlerine yabancılaşma konusunda bu bayan yalnız değildir. Bugün onun gibi düşünen, onun gözlüğü ile Batı ve İslâm coğrafyasına bakan milyonlarca genç var. Bu gençlerin hepsi aynı düşünce tezgâhından geçirilip yetiştiriliyor. Laik Cumhuriyetin kurulmasından bugüne hızla ilerleyen ve tüm toplumu çepeçevre kuşatan ahlaki bir kriz ile karşı karşıyayız. Gençlerimizde hayâ, saygı, edep, sevgi gibi İslâm'ın çok önem verdiği ve onayladığı örf, âdet ve değerlere yabancılaşma artıyor ve bu değerler artık yok sayılıyor. Dün babalar, “evladım kötü arkadaşlık kuruyor ve kötü alışkanlıklar ediniyor” diye dert yanarken, bugün artık “ateizm ve deizmi savunuyor”, “cinsiyetsiz olmak istiyor” diye dert yanıyorlar. Yani tehlike çok büyük ve farkındalık gerekiyor.

- Yalnızlaşma ve Asosyalleşme

Sosyalleşme, bireyin toplumdan bir parça hâlini almasıdır. Yani ailesinin, akraba ve komşuluk ilişkilerinin, çevresinin, yaşadığı köy ya da kentin bir parçası olduğunu bilmesi ve buna göre yaşamını şekillendirmesidir. İletişim ve bilgisayar teknolojilerinde ortaya çıkan hızlı gelişmeler; özellikle internet ve sosyal medyanın yaygınlaşması dünyayı küresel bir köy ve ekonomik bir pazar alanına dönüştürdü. Bunun da ötesinde küresel ölçekte, siyasi, ekonomik ve kültürel olarak tek tip bir toplum ile karşı karşıya kaldık. Buradaki örf, âdet, gelenek, görenek ve değerlerin belirlenmesinde ise kapitalist sistem etkin oldu. Eskiden cemaat ve cemiyetler, sohbet meclisleri, misafirlikler, düğün davetleri ve taziye evleri gibi sosyal ortamlarda insanlar bir araya gelip sosyal ilişkiler oluşturlardı. Bu ortamlarda büyüyen gençler sosyal bir kimlik kazanır ve “cemiyet adamı” olurlardı. Şimdi “sosyallik” tanımı değişti; sosyal medyada aktif olmak, sosyallik kabul edildi ve bu durum gençlerin asosyal bir kimliğe bürünmelerine sebep oldu. Yapılan araştırmalara göre;

- Her insan günde 2 saatini, gençler ise günde 9 saatini sosyal medya ortamlarında geçiriyor.
- Dünyada 210 milyon kişi internet ve sosyal medya bağımlısı olmuş durumda.
- Türkiye nüfusunun %60'ı yani 48 milyon kişi internet ve sosyal medya kullanıyor.
- Günde 5 saatini telefonda geçirenler depresyon belirtileri gösteriyor.

- Sosyal Medya Bağımlılığı

Sosyal medya kullanımına dair bu veriler tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de gençlerin asosyal bir ortamda yetiştiklerini dahası sosyal medya bağımlısı olduklarını gösteriyor. Asosyallik esasen sosyal kaygı bozukluğudur. Asosyal genç/kişi insanların arasında iken yoğun bir kaygı hissi yaşar. Bu tür sosyal ortamlarda insanlar ile bir araya gelmekten kaçınır ve bu ortamları sevmez. Ailesi, okulu ya da bağlı olduğu cemiyet sebebiyle bu tür ortamlara mecbur kaldığında ise isteksizce buna katlanır. Gençler bugün özgürlük ve bireycilik fikrinin yayılması ve sosyalleşme ortamlarının azalmasıyla kendi odalarına çekildiler. Özellikle sosyal medya ve dijital oyunların yayılması ile birlikte, gençlerin bir kısmı toplumdaki koptu ve asosyal kimlik kazandı. Bu asosyal hâl zamanla sosyal fobiye dönüştü, gençler kendi aile ortamlarında bile bulunmamaya, bu ortamlardan sıkılmaya başladılar. Sosyal hayattan kopan gençler yalnızlaşmakta ve yalnızlığın vermiş olduğu bunalımı derinden yaşamaktadırlar.

Sosyal medya aynı zamanda aile içi ilişkileri de etkilemeye başladı. Öyle ki aile içinde sadece çocuklar ve gençler değil anne ve babalar da sosyal medya kullanımı sebebiyle geleneksel aile ilişkilerinin zedelenmesine sebep oldular. Bugün artık yemek için aynı sofraya oturmak, birlikte sohbet etmek, akraba ziyaretleri yapmak hatta bayramları ailecek karşılayıp birlikte geçirmek zorlaşır hâle geldi. Küçüğün büyüğüne saygısı kalmadı, büyüğün küçüğüne sevgisi azaldı. Haram-helal birbirine karıştı, genel-özel ayrımı tamamen kalktı. Sosyal medya kullanan bazı insanlar, aileleri ile ilgili özel ân ve durumları, “herkese açık” bir şekilde paylaşır hâle geldi. Sırf “beğeni” almak ya da para kazanmak için “TikTok” vb. sosyal medya araçları ile her türlü rezillik işlenir oldu. Gençler sosyal medya fenomeni olmak için anne ve babalarıyla hatta yaşlı nine ve dedeleriyle dalga geçen videolar paylaşmaya başladılar.

Bir diğer sorun ise gençlerin nasihate kapalı olmalarıdır. Büyüklerin nasihati gençlerde artık hiçbir etki etmiyor. “Kuşak çatışması” adı altında aslında bir kimlik karmaşası yaşanıyor. Doğru bir eğitimden uzak yetişen gençlik anne, baba, büyük sözü dinlemez hâle geldi. Gençlere, yaşlarına uygun eğitim ile sorumluluklar verildiği takdirde, onlara şahsiyetli bir kimlik kazandırılır ve ancak bu şekilde tüm bu sorunların önüne geçilebilir.

Gençlerimizi yeniden hayata kazandıracak fikir, özgürlükçü demokrasi ya da dini hayattan koparan laiklik değil İslâm’dır. Sorumluluk bilincinde, doğru bir ideal peşinde koşan, sosyalleşmiş gençlik ancak İslâm nizamında yetişir. İslâmi eğitim gençlere, sorumluluk bilinci yükleyeceği gibi aynı zamanda toplumsal bütün içinde onları sosyal bir parça hâline getirir, zararlı sosyalleşmelerden de korur. Nitekim Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem Mekke toplumunda yani kalplerin katılaştığı bir toplumda gençler ile bir değişim gerçekleştirdi. O gençler de İslâm davetini başka toplumlara götürerek insanlığın aydınlanmasına hizmet ettiler.

Bugün de aynı şekilde Nebevi eğitim metodu ile gençlik, kapitalizmin karanlık odacıklarından aydınlık meydanlara çıkarılmalıdır. Çünkü Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem

bizlere gençleri tavsiye etti. Onların kalplerinin daha ince olduğunu, bu sebeple söylenenleri daha iyi anlayabildiklerini, önyargılı olmadıklarını, Allah'ın dini kendilerine hatırlatıldığında en fazla icabet edenlerin gençler olduğunu ve Allah'tan hakkıyla korkmaya gençlerin daha yatkın bulduklarını bizlere aktardı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu:

[أَوْصِيَكُمْ بِالشَّبَابِ خَيْرًا فَإِنَّهُمْ أَرْقُ أَفْيِدَةٌ لَقَدْ بَعَثَنِي اللَّهُ بِالْحَبِيبِيَّةِ السَّمْحَةِ فَحَالَفَنِي الشَّبَابُ وَحَالَفَنِي الشُّبُوحُ] *“Size hayırlı gençleri tavsiye ederim. Çünkü onların kalbi daha incedir. Allah beni doğrulukla ve müsamahayla gönderdi. Bana gençler yanaştı, ihtiyarlar bana muhalefet etti.”*¹

Şayet gençlerimize, hayata gönderiliş gayelerini, nereden gelip nereye gittiklerini, amaçlarını, kime kulluk etmeleri gerektiğini, dünya ve ahiretin esaslarını, nasıl bir nizamaya uymaları gerektiğini hakkıyla öğretebilirsek işte o zaman geçmişte olduğu gibi bugün de gençliğimiz aslına dönecektir.

B- LAİK EĞİTİM SİSTEMİ İLE ZİHİNLERİN KİRLLETİLMESİ

Günümüzde Müslüman gençliğin karşı karşıya kaldığı en önemli sorun zihinsel kirlenmedir. Bu kirliliğin sebebi ise kuşkusuz İslâm ümmetinin inancıyla doku uyumsuzluğu yaşayan laik eğitim sistemidir. Dolayısıyla bugün öncelikli işimiz gençliği doğru düşünme metodunu ile İslâm akidesi temelinde aydın bir düşünceye ulaştırmak, içine düştüğü krizlerden onları kurtarmak ve İslâmi kimlik ekseninde yeniden ihya etmektir. Bunun için öncelikle sorunların tespiti sonra da doğru çözümler ortaya koymak kaçınılmaz olmaktadır.

- Bilginin Laikleştirilmesi

Bir şeyi anlamak veya bir mesele hakkında hüküm verme eylemi için bilgi olmazsa olmaz bir unsurdur. Diğer bir ifadeyle; düşünmenin gerçekleşebilmesi için bilginin varlığı zorunludur. Bilgi his ile birleştiğinde fikir hâline gelir. Bu bağlamda insan için bilginin kaynağı hayati önemdedir. Zira insanların inanç, kanaat ve davranışlarına yön veren esasi faktör, hayat hakkında sahip oldukları fikirleridir. Bilgi ifsat edildiğinde düşünce ifsat olur; düşünce ifsat edildiğinde bireyler, nesiller ve toplumlar ifsat olur. Bilginin, kaynağı olan vahiy ile bağı koparıldığında yani bilgi “laikleştirildiğinde” hakikatin yerini görecelik ve tutarsızlık alır. Bu da anlam krizine, insanlar arasındaki ilişkilerde düzensizliğe, kaosa, sorunlar yumağına ve netice itibarıyla toplumsal bozulmaya neden olur.

Bugün genelde tüm Müslümanlar özelde Müslüman Türkiye halkı bilginin laikleştirilmesi neticesinde zihinsel kirlenmeden nasibini almıştır. Bu sistem ile eğitimin tüm aşamalarında Müslüman nesillerin zihinleri Batı kültürünün bozuk fikirleriyle dolduruldu. Uygulanan eğitim müfredatı sayesinde akıl ve bilim kendi alanlarının dışına taşınarak hakikatin “mutlak kaynağı” olarak görüldü. Buna küreselleşme ve iletişim devrimi de eklenince laik bilgi, tüm dünyada kapitalist ideolojiye hizmet eden, onun propagandasını yapan bir ifsat aracına dönüştü. Bu ifsat nedeniyle akademisyenler, âlimler, entelektüel ve mütefekkirler bilimsel düşünce metodlarını benimsediler ve ümmetin sorunlarını anlayamaz hâle geldiler. Oysa İslâm düşünmeye büyük önem vermiş, akıllarını kullanmayanları alçaltıcı bir azap ile tehdit etmiştir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

[وَيَجْعَلُ الرَّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ] *“O, aklını kullanmayanlara alçaltıcı bir azap verir.”*²

1 Camiu's Sağır

2 Yunus Suresi 100

Bilginin laikleştirilmesinin birçok yıkıcı etkisi oldu. Bunlardan **birincisi**; yabancı eğitim sisteminin beldelerimize girmesidir. Batılılar, İslâm'ın pratik yönünü yok etmek için planlı ve düzenli şekilde eğitim sisteminde müfredat değişikliği önerdiler. Bu değişiklikleri AB ve BM gibi kuruluşların standartları gereği ve IMF, Dünya Bankası, UNESCO ve UNICEF gibi uluslararası organizasyonların hibe destekli taleplerine karşılık istediler. Mesela bu kapsamda, "laiklik" kavramı öğrencilere "din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılması" olarak değil "Din ve vicdan özgürlüğünün garantisi" şeklinde öğretilmektedir. **İkincisi**; eğitimin ticarileştirilmesidir. Bu yöntem kapitalist iktisat sisteminin tatbik edilmesinin bir sonucudur. Bu şekilde Türkiye ve diğer İslâm beldelerindeki eğitim küresel kapitalist sömürgeciliğe hizmet edecek şekilde programlanmıştır. Sistemin özelleştirilmesi eğitimde fırsat eşitsizliğine yol açmış ve kaliteli eğitimi sadece varlıklı olan belirli bir kesime has kılmıştır. Kapitalist Batı bu şekilde bilgiyi bir ticari meta veya emtia yaparak, aşağılamıştır. Zira ilişkilerde bilginin kapsamı artık sadece ekonomik değeri ile ölçülmektedir. **Üçüncüsü** ise profesyonellik ve entelektüel haz anlayışının hedef hâline gelmesidir. Buna göre eğitim daha çok ferdî başarı ve kısa süreli menfaatleri gerçekleştirmek için bir araç olarak görülmektedir.

- Eğitim Sisteminin Bozuklukları

Eğitim sistemi, her ülkenin seviyesini göstermektedir. Diğer İslâm beldeleri gibi halkı Müslüman olan Türkiye'de de laik eğitim sisteminin uygulanması, başarısızlığın en önemli sebebidir. Türkiye'de gençliğin zihinlerinin kirletilmesine ve İslâmi değerlerin silinmesine yönelik en büyük darbe, eğitim sisteminin laikleştirilmesiyle vurulmuştur. Hilâfet'in kaldırıldığı 3 Mart 1924'te aynı gün "Tevhid-i Tedrisat Kanunu" çıkarılmıştır. Bu kanunla öğretim ve eğitime milli ve laik bir karakter verilmiş, Osmanlı eğitim sisteminde Şeyhu'l İslâm'ın denetimi altında olan medrese ve mektepler kapatılmıştır. Bu kanunun ardından sürekli olarak eğitim alanında laik, modern ve -sözde- "bilimsel" öğrenimi teşvik eden yeni yasa ve kanunlar çıkartılmıştır. Bu kanunlar ile Tefsir ve Tefsir Tarihi, Hadis ve Hadis Tarihi, Fıkıh Tarihi, Kelâm Tarihi gibi dersler müfredattan kaldırılmış ve "karma eğitim" ilkesi kabul edilmiştir.

Türk Milli Eğitim Temel Kanunu'nda yer alan maddelere göre, eğitimin genel amacı şöyledir: "**Türk Milletinin bütün fertlerini Atatürk inkılap ve ilkelerine, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış hâline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmektir.**"³ "... güçlü ve istikrarlı, hür ve demokratik bir toplum düzeninin gerçekleşmesi ve devamı için çalışılır."⁴ "Türk milli eğitiminde laiklik esastır."⁵ "Eğitim Bilimseldir."⁶ "Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır."⁷

Bu temel prensip ve ilkelere dayanan laik eğitim sistemi 100 yıla yakın bir süredir Batılı zihniyete sahip bir nesil yetiştirmeye çalışmaktadır. Eğitim müfredatından din dersi haricinde İslâm'a dair tüm izler silinmiştir. "Din dersi" adında işlenen konular incelendiğinde ise İslâm'ın hakikati ile hiçbir alakası olmayan, aksine devletin benimsemiş olduğu resmî ideolojiye göre laik bir din anlayışının yerleştirilmeye çalışıldığı görülmektedir.

3 Türk Milli Eğitim Temel Kanunu, Madde 2

4 Aynı kanun, Madde 11

5 Aynı kanun, Madde 12

6 Aynı kanun, Madde 13

7 Aynı kanun, Madde 15

İşte bu çelişki ve çözümsüzlük arasında yürütülen eğitim politikalarının ortaya çıkardığı sorunlar, gençliğimizi ve geleceğimizi heder etmektedir. Yaklaşık 20 milyon öğrencinin eğitim aldığı, yüzbinlerce öğretmenin, on binlerce akademisyenin görev yaptığı eğitim kurumlarındaki **düşük başarı grafiği** bunu göstermektedir. PISA⁸ 2018 sonuçlarına göre Türkiye, “okuma, okuduğunu anlama, matematik ve fen bilimi” alanlarının tamamında OECD⁹ ortalamasının altında kaldı. PISA testine katılan 37 OECD ülkesi arasında Türkiye, 31. sırada yer aldı. Üniversitelerin başarı sıralamasında ise durum bundan çok farklı değil. RUR¹⁰ tarafından her yıl yayımlanan Dünya Üniversiteler Sıralaması’nda Türkiye ilk 300’e giremedi. Başarı grafiğinin bu kadar düşük olmasında **ezberci eğitimin** ve **sınav yönteminin** etkisi bulunmaktadır. Türkiye’de okulların büyük bir kısmında öğrenciler, teorik bilgiler ile donatılmaktadır. Ezberci yöntem sadece ilkokullar ile sınırlı değil, ortaokul, lise hatta üniversiteleri dahi kuşatmış durumdadır. Nihayetinde bilginin araç değil de amaç olarak görülmesinin bir sonucu olarak kişilerde muhakeme, eleştiri, araştırma, tartışma yeteneği yok edilmektedir.

Sınavlar ise öğrencilerin psikolojisini bozan bir maraton yarışına çevrilmektedir. Eğitim ile ilgili en önemli sorunlardan biri de **karma eğitim** meselesidir. Bilgi, fikir, icat ve keşif yapması gereken dimağlar karma eğitim uygulamasıyla âdeta felç edilmektedir. Zararları bilimsel olarak kanıtlanmasına rağmen karma eğitimin ısrarla devam ettirilmesi, eğitim-öğretim kurumunun nasıl bir ahlaki erozyona maruz kaldığının göstergesidir. **Sık değişen eğitim müfredatı** ve eğitim programlarında yapılan değişiklikler de zaten düşük seviyede olan kaliteyi doğrudan olumsuz şekilde etkilemektedir. Durum böyle olunca Türkiye’den dışarıya “beyin göçü” yaşanmakta, her yıl binlerce genç okumak için yurt dışına gitmektedir. Kariyerlerini gittikleri ülkelerde sürdürmek istemeleri ve gidenlerin önemli bir kısmının dönmeyi düşünmemesi, beyin göçünün boyutunu ortaya koyuyor. Tüm bunlardan çok daha önemli olan ise Batı ülkelerine okumak için giden Müslüman öğrencilerin onların kültürlerine hayran olarak, kendi kültürlerine ise yabancılaşarak geri dönme tehlikesidir.

- İslâmi Bir Eğitim Nasıl Olmalı?

Türkiye’deki laik eğitim sisteminin başarısız, yetersiz, bozuk ve niteliksiz olduğu konusunda tüm çevrelerde görüş birliği bulunmaktadır. Devletin ve hükümetlerin eğitim sisteminin bozukluğu karşısındaki tutumu, genellikle sistemin işleyişini değiştirmek, öğretmen açığını kapatmaya yönelik ara çözümler üretmek, müfredatı değiştirmek, sınavları kaldırmak veya yeni sınavlar icat etmek, dershanelerin önünü açmak veya kapatmak, Batılı eğitim modelinden ilham almak ve yenilikler ithal etmek olarak karşımıza çıkmaktadır. Oysa bozuk olan, sistemin kendisidir ve hiç gündeme gelmeyen konu da budur.

Eğitimin amacı, insanlığı hidayete ulaştırma ideali taşıyan seçkin şahsiyetler yetiştirmektir. Hiç şüphesiz kaliteli bir eğitim, insan fıtratıyla uyumlu, aklı ikna eden, öncesi ve sonrası ile birlikte hayatı doğru anlamlandıran doğru bir fikir üzerine kurulu olmalıdır. Bu fikir İslâm akidesidir. Bilgilerin İslâmi akide üzerine kurulu olması demek; İslâmi akidenin onlar için ölçü olması demektir. Zira Müslüman akidesiyle çelişeni almaz ve ona bağlanmaz. Çünkü İslâmi akide, itikat ve amelde Müslümanın ölçüsünün tek esasıdır. İslâmi akide ile çelişen ve ondan kaynaklanan fikirlere aykırı düşen bilgileri ve akideleri tanımaya/haberdar olmaya ise

8 Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı

9 Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü

10 Round University Ranging

bir engel yoktur. Zira bu tanıma, onları çürütmek ve onlara karşı tavır almak için gereklidir. İşte İslâm akidesi her meselede olduğu gibi eğitim konusunda da fert, toplum ve devlet bazında Müslümanların en önemli motivasyon kaynağıdır.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* [وَطَلَّبَ الْعِلْمَ فَرِيضَةً عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ] “*İlim talep etmek her Müslümana farzdır.*” diyerek eğitimin önemini ortaya koymuş ve [أَطْلَبَ الْعِلْمَ مِنَ الْمُهْدِ إِلَى اللَّحْدِ] “*Beşikten mezara kadar ilim talep et.*” diyerek Müslümanları ilme teşvik etmiştir. İslâm, ilme teşvik etmekle birlikte aynı zamanda eğitimden devleti sorumlu kılmıştır. Dolayısıyla İslâm’a göre eğitim sistemini düzenlemede ve kaliteli eğitim hedefine ulaşmada devlet, merkezî bir rol oynamaktadır. Devlet bu rolü, “halkın hizmetçisi” olarak yerine getirir.

Kaliteli bir eğitim için hedefler belirlemek gerekir. İslâm’da eğitim sisteminin başlıca üç hedefi vardır: **Birinci** hedef; akliyet (zihniyet) ve nefsiyet (davranış ve eğilimler) bakımından İslâmî şahsiyeti oluşturmaktır. Bu, okulda öğretim merhalelerinin sona ermesi ile birlikte tamamlanmış olur. **İkincisi**; öğrenciyi çevresinde var olan aletleri, icatları, uzmanlık alanlarını tanıması için gerekli bilgi ve becerileri öğretmektir. **Üçüncüsü** ise öğrenciyi üniversiteye hazırlamaktır. Bu, gerekli temel ilimleri öğretmekle olur. Bu ilimler ister dil, fıkıh, tefsir ve hadis gibi kültür ile ilgili olsun, isterse matematik, kimya, fizik ve diğerleri gibi bilimler olsun fark etmez. Eğitim sürecinin ileri aşaması olan yükseköğretimde ise yetiştirilmiş olan İslâmî şahsiyetler ile Müslümanların hayati meselelerini korumak ve bu yola hizmet etmek amaçlanır. Daha ileri düzeyde Ümmet’in hayati meselelerine ilişkin kısa, orta ve uzun vadeli stratejik planlar yapabilecek etkin şahsiyetler burada yetiştirilir.

C- ALKOL VE UYUŞTURUCU BAĞIMLILIĞI

Yapılan araştırmalar, Türkiye’de son 10 yılda alkol ve uyuşturucu madde kullanımı ile resmî veya gayri resmî yollarla oynanan bahis ve kumar oyunlarının oranlarında ciddi düzeyde artışın olduğunu göstermektedir. Küresel bir sorun olan alkol ve uyuşturucu bağımlılığı Türkiye’yi ciddi şekilde tehdit etmektedir. Dün kapımızda olan tehlike, bugün artık evimizin içindedir. Geleceğimiz kararıyor, gençlik elimizden kayıp gidiyor ve her geçen gün umutlar yitiriliyor! Geleceğimizin teminatı olan çocuklarımız ve gençlik, alkol ve uyuşturucu bağımlılığı sebebiyle hayatının baharında gözlerimizin önünde eriyip yok oluyor. Bu bağımlılık; taciz ve tecavüz, hırsızlık ve cinayet gibi suçları beraberinde getiriyor. Araştırmalar; cinayetlerin %60’ının, saldırıların %40’ının, tecavüzlerin %33’ünün alkol ve madde kullanımı olan kişiler tarafından gerçekleştirildiğini gösteriyor.

İslâm, ilme teşvik etmekle birlikte aynı zamanda eğitimden devleti sorumlu kılmıştır. Dolayısıyla İslâm’a göre eğitim sistemini düzenlemede ve kaliteli eğitim hedefine ulaşmada devlet, merkezî bir rol oynamaktadır. Devlet bu rolü, “halkın hizmetçisi” olarak yerine getirir.

Sadece gençleri değil tüm toplumu ilgilendiren alkol ve uyuşturucu bağımlılığı, büyük bir sorun olarak ortada duruyor. Aileler çaresizce bu yok oluşu seyrediyorlar; yetkililer ise gençliği ve geleceğimizi kendi dünyalarına terk ediyorlar. Bu durum, demokratik siyasi partiler ve devlet adamlarının umurunda değil maalesef. Kendi evlatlarımız, kardeşlerimiz, arkadaşlarımız ve komşularımız bu kötü alışkanlıklar sebebi ile bizlere ve topluma yabancılaşıp yalnızlaşıyor. Onlara yardımcı olmak isteyenlerin imkân ve olanakları, mücadele ve gayretleri durumu değiştirmeye, gençleri ve geleceğimizi hayata döndürmeye ve kazandırmaya yetmiyor. Çünkü sorun çok büyük ve maalesef çözüm, doğru yerde aranmıyor.

Türkiye, dünyada en fazla uyuşturucunun yakalandığı ülkelerin başında gelmektedir.

Türkiye, üretim bölgeleri ve pazarlara yakınlığı ile yalnızca bir geçiş hattı olmayıp aynı zamanda bir tüketim bölgesidir.

- Alkol ve Uyuşturucu Bağımlılığının Boyutları

Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından 2018 yılında 42 bin 754 kişinin katılımıyla yapılan bir ankete göre; Türkiye’de alkol kullanım oranı erkeklerde %34,3 kadınlarda ise %10,7 olarak tespit edilmiştir. Hayatında en az bir kere alkollü içecek kullananların oranı %22,1 olarak belirlenmiştir. 2010-2016 yıllarında 15 yaş ve üzeri nüfus üzerinde yürütülen “Ulusal Sağlık Araştırmaları” verisine göre; 7 milyondan fazla kişinin alkollü içecek kullandığı tespit edilmiştir. Bu veriler, Avrupa ülkelerine kıyasla elbette düşüktür ancak halkı Müslüman olan Türkiye açısından düşünüldüğünde çok fazladır.

Kullanım oranları diğer bazı ülkelere göre görece düşük olsa da Türkiye’de uyuşturucu madde bağımlı-

lığı, son 30 yılda sürekli artış göstermekte ve bu artış son 10 yılda hız kesmeden artarak devam etmektedir. Ayrıca Türkiye, dünyada en fazla uyuşturucunun yakalandığı ülkelerin başında gelmektedir. Türkiye, üretim bölgeleri ve pazarlara yakınlığı ile yalnızca bir geçiş hattı olmayıp aynı zamanda bir tüketim bölgesidir. İçişleri Bakanlığının 2018 yılında hazırlamış olduğu “Genel Nüfusta Tütün, Alkol ve Madde Kullanımına Yönelik Tutum ve Davranış” başlıklı rapordaki veriler, karşı karşıya olduğumuz tehlikenin boyutlarını çok açık bir şekilde göstermektedir.

Bu veriler, uyuşturucu kullananların %35’inin 15-20 yaş grubunda olduğunu gösteriyor. Bu rapora göre; nüfusun %22 ile %26’sında alkol ve uyuşturucu kullanımı söz konusu. Türkiye nüfusu -resmî rakamlara göre- bugün için 84,5 milyon olduğuna göre 3 milyon 380 bin kişi uyuşturucu kullanıyor demektir. Türkiye nüfusunun %15,8’i 15-25 yaş grubundan oluşmaktadır. Demek oluyor ki bugün 13 milyondan fazla genç madde bağımlılığı riski ile karşı karşıyadır ve bu tehlike karşısında savunmasız bir durumdadır. Yine paylaşılan bir başka resmî veriye göre; Temmuz 2016 itibari ile uyuşturucu satışı ve kullanımı sebebiyle hapis ceza-

sı alanların sayısı 35 bin kişi olarak kayda geçmiştir. Ancak bu sayı, 2022’de 115 binin üzerine çıkmış. Bu durum, Türkiye’de son 6 yılda uyuşturucu pazarında %200’den fazla bir artışın olduğunu göstermektedir.

Uyuşturucu ile mücadelede uzman kişiler ve bu kirli ticaretin pazarını, ağ ve ilişkilerini, giriş çıkış kanallarını bilenler, uyuşturucuda yakalanan miktarın pazarda olanın sadece %10’u olduğunu söylüyorlar. Yani pazara sürülen uyuşturucunun %90’ı satılıyor ve kullanılıyor. Türkiye’de resmî verilere göre; yılda 20 ton eroin, 5 tondan fazla metamfetamin ve 2 tonu aşan kokain yakalanıyor. Bu miktarları zehir ticaretinin %10’u olarak değerlendirdiğimizde Türkiye’nin 200 ton eroin, 50 ton metamfetamin ve 20 ton kokain satışının pazarı konumunda olduğunu görüyoruz. Uyuşturucu temininin %80’i sokak satıcılarından ve internetten karşılanıyor. Bu durum uyuşturucunun bütün yolları geçip pazarda satışa kadar rahatça geldiğini gösteriyor. Bu işten birileri çok büyük paralar kazanıyor ama öte yandan gençliğimiz ve geleceğimiz yok olup gidiyor. **Gençlik elimizden kayıp gidiyor, geleceğimizi yok ediyoruz, farkında mısınız?**

- Gençliği Bağımlılığa İten Sebepler

Alkol, uyuşturucu ve fuhuş gibi toplumu ifsat edici şeyler kapitalist ideoloji açısından bir gelir kaynağıdır. Zira arz-talep dengesi içinde talep edilen her mal veya hizmetin piyasaya arz edilerek maksimum kâr elde edilmesi, kapitalist sistemin temel yaklaşımlarından biridir. Dolayısıyla yasadışı kabul edilen bu mal ve hizmetler gayrimeşru yollarla sistematik ve organize bir şekilde kazanca dönüştürülmektedir. Dünyadaki herhangi bir hükümetin buna (kazanca) kayıtsız kaldığı söylenemez. Söylenmeyen acı gerçek budur.

Gençliği alkol ve uyuşturucu kullanmaya iten sebepleri “iç faktörler” ve “dış faktörler” olarak iki başlıkta değerlendirmek gerekiyor. Birincisi yani **iç faktörler**; kişinin/gencin kendisi, ailesi, arkadaşları ve bulunduğu/yaşadığı ortam ile ilgilidir. Gençliğin uyuşturucu kullanmasında, kişilik özellikleri, aile yapısı, aile ortamı, arkadaş ortamı, internet, medya, gençliğin ve toplumun sorunları, aile ve dinî değerler ile alınan eğitimin etkili olduğu görülmektedir. İç faktörlerden en önemli unsur, aile yapısı ve alınan eğitimidir. İkincisi yani **dış faktörler** ise bu bağımlılığın nesnesi olan maddenin bulunurluk ve ulaşılabilirliği ile direkt ilgilidir. Alkol ya da uyuşturucuya ulaşılabilirlik imkânlarını sağlayan/önünü açan yani üretilmesine, satılmasına ve dağıtılmasına imkân sağlayan tüm özneler, dış faktördür.

Hiç kimse, mutluluğuna, huzuruna, canına ve hayatına kasteden bir kişinin ya da bir nesnenin bağımlısı olmak istemez. Hiç kimse, düşmanın bağımlısı olmak için can atmaz. Bu illetin ne kadar zararlı olduğu konusunda herkes hemfikirdir. Peki, insanlar ve özellikle de gençler neden uyuşturucu kullanıyor? Acılarla dolu bir hayat ve sonunun “ölüm” olduğunu bildikleri hâlde neden uyuşturucuya başlıyorlar ve bağımlısı oluyorlar? Neden uyuşturucu kullandıklarında “*mutlu olduklarını, dertlerini unuttuklarını*” söylüyorlar? Elbette hiçbir neden alkol ve uyuşturucu kullanmaya gerekçe olamaz. Ancak yapılan araştırmalarda “Neden uyuşturucuya başladınız?” sorusuna; “*Arkadaşıma özendim*”, “*meraktan başladım*”, “*sıkıntılardan uzaklaşıyorum*”, “*stresimi azaltıyor*”, “*rahatlatıyor, zevk ve keyif veriyor*”, “*öfkemi dışa vuruyorum*”, “*yalnızlığımı gideriyor.*” gibi cevapların verildiği görülmektedir.

Madde bağımlılığının nedenleri arasında gençlerin üzerindeki aile rolünün zayıflaması, aile ile çocuklar arasındaki ilişkilerin bozulması, gençlik çağında yaşanan işsizlik, özellikle genç kuşağın ihtiyaçlarına ve beklentilerine karşılık veremeyen eğitim sistemi, gençlerin

çevreye ve olaylara karşı giderek duyarsızlaşması ve yalnızlaşma gibi birçok neden sayılabilir. Ancak tüm bunların temelinde eğitimsizlik vardır. Eğitimden anlaşılması gereken sadece okullarda verilen örgün eğitim değil bireyin doğduğu günden itibaren özellikle kişiliğinin, kimliğinin ve şahsiyetinin olduğu yaşlar ve sonrasında kadar ailesinden alacağı fikir ve genel İslâmi kültürdür. Bu fikir ve kültür gencin hayata bakış açısını ve yaşama gayesini şekillendirir. Tabii bununla beraber, aile ve çevresi ile kuracağı sevgi-saygı ilişkisi de önemlidir. Doğru temellere dayanmayan aile ve evlilik ilişkileri, belirli bir zaman sonra yıkılıyor ve geriye sahipsiz, sevgi ve merhametten uzak çocuklar kalıyor. Dolayısıyla çocuklar, ya babanın koruyucu ve kuşatıcı liderliğinden ya da annenin sevgi, merhamet ve şefkatinden mahrum kalıyor. Bu durum çocuklarda derin yaraların açılmasına sebep oluyor ve çektikleri bu acılardan kurtulmak için ilk fırsatta alkol ya da uyuşturucuya sığınıyorlar.

“Özgürlük” düşüncesi de gençleri alkol ve uyuşturucuya iten faktörlerdendir. Özgürlük kavramının herhangi bir sınırı yoktur. Dolayısıyla Batılı bir kavram olan özgürlük, “yaşanılan hayattan sınırsız bir şekilde haz alma düşüncesi ile mutluluğun sağlanacağını” söylemektedir. Sırf bu haz alma duygusunu tatmin etmek için uyuşturucuya başlayanların ve sonra bir daha kopamayanların sayısı azımsanmayacak kadar çoktur.

İşte tüm bu sebeplerin tamamı ve daha fazlası, kapitalizmin insanlara sunduğu zulümler ile dolu hayat tarzının bir neticesidir. Bu yüzden çocuklarımız ve gençlerimiz, yasal olarak satılan alkolü ve -sözde- yasak olan ama sokak aralarında bile rahatlıkla bulunabilen uyuşturucu maddelerini kullanmaktadır. Bu gençler, Allah'ın hükümlerinin egemen olduğu İslâm nizamında yaşamış olsalardı, arkadaşları onları uyuşturucu bataklığına değil Allah'a yaklaştıracaklardı. Hayatlarını bu tür şerli ve zararlı şeyler ile değil hayırla ve faydalı şeyler ile dolduracak ve günahlardan uzak duracaklardı. Mutluluk ve huzuru alkol ve uyuşturucuda değil Allah'a kullukta arayacaklardı.

- Asıl Suçlu Kim?

Gençliği felakete ve yok olmaya sürükleyen bu zehir pazarının, bu ölüm ticaretinin asıl suçlusunu kim? Uyuşturucu bağımlıları mı, sokak satıcıları mı, uyuşturucu tüccarları mı yoksa baronlar mı? Peki, gençliği ve geleceğimizi alkole mahkûm eden asıl suçlu kim? Alkol bağımlıları mı, tekel bayileri mi, meyhaneciler mi yoksa içki fabrikalarının sahipleri mi? Elbette hepsinin derece derece sorumluluğu var, elbette hepsinin suçu var. Ancak asıl büyük suçlular bunlar değil. Bunlar, görünen suçlular. Görünmeyen, kendini gizleyen asıl suçlular bulunmalı ve onlardan hesap sorulmalıdır.

Asıl suçlular, bu kirli çarkın işlemesine izin verenlerdir. Asıl suçlular, bataklığın kurtulmasını istemeyenlerdir. Asıl suçlular, bu kirli paranın keyfini süren ve gençliğin ölümünü keyifle izleyenlerdir. İşte bunlar gençliğimizi, geleceğimizi bizden alıyorlar! Çocuklarımızı, kardeşlerimizi, nesillerimizi ifsat ediyorlar! İnsanların hem bu dünyalarını hem de ahiretlerini karartıyorlar! Onlar uyuşturucudan ölen gençliğin katilleridir ve bunu sadece çıkarları için yapıyorlar! Menfaatleri için gençliği ve tüm insanlığı ateşe atıyorlar! Uyuşturucu ve alkol başta olmak üzere bütün kötülük ve şerhlerin yayılmasının önünü açıyorlar. Asıl suçlu kapitalist laik küfür sistemi ve bu sistemin sahipleridir. Kim bu sistemi koruyor, kim bekasına hizmet ediyor, kim ona güzellemeler, methiyeler düzüyorsa işte asıl suçlular onlardır. Bu beşerî nizam var olduğu müddetçe, bu kapitalist çark döndüğü müddetçe, bu katil ideoloji yaşadığı müddetçe türlü türlü kötülük ve fesat da toplumda yayılmaya devam edecektir. Çünkü Allah *Subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

[وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَسَادَ] “Onlar iş başına geçtiği zaman yeryüzünde bozgunculuk çıkarmak, ekini ve nesli helak etmek için koşarlar. Allah ise bozgunculuğu sevmez.”¹¹

D- İDEAL GENÇLİK NASIL YETİŞECEK?

İnsanoğlu, dağların ve taşların yüklenemeyeceği, taşıyamayacağı vahyi yani Rabbinin sözünü yüklenmiş olan Allah'ın kendisini saygın kıldığı bir varlıktır. Kâinatın en saygın varlığı olan insanın en özel ve en önemli yaşam evresi ise gençlik evresidir. Yeryüzünde “Allah'ın halifesi” sıfatını taşıyan insanoğlunun kimlik ve kişilik gelişiminin gerçekleştiği çocukluk ve yaşlılık arasında geçen önemli yaşam evresine Allah *Subhanehu ve Teâlâ* çok özel bir kıymet vermiştir. Bundan dolayı gerek Kur'an-ı Kerim, gerek Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in sünnetinde gençliğe işaret eden birçok nass yer almaktadır. Rabbimiz Kitabında gençlik evresini şu şekilde anlatmaktadır:

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً ۗ [يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ] “Allah, sizi güçsüz (çocuk) olarak yaratan, sonra güçsüzlüğün ardından bir güç (gençlik) veren, sonra gücün ardından bir güçsüzlük ve yaşlılık verendir. O, dilediğini yaratır. Her şeyi hakkiyle bilen ve her şeye gücü yetendir.”¹²

Benzer şekilde Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Allah Teâlâ, gençliğini Allah'a itaat yolunda geçiren genci sever.”¹³ diye buyurarak kendisini Allah'a adayan, onun emirlerini yerine getiren gence Rabbimizin ne kadar kıymet verdiğini ifade etmiştir.

İslâm, özellikle hayatının gençlik evresini, sorumluluk bilinci içinde geçirmesi gerektiği konusunda insana uyarılarda bulunmuş, hesap gününde insana sorulacak en önemli suallerden birinin, “Gençliğini nerede harcadın?” sorusu olduğunu hatırlatmıştır.

Bundan dolayı İslâm, özellikle hayatının gençlik evresini, sorumluluk bilinci içinde geçirmesi gerektiği konusunda insana uyarılarda bulunmuş, hesap gününde insana sorulacak en önemli suallerden birinin, “Gençliğini nerede harcadın?” sorusu olduğunu hatırlatmıştır. İslâm'ın gençliğe bu kadar çok değer atfetmesinin elbette bir nedeni vardır. Gençlik döneminde insanın İslâmi şahsiyete sahip olması hayat boyu Müslümanca bir yaşam sürmesi açısından son derece önemlidir. Şayet bu süreçte insan zihniyetini/düşüncesini ve nefsiyetini/eğilimlerini İslâmi esaslar çerçevesinde düzenlerse sağlam bir şahsiyete sahip olmuş olur.

11 Bakara Suresi 205

12 Rum Suresi 54

13 Suyuti, *el-Câmiu's-Sağır*

İslâm tarihi, böylesi şahsiyetlerin seçkin örneklikleriyle doludur. Başta Avrupa olmak üzere, dünya halkları küfrün zulümatı altında inim inim inerken, açlık ve sefalet içinde insanlık dışı şartlar altında yaşarken, kendilerinin bile “karanlık Orta Çağ” adını verdikleri utanç dolu bir dönemden geçerken, Müslümanların toprakları huzur, refah ve zenginlik içindeydi. İslâm Devleti, ulaştığı her toprak parçasını imar ediyor, ihya ediyor, canlandırıyor, zenginleştiriyordu. İslâm Devleti, adaleti ve sahih nizamları sayesinde dünyanın birinci devletiydi. Bugün Batı’ya yönelen göç akımları o zaman Müslümanların topraklarına yöneliyordu. Ancak bu durum, bir süre sonra tersine dönecekti zira İslâm’a bağlılık, hükümlerinin uygulanması ve davetinin taşınması konularında gevşeklik göstermeye, inançlarında zafiyet yaşamaya ve kararlılıkları kırılmaya başlayan Müslümanlara bir çöküntü ve yılgınlık hâli egemen olacaktı. Tarih boyunca güç aldıkları İslâm’dan uzaklaştıkça güç kaybetmeye başlayacaklardı. Öte yandan Orta Çağ karanlıklarından çıkmaya çalışan, Sanayi Devrimi’ni gerçekleştirip kıtalararası yolculuklar yaparak sömürgecilik çağını başlatan Batı dünyası, diğer dünyalardan çaldığı servetlerle zenginleşerek İslâm topraklarını yağmalamaya yönelecekti. İşte günümüzde en derinden yaşadığımız çöküntünün temelinde, geçmişten bu yana süregelen İslâm’dan uzaklaşma gafleti söz konusudur.

Bugüne geldiğimizde laik Kapitalist sistem gençlerimizi kuşatma altına almış durumdadır. Gençlik, laik, demokratik, özgürlükçü fikirlerden oluşan Batılı kültürün kuşatması altındadır. Bir İslâm beldesinde Müslüman gençlere İslâm akidesi ve iman esasları öğretilen yerde laik, demokratik fikir ve düşünceler öğretilmektedir. Bu sebeple yapılması gereken ilk şey; devletin tüm kurumlarıyla, sivil toplum ve cemaatlerin tüm imkânlarıyla küçük yaştan itibaren çocuklar ve gençlere, İslâm akidesi ve iman esaslarını öğretecek ders program ve projeleri geliştirmeleridir. Ateizm, deizm, agnostisizm gibi bozuk düşünce ve akımların davet ve propaganda çalışmaları tüm yönleri ile yasaklanmalıdır. Yazılı, görsel ve sosyal medya gibi iletişim araçlarının salgıladığı zehirli fikirler gençlerimizi hedef almaktadır. Bu sebeple çocuk ve gençleri, ahlaken, ruhen ve bedenen zehirleyen yayınların tümü yasaklanmalıdır. Çocuklar ve gençlerin yaşlarına uygun projeler ile sosyalleşmeleri sağlanmalıdır. Çocukların ve gençlerin tarih ve değerleri ile bağı koparılmıştır. İslâm tarihine düşman ve yabancı, Batı’ya hayran bir nesil yetiştirilmek isteniyor. Bu sebeple görsel ve yazılı medya aracılığı ile yapılan İslâm tarihini karalayıcı yayın ve faaliyetlere izin verilmemeli değerlerimize, örf ve âdetlere uygun olmayan faaliyetlere müsaade edilmemelidir.

Eğer Batı’dan gelen bu akımlara karşı tavır ve önlem almazsak, asıl suçlunun Batı’dan ithal edilen laik, demokratik düzenlerin olduğunu anlatmazsak; nesillerimiz ifsat olacak ve düşmanlarımız her şeyden kıymetli çocuklarımızı bizden alacak ve iş isten geçmiş olacaktır. Dolayısıyla gençlerimizi korumak, bu tür akımların topraklarımızda yer bulmasını sağlayan laiklik ve özgürlükçü demokrasiye karşı olmayı gerektirmektedir. Şayet gençlerimize, hayata gönderiliş gayelerini, nereden gelip nereye gittiklerini, amaçlarını, kime kulluk etmeleri gerektiğini, dünya ve ahiretin esaslarını, nasıl bir nizama uymaları gerektiğini hakkıyla öğretebilirsek işte o zaman geçmişte olduğu gibi gençliğimiz bugün de aslına dönecektir. Kendilerini vahiy ile arındırıp dinlerine sahip çıkacak ve hem kendini hem de insanlığı kurtarmak için yeniden öne çıkacaklardır. İşte böyle bir gençliğin azığı iman, hayatı ibadet, misyonu davet, hedefi Allah’ın rızası, ideali İslâm’ın hayata hâkim olması olacaktır. Gençlerimiz âlemlerin Rabbi olan Allah’ın rızasına ve genişliği gökler ve yer kadar olan cennetine koşacaktır.

AİLELER PARÇALANIYOR FARKINDA MISINIZ?

A ile, toplumun özü ve temelidir. İslâm, evliliğe, aile kurumuna, aile bireyleri arasındaki ilişki ve bağlara büyük önem vermiş ve onları bir hayat nizamı olarak mükemmel bir şekilde düzenlemiştir. Allah ve Rasulü'nün hükümleriyle kale gibi korunmuş aile huzur, saygı ve sevgiyi içinde barındırmış, her açıdan sağlıklı nesillerin yetişmesini sağlamıştır. Bugün kadın ve erkek ilişkilerindeki problemleri fitrata uygun tedavi etmek, hem kadını hem de erkeği korumak, hayırlı nesilleri yetiştirmek ancak İslâm'ın ortaya koyduğu "içtimai nizam" ile mümkündür. Bu nizamın ne kadar mükemmel olduğu, kadın ve erkek birlikteliğinden kaynaklanan sorunları en güzel şekilde nasıl çözdüğü 13 asırlık İslâm tarihinde ispatlanmıştır.

Ancak Osmanlı Hilâfet Devleti'nin kaldırılması ve Cumhuriyetin ilanı ile birlikte "Batılaşma", "modernleşme/çağdaşlaşma" adına Batı'dan ithal edilerek alınan anayasa ve kanunlar, hayatın akışını ve çehresini değiştirdi. Bu kanunlar baskılar, hapis cezaları ve idamlar ile Müslümanlar üzerinde cebren uygulandı. Batı ülkelerinden muhtelif mevzuatlar ithal edildi. Bütün bu değişikliklerin neticesi, etkilerini hâlen yaşayageldiğimiz korkunç bir tahribat oldu ve toplum, esasını İslâm'ın oluşturduğu değerlerinden yavaş yavaş uzaklaştırıldı.

Aileye bakış değişti; evlilikler azaldı, boşanmalar arttı, sorunlar çoğaldı. İtibarını, saygınlığını, akrabalığını, dostluğunu, sevgisini ve merhametini yitirmiş birey yığınları oluşmaya başladı. Kapitalist ideolojinin "ferdiyetçilik" anlayışı yaygınlaştı. Planlı ve örgütlü bir şekilde film ve dizilerde "aşk", "arkadaşlık", "ihamet", "aldatma", "yalnız kadınlar", "babası belirsiz çocuklar", "kadın-erkek eşitliği", "kariyer ve zenginlik peşinde koşma", "sosyete hayatı" ve "özgürlük" gibi temalar üzerinden evlilik dışı, nikâhsız birliktelikler, -hatta şimdilerde- eşcinsel ilişkiler normalleştirildi. Bu tür gayri ahlaki ilişkiler -sözde- sanatçılar, aktörler ve rol model hâline getirilen figürler ve fenomenler tarafından, kültür, sanat, çağdaşlık, modernite adı altında topluma pazarlandı. İnsani ve ahlaki yozlaşmanın sonucu olarak şiddet, taciz, zina, tecavüz ve çeşitli problemler katlanarak arttı. "Toplumsal cinsiyet eşitliği" ve "LGBT" sloganları üzerinden sapkın anlayışlar yaygınlaş(tırıl)maya başladı. Alınan tüm tedbirlere, koruma kanunlarına, sığınma evlerine rağmen kadına karşı şiddet ve hatta cinayetler artarak devam etti. "Büyük aile" kavramı zamanla "çekirdek aile"ye dönüşürken, yaklaşan tehlike ebeveynsiz ve çocuksuz aile modelleri hâline gelmeye başladı. Bütün bunların neticesinde mutlu ve huzurlu yuvaların sayısı her geçen gün azalırken aile, hiç olmadığı kadar büyük ve yoğun bir tehditle karşı karşıya kaldı.

A- EVLİLİK KURUMUNA YÖNELİK SALDIRILAR

Son 100 yılda Batı ve onların yerli işbirlikçileri aile, ahlak, namus, edep, hayâ, bekâret, eşe bağlılık, çocuk eğitimi gibi kavramlara topyekûn savaş açtı. Evliliğin önüne engeller konulurken, evlilik dışı ilişkilerin önü açıldı. Ülkemizde ve tüm dünyada evlilikler dramatik ölçüde azalırken boşanmalar süratle arttı. Aile kurumuna yönelik saldırılar, küresel çapta, özellikle Müslüman toplumlar arasında sistematik bir kampanyaya dönüştü.

Son 100 yılda Batı ve onların yerli işbirlikçileri aile, ahlak, namus, edep, hayâ, bekâret, eşe bağlılık, çocuk eğitimi gibi kavramlara topyekûn savaş açtı. Evliliğin önüne engeller konulurken, evlilik dışı ilişkilerin önü açıldı. Ülkemizde ve tüm dünyada evlilikler dramatik ölçüde azalırken boşanmalar süratle arttı.

- Evlilik Sorumluluğunun Kaybolması

Aile, erkek ve kadının birlikte bir hayatı paylaştığı, fitrî içgüdüsel ihtiyaçlarını meşru ölçülerde karşıladıkları, gelecek nesillerin yetiştirilmesinin sağlandığı yer; sevgi, huzur ve merhametin merkezidir. Nikâh, birbirine dayanak olan, birbirini dengeleyen ve destekleyen, tamamlayan erkek ve kadının birlikteliğidir, ortak sorumluluğudur. Ancak bugün bu sorumluluk bilinci, şer odakların planlı saldırıları neticesinde zayıflamıştır.

Evlilik, boşanma, nafaka ve mirasa ilişkin şer'î hükümlerin Batı'dan ithal kanunlar ile yürürlükten kaldırılması; kadına ve erkeğe bakışta, bunların görev ve sorumluluklarında, evlenme ve boşanma koşulları ve hükümlerinde onarılması zor, büyük sorunları beraberinde getirdi. Böylece ekini ve nesli yok eden planlar, aile kurumunda çok ciddi tahribatlara neden oldu.

Evlilik "yük" olarak gösterildi. Evlilik dışı ilişkiler (fuhuş, zina vb. sapkınlıklar) teşvik edildi; bunların yayılması için her türlü zemin hazırlandı, tek başına yaşam özendirildi. Okul, iş, askerlik gibi nedenler ve dünyevileşme ile birlikte evlilikte yaşanan olumsuz örnekler, gençlerin evlilik sorumluluğundan kaçmasına neden oldu.

Dünya nimetleri ve yalan vaatlerle kadını ve erkeği kandırmayı başaranlar, ailenin kilit taşı olan kadının, "kişiliğini" değil "dişiliğini" ön plana çıkardı. Özgür ve güçlü olmanın önünde baba, koca ve kardeşi engel gösterilirken güzelliğinin, kariyerinin, önünde engel olarak da çocukları gösterdi. Sermaye sahipleri için kadın, iş hayatına girdiğinde işçi açığı kapatacak, maliyetler düşecek, işverenin eli güçlenecek ve hem üretim hem de tüketim artacaktı. Bunun için kadına asla değer vermeyen kapitalizm, "Kadın-erkek eşitliği", "Dünyayı kadınlar kurtaracak", "Kadınlara özgürlük", "Kadın hakları", "Pozitif ayrımcılık" gibi sloganlarla kadını, -sözde- kölelikten ve baskıdan kurtarmayı vaat etti. Özgürlükler fikri kadınları olduğu gibi erkekleri de etkiledi. Ailesine karşı sorumluluğunu yerine getirmeyen erkekler, her türlü gayrimeşru işleri yaparken eşine de zulmetti.

Her insanın istediği gibi yaşadığı, kadın ve erkeğin birbirinin otorite ve sorumluluğuna girmedikleri bu anlayış ve hayat tarzı, ilk anda cazip gibi görünse de hem fertleri hem de toplumu mutsuz etti ve toplumun temeli olan aile yuvasına büyük zarar verdi. Böylece; eğitim görmüş, geliri olan ancak evlenmeyen, ağır hayat şartları altında tek başına ezilen, yalnızlaşan, depresyon haplarına mahkûm, cinselliği sömürülen, intihar eden, alkol ve uyuşturucu kullanımı hayli yüksek kadınlar ve erkekler, bu uygulamaların doğal bir sonucu olarak çoğaldı.

TÜİK'in rakamlarına göre; 2014 yılında %13,9 olan yalnız yaşayan fertlerden oluşan tek kişilik hane halklarının oranı, 2021 yılında %18,9'a yükseldi. Yani yalnız yaşayanların insanların sayısı 5 milyonu buldu. Sadece 2021 yılında yaklaşık yarım milyon kişi yalnız yaşama kararı aldı. Eşinden ayrılmış ve çocukları ile yaşayan anne veya babadan oluşan hanehalkı %10 ile 2 milyon 500 bin kişiye ulaştı.

Hanehalkı tipleri	Toplam hanehalkı içindeki oranı							
	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
Tek kişilik hanehalkı	13,9	14,4	14,9	15,4	16,1	16,9	17,9	18,9
Tek çekirdek aileden oluşan hanehalkı	67,9	66,9	66,4	66,1	65,3	65,1	65,2	64,4
Sadece eşlerden oluşan çekirdek aile	14,1	14,3	14,2	14,2	14,1	13,9	13,5	13,5
Eşler ve çocuklardan oluşan çekirdek aile	45,7	44,8	44	43,5	42,3	42	42	40,8
Tek ebeveyn ve çocuklardan oluşan çekirdek aile	7,6	7,8	8,2	8,5	8,9	9,2	9,7	10,1
Baba ve çocuklardan oluşan çekirdek aile	1,5	1,6	1,7	1,8	1,9	2	2,2	2,3
Anne ve çocuklardan oluşan çekirdek aile	6,1	6,2	6,5	6,7	7	7,2	7,5	7,8
En az bir çekirdek aile ve diğer kişilerden oluşan hanehalkı	16,7	16,5	16,3	16	15,8	15	14	13,5
Çekirdek aile bulunmayan birden fazla kişiden oluşan hanehalkı	2,1	2,2	2,4	2,5	2,8	3	2,8	3,2

Kaynak: TÜİK, Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi, 2014-2021
Tablodaki rakamlar, yuvarlamadan dolayı toplamı vermeyebilir.

Örnek ve model alınan bazı Batılı ülkelerde nikâhsız birliktelikler, nikâhlı birliktelikleri geçti. İngiltere'de yalnız yaşayan gençlerin yaşlılardan daha fazla olduğu tespit edildi. İngiltere'de, 67 milyon nüfusun yaklaşık 10 milyonu yalnızlığı tercih etti. İngiltere'den sonra Japonya'da da yalnız yaşayan insanlar intihar etmesin diye "Yalnızlık Bakanlığı" kuruldu. İnsanlar, evlilik sorumluluğundan uzaklaştıkça aileden uzaklaşmış oldu. Bunun neticesi olarak Batılı ülkelerde intihardan ölenlerin sayısı COVID-19 salgınından ölenlerden çok daha fazla oldu. Tüm tedbirlere rağmen özgürlüklerin sınırsız, kadın ve erkeklerin "en mutlu" olduğu iddia edilen Finlandiya, Danimarka, İsveç, ABD gibi ülkelerde "en yüksek" intihar vakaları yaşandı. Zira Batılı anlayışta "mutluluk" maddidir ve her istediği maddeyi, ihtiyacı, hazzı satın alabilme gücü olanların "mutlu olduğu" varsayılr. En yüksek intihar oranlarının en mutlu ülkelerde olması, dikkat çekici bir çelişkidir ve bu çelişkinin izah edilememesi, bu mutluluk tanımının ne denli yanlış olduğunun en açık ispatlarından biridir.

- Evlilik Dışı İlişkinin Normalleşmesi

İslâm, erkek ile kadın arasında ilişkileri mükemmel bir şekilde düzenlemiş, bu sayede her ikisine adil ve fıtrata uygun vazifeler ve sorumluluklar vermiştir. Evlilik akdi, bu ilişkinin meşruiyetinin tek yoludur. İnsanlık tarihi boyunca ve tüm din ve kültürlerde de böyle olmuş, bu çerçevede dışındaki her tür ilişki "gayrimeşru" kabul edilmiştir. Tarih boyunca "evlilik dışı ilişki" kavramı, "zina" olarak tanımlanıp kınanmıştır.

Zina, Allah'ın lanetlediği, yuvaların yıkılmasına, toplumların ifsat olmasına sebep olan çirkin bir suç, büyük bir günahdır. Bütün dinlerde yasaklanmıştır. İslâm, bu günah için caydırıcı cezalar belirlemiş ve uygulamıştır. Kur'an-ı Kerim'de Allahu Teâlâ birçok günah için "yapmayın, işlemeyin" buyururken, zina için "yaklaşmayın" buyurarak bizleri büyük bir cürüm olan zina suçuna karşı uyarmıştır.

Türk Ceza Kanunu (TCK) 440 ve 441. maddelerine göre zina, basit bir suç ve boşanmalar için de gerekçeydi. Bu kanunlara rağmen fuhuş evleri resmî olarak açılmakta ve bu fuhuş yerlerinden devlet vergi tahsil etmekteydi. Anayasa Mahkemesi, zina suçu için kadına farklı erkeğe farklı cezalar öngören TCK 440 ve 441. Maddeyi, “eşitlik ilkesi”ne aykırılıkları gerekçesiyle, 1996-1998 yıllarında iptal etti. Böylece zina, hem suç kapsamından hem de boşanmalar için bir gerekçe olmaktan çıkarılmış oldu!

Bu kararlar, toplumda büyük tepkilere neden oldu. 2004 yılında Avrupa Birliği müzakereleri başlayınca AK Parti, çözüm vaat ettiği zina suçunun Türk Ceza Kanunu’na yeniden girmemesini istedi. “Türk Ceza Kanun Reformu” görüşülürken kamuoyundan gelen bütün çağrılara ve ikazlara rağmen, “AB’ye tam üyelik müzâkerelerine geçişi etkileyebileceği” düşüncesi ile “zinayı yasaklama çalışmaları” durduruldu. Bu yüzden Cumhurbaşkanı Erdoğan, 20 Şubat 2018’de, AB’nin talepleri doğrultusunda “zinanın suç kapsamından çıkarıldığını ve bunun yanlış olduğunu” söyledi ancak bu yanlıştan dönmek için de somut hiçbir adım atılmadı.

Batı ülkelerinde olduğu gibi ülkemizde de zina 25 yıldır suç değil! İşte bu kanunlar nedeniyle yüzlerce insan, eşinin kendisini aldattığını bildiği hâlde boşanamadı hatta bu rezilliği ifşa eden kimi taraflar, rezilliği “mahremiyet” olarak tanımlayan bazı davalarda zalimce mahkûm edildi. Böylelikle kadınların satılmasını ve vergi alınmasını kanun ile yasallaştıran devlet yine resmî olarak verdiği aile cüzdanı ile evlenen eşlerin bu rezilliği yapmalarını kanun yolu ile korumuş ve ailenin temeline bir dinamit daha koymuş oldu.

Günümüzde, dünya genelinde 42 milyonun üzerinde fuhuş bataklığında çalıştırılan kadın olduğu belirtilirken bu rakamın Türkiye’de 150 bini aşmış olduğu tahmin edilmektedir. Filipinler, Tayland, Brezilya, Doğu Avrupa gibi birçok ülkede çocuk istismarı ve fuhuş korkunç rakamlara ulaşmış durumda. Sadece Tayland’da 250 bin kadının fuhuş batağına saplandığı ve bunların çoğunun 18 yaşından küçük olduğu belirtiliyor. Ülkemizde de yapılan araştırmalara göre; 12-15 yaşlarında binlerce genç kız maalesef fuhuşta çalıştırılıyor. Bu iğrenç ve vahim durum karşısında zinanın bir hak olduğunu savunan ikiyüzlü kadın hakları savunucuları, adım atması gereken yetkililer ve siyasiler “dilsiz şeytan” misali kapitalizmin kirli tuzağında heder edilen kadın ve çocuklar için tek bir kelime dahi etmiyorlar! Çünkü ölçü aldıkları kapitalizm için önemli olan menfaattir; vergisi verilen ve ruhsatlı olan her türlü iğrenç iş, “meşru” dur!

- Boşanma Oranlarının Artması

Ülkemizde Türkiye İstatistik Kurumu’nun verilerine göre; 2001 yılında 544 bin 342, 2021 yılında 561 bin 710 evlilik yapıldı. Yani 20 yılda evlilik sayısında çok büyük bir değişim yaşanmadı. Her türlü şer plana, olumsuz örnekler, hayatın sıkıntılara rağmen insanların bir kısmı mutlu olmak için evleniyor. Her yıl ilk evlenme yaşı artsa da “Yaşam Memnuniyeti Araştırması - 2021” sonuçlarına göre; kendilerini en çok ailelerinin mutlu ettiğini belirtenlerin oranı %67,6 gibi yüksek bir orana sahip.

Ancak boşanma oranlarında büyük bir değişim yaşandı. 2001 yılında 91 bin 994, 2021 yılında ise 174 bin 85 boşanma oldu. Yani 20 yılda boşanma oranları %89 arttı.

Kesinleşen boşanma davaları sonucunda; 2021 yılında 174 bin 85 çift boşanırken 165 bin 937 çocuk da anne veya babasından uzaklaştırıldı. Yapılan araştırmalara göre; parçalanmış ailede yetişen çocukların %60,6’sı suça karışmakta; suça karışan çocukların büyük bir kısmının babadan, bazılarının ise anneden uzak şekilde büyüdüğü tespit edilmektedir.

Üvey anne-baba, koruyucu aile veya akraba yanında yetiştirilen çocuklarda suça bulaşma oranı ise %46'yı bulmaktadır.

Dünya geneline baktığımızda da özellikle Batılı ülkelerde her ne kadar evlilikler çok az olsa da boşanmalar artmaktadır. Tüm evliliklerde boşanma oranları; Lüksemburg'da %87, İspanya'da %65, Fransa'da %55, Rusya'da %51, ABD'de %46 gibi korkunç rakamlara ulaşmış durumdadır. Rusya'da bir ayda boşanan çift sayısı ortalama 50 bin oluyor. Amerika'da bu rakamlar daha fazla iken Danimarka, Litvanya, Fransa, İngiltere gibi ülkelerde de rakamlar çok yüksek boyutlardadır.

B- "LGBT" VE TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ TEHLİKESİ

Sömürgeci Batı dünyasının hedefi, aileyi yıkmak ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve LGBT gibi büyük sapkınlıkları yaygınlaştırmaktı. Aileden uzak bireyler, günübirlik ilişkilerle meşgul olan, her türlü sapık ilişkiyi meşrulaştıran, cinsiyete ilişkin hiçbir ayrımı gözetmeyen, doğurganlığı olmayan ve -kendi ifadeleriyle- "cinsiyetsiz bir toplum" olacaktı. Bu yüzden 20 yıllık planlar yaptılar, büyük sermayeler ile bu planları desteklediler; medyada, okullarda, kamu kurumlarında toplumsal cinsiyet eşitliğini anlattılar. Sokaklar, meydanlar, ekranlar toplumsal cinsiyet eşitliğini savunan, saygı duyanlarla dolduruldu. İnsanları süslü yalanlar, algı operasyonları ile bu iğrenç planı kabule yönlendirdiler.

- Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Düşüncesinin Arka Planı

"Cinsiyet" kavramı, -bilindik manasıyla- sadece erkek ve kadını ifade eder. Başka bir ifadeyle cinsiyet aslında biyolojik cinsiyettir. Fakat Batı ülkelerindeki son düzenlemelerle birlikte bu kavram, "biyolojik" değil "sosyal" olarak tanımlanarak korkunç bir kaosun önü açıldı. Buna göre artık sadece erkek ve kadından ibaret iki cinsiyet değil, çok daha fazla cinsiyet olduğu, bunun da kişinin kendisini nasıl hissettiğine bağlı olduğu ve tüm bu cinsiyetlerin eşit olduğu iddia edildi. İşte "toplumsal cinsiyet eşitliği" kavramı buradan

doğmuştur ve Türkiye'de genel olarak "İstanbul Sözleşmesi" ile gündeme gelmiş bir ifsat projesidir. Toplumsal cinsiyet eşitliği; eşcinsellik, erkek erkeğe, kadın kadına ilişki ve sair her türden cinsel sapkınlıkların meşru görülmesi ve yasalarla korunmasıdır. Toplumsal cinsiyet

“

İşte "toplumsal cinsiyet eşitliği" kavramı buradan doğmuştur ve Türkiye'de genel olarak "İstanbul Sözleşmesi" ile gündeme gelmiş bir ifsat projesidir. Toplumsal cinsiyet eşitliği; eşcinsellik, erkek erkeğe, kadın kadına ilişki ve sair her türden cinsel sapkınlıkların meşru görülmesi ve yasalarla korunmasıdır.

eşitliği, erkek ve kadın ayrımını gösteren her ne varsa bunun cinsiyet eşitliğine aykırı olduğunu, cinsiyetsizliğin bir insan hakkı olduğunu ve yasalarla korunması gerektiğini, “erkek”, “kadın” gibi cinsiyetlerin toplum tarafından dayatıldığını ve cinsiyet tercihlerinin, çocukluktan itibaren kişinin özgür bırakılması suretiyle kendisi tarafından, etkilenmeksizin yapılması gerektiğini savunmaktadır.

Yine “cinsel yönelim” ve “toplumsal cinsiyet kimliği”, her türlü gayrimeşru eğilimlerin önündeki önyargı, töre, gelenek ya da İslâmi görüş adına ne varsa hepsinin kökünün kazınmasının gerektiği düşüncesine sahiptir. Bu zihniyete göre toplumda kız ve erkek ayrımını ifade eden her şey kaldırılmalıdır. “Bilim adamı”, “devlet adamı” gibi ifadeler, kız ve erkek çocukları için ayrı olarak üretilen oyuncaklar hatta trafik işaretlerindeki figürlere kadar, her şey değiştirilmeli ve “cinsiyet eşitliğine” uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bu yüzden dizilerden çizgi filmlere, oyuncaklardan elbiselere, erkek-kadın tuvaletlerdeki ayrıma kadar her şeyde değişikliği savunmaktadırlar.

Yine “cinsel yönelim” ve “toplumsal cinsiyet kimliği”, her türlü gayrimeşru eğilimlerin önündeki önyargı, töre, gelenek ya da İslâmi görüş adına ne varsa hepsinin kökünün kazınmasının gerektiği düşüncesine sahiptir. Bu zihniyete göre toplumda kız ve erkek ayrımını ifade eden her şey kaldırılmalıdır.

de eden her şey kaldırılmalıdır. “Bilim adamı”, “devlet adamı” gibi ifadeler, kız ve erkek çocukları için ayrı olarak üretilen oyuncaklar hatta trafik işaretlerindeki figürlere kadar, her şey değiştirilmeli ve “cinsiyet eşitliğine” uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bu yüzden dizilerden çizgi filmlere, oyuncaklardan elbiselere, erkek-kadın tuvaletlerdeki ayrıma kadar her şeyde değişikliği savunmaktadırlar.

Eşcinselliğin ve “LGBT” olarak bilinen eşcinsel hareketin meşru hâle gelmesi ve işlenen bu cürmün yasalarla güvence altına alınması, cinsiyet eşitliği anlayışının bir neticesidir. Toplumsal cinsiyet eşitliğini ağzına sakız edenlerin öncelikli düşmanları; kadınları koruyan baba, koca, kardeş ve çocuklarıdır.

2005 yılında Toplumsal Cinsiyet Eşitliği projesinin temelleri atılırken birçok çalışma ile bu proje reklam edildi, desteklendi ve her alanda yaygınlaştırıldı.

Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliğinin Geliştirilmesi Teknik Destek Projesi (ET-CEP) ile binlerce öğrenciye cinsiyet eşitliği anlatıldı. Erkeklerle, kızlara ait etkinlikler, kızlara ise erkeklerle ait etkinlikler yaptırıldı. Belediyelerden, üniversitelere kadar her yerde reklamlar yapıldı, yüzlerce tez yazıldı, kitaplar basıldı. İstanbul Sözleşmesi, 6284 Sayılı Kanun ve diğer bütün uluslararası şer planlar, cinsiyet eşitliği fitnesini merkeze aldı. Kısacası toplumda farklı vesilelerle ve şer üsluplarla toplumsal cinsiyet eşitliği anlayışının ve uygulamalarının normalleştirilmesi amaçlandı.

İnsanın, “erkek” ve “kadın” olarak yaratıldığını reddeden zihniyetin “kadın-erkek eşitliği” veya “toplumsal cinsiyet eşitliği” söylemleri, insan fıtratına kesinlikle aykırıdır ve İslâm nizamının asla kabul etmeyeceği bir ifsat projesidir. Zira Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ

“Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah’tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının.”¹

Toplumun her kesimine ulaştırmak için; başta Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler olmak üzere uluslararası kuruluşlar, onlarca devlet, büyükelçilikler, çeşitli il ve ilçe belediyeleri, Soros, Rockefeller, Ford gibi vakıflar, birçok üniversite, UNESCO, TÜSİAD ve bunların yanında köklü sanayi kuruluşları ve yurtdışı finansmanlı örgütler gibi kapitalizmin tüm katmanları, bu şer projesine destek veriyor. Kuruluş olarak da en çok yardım, Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler’den geliyor. Bu projenin yaygınlaşması için “Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Hibe Programı” kapsamında, birçok kurum, vakıf, dernek ve platforma yüksek meblağlarda hibeler ve mali destekler sağlanıyor.

Adında “LGBT” geçen 22 derneğe sadece son 5 yılda tam 20 milyon dolar aktarıldı. İçişleri Bakanlığı kayıtlarına göre; 2022 yılı itibarıyla Türkiye’de adında ve amacında “LGBT” kavramı geçen kayıtlı 29 dernek bulunmakta, bu derneklerden 22’sinin %95 gelirleri küresel fonlar ve yabancı ülkelerden karşılanmaktadır.

- Toplum ve Aile Kurumuna Olumsuz Etkileri

Batı’da ve onlara tabi olan toplumlarda doğal olarak aile kurumu çöktü, nesiller azaldı, insani, ahlaki, ruhi kıymetler neredeyse bitme noktasına geldi; bedensel ve ruhsal birçok hastalık ortaya çıktı. HIV virüsü, Hepatit B ve C gibi ölümcül hastalıklar artış gösterdi. Malum olduğu üzere AIDS (Edinilmiş Bağışıklık Sistemi Bozukluğu) olarak bilinen hastalık, GRID (Gay Related Immun Disorder) yani “Eşcinsellikle İlişkili Bağışıklık Sistemi Bozukluğu” hastalığı olarak tespit edildiği hâlde eşcinsellik yanlısı lobilerin baskısı ile ismi değiştirildi.

Birçok Batı ülkesinde insanlar hem kadın hem de erkek onurunu, şerefini, namusunu yerle bir eden bir hayat yaşamaya başladı. Gayrimeşru ilişki anlayışının engellenmesine yönelik her bir söylem ve eylem, “insan hakları ihlali” olarak algılandı.

Özetle insanlık, ilâhî emir ve yasaklardan uzak durmanın bedelini ödemeye devam ediyor. Tüm bu şer planlar maalesef ülkemizde de aile ve toplum üzerinde ciddi olumsuz etkilere sebep olmaktadır. Lanetlenmiş kavmi taklit eden onursuzlar, “onur yürüyüşü” adı altında şehirlerde gösteriler düzenlenmekte, Allah’a, Rasulü’ne ve müminlere meydan okurcasına “Bize alışın gitmiyoruz. Buradayız!” şeklinde naralar atmaktadır. Dünya Kadınlar Günü’nde sokağa çıkan kadınlar; “Bizi değil, evlendirme dairelerini kapatın!”, “Namus mu? Kirletmeden duramam!” gibi burada zikretmeye hayâ ettiğimiz pankartlar ve sloganlarla eylemler yapıyor. Öte yandan eşcinsel dernekler açılarak insanların büyük tepki verdiği bu sapkınlıklar toplumda normalleştirilmeye veya en azından saygı duyulması gereken bir “tercih” olarak benimsetilmeye çalışılıyor.

Erkekler kadınlara, kadınlar ise erkeklere benzemeye başladı. Erkeklerin çalıştığı işlerde çalışan, para kazanan, pantolon ve ceket giyen, evi tek başına idare eden, dışarıda daha çok zaman geçiren “özgür” kadınlar çoğalırken, aynı şekilde bakımlı, rengârenk elbise giyen, moda önem veren, kadınların eline bakan erkekler de çoğaldı. Yuvalar yıkıldıkça kapitalizm

kazandı. Cinsiyet eşitliği yayıldıkça, feminist derneklerin kasaları doldu. Tabii ki tüm bunlar, ailenin yıkılmasına, toplumun ifsadına sebebiyet veren tehlikeli bir projenin izdüşümleri olarak karşımızda durmaktadır.

C- CEDAW, 6284 SAYILI KANUN VE PRATİK UYGULAMALAR

CEDAW (Kadınlara Yönelik Her Türü Ayrımcılığın Önlenmesi Uluslararası Sözleşmesi), 6284 Sayılı Kanun ve diğer tüm Batı kaynaklı şer projelerinin hedefinde ailenin ortadan kaldırılması, nesillerin yok edilmesi, nüfusun azaltılması, kapitalizmin tüketim çarkına hizmet edecek bireylerin çoğaltılması ve bunların önünde duran din, ahlak, gelenek gibi bütün değerlerin yok edilmesi vardır. Bu ve benzeri kanun ve uygulamalar, insanlığı ifsat planının en şerli bileşenleridir.

Batı'dan ithal Medeni Kanun aileye vurulan ilk darbeydi ancak bununla yetinilmedi. Zaman içerisinde Batılı kapitalistlerin ortaya çıkardığı uluslararası anlaşma ve kararların tamamı, sorgulanmaksızın, halkın kültürüyle uyumlu olup olmadığına bakılmaksızın kabul edildi ve derhal uygulandı.

Kuşkusuz bu anlaşma ve kararların en tehlikelisi 1979 yılında imzaya açılan ve 1981 yılında yürürlüğe giren Kadına Karşı Her Türü Ayrımcılığın Yok Edilmesi Sözleşmesi (CEDAW)'dir. Türkiye bu anlaşmayı 1985 yılında imzaladı ve iç hukuktaki kanun ve mevzuatlar da bu sözleşme gereğince değiştirildi. İstanbul Sözleşmesi gibi örf, gelenek ve din adına bütün değerlerin kökünü kazımayı ve cinsel yönelim özgürlüğünü hedef edinen CEDAW, bugün binlerce süresiz nafaka ödeyen erkeğin, genç yaşta evlendiği için cezaevlerinde eş ve çocuklarından ayrı bırakılan babanın, kadın-erkek eşitliği ile yuvalardaki huzursuzluğun, "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Ulusal Eylem Planları" ile eşcinselliğin dayanağıdır.

Medeni Kanun, CEDAW ile birlikte BM Çocuk Hakları Sözleşmesi, Avrupa Sosyal Şartı, OECD, AGİT gibi kuruluşların sözleşme, karar ve tavsiyeleri esas alınarak aile ile ilgili kararlar ve hükümlerde değişiklikler yapıldı. Aile yapısına en büyük darbeyi vurmak ve yok etmek için yeni bir şer projesi hazırlandı. Aileyi yok etmek için hazırlanan ve tüm dünyada uygulamaya konulan bu proje, İstanbul Sözleşmesi'ydi. Bu sözleşmenin gereği olarak TBMM'de 6284 Sayılı Kanun hızlıca kabul edildi ve uygulamaya konuldu.

Aile, nesil ve toplumu ifsat eden bu Sözleşme, 1 Ağustos 2014 yılında yürürlüğe girdi ve her kesimden gelen tepkilerden sonra 20 Mart 2021 tarihinde Türkiye, sözleşmeden çekildi. İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme oldu ancak bu sözleşmenin uygulanması için çıkarılan kanunlar, genelge ve tüzükler ise değiştirilmedi. Aile Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Eğitim Bakanlığı'nın yaptığı uygulamalar durdurulmadı aksine her yönü ile uygulamaya devam etti. Yani sözleşmeden çekilme oldu ancak uygulamada değişiklik olmadı.

- Erken Yaşta Evlilik Mağdurları ve Evden Uzaklaştırılan Babalar

18 yaşına girmemiş bir kız ile evlenen her yaştaki erkek ve bu kızların babaları, değiştirilen Türk Ceza Kanunu'na göre yargılanmakta ve ağır hapis cezaları ile cezalandırılmaktadır. Aileler arasında nikâh kıyarak evlenen binlerce eş-baba evlendikten 8-10 yıl sonra çıkan mahkeme kararları ile cezaevlerine atılmaktadır. Üstelik bu eşler önce şer'î nikâhla sonra 18 yaşını doldurduklarında resmî nikâhla nikâhlandıkları hâlde kanunlara göre suç işlemiş olmaktadır. Aileleri bu evliliğe rıza gösterdiği, kimse şikâyetçi olmadığı hâlde (resmî evlenme yaşından) erken evlendiğinden dolayı binlerce baba ve eş 5 ilâ 15 yıl arasında değişen cezalar ile ağır şekilde cezalandırılmaktadır. Babalar ömrünün baharını zindanlarda, kadınlar cezaevi yollarında geçirirken binlerce çocuk gözleri yaşlı olarak babalarını beklemektedir. Bu durumda olan kişi sayısının 3-8 bin arasında olduğu tahmin edilmektedir.

Menfaatleri gereği ve ittifak ettikleri her konuda köklü değişikliklere giden hatta Anayasa'yı bile değiştiren partiler, binlerce mazlum için bir türlü harekete geçmiyor. Mağdur ailelerin kapılarını çaldığı etkili, yetkili insanlar, -sözde- kadın hakları savunucuları, feminist dernekler ve Batılı kâfirlerin hışmına uğramak istemeyen siyasilere "üç maymunu" oynuyor. Bu kanunların altında imzası olan hükümet ise bütün bu mağduriyetlere rağmen hâlâ "düzenleme yapma" sözü ile insanları oyalıyor!

- 6284 Sayılı Kanun, Siyasi Partiler ve Devletin Sorumluluğu

2012 yılında İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması için 8 Mart 2012'de resmî olarak kanunlaşan ve 18 Ocak 2013 tarihinde "6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun" yürürlüğe girdi. Kanun ile koruyucu ve önleyici tedbir kararları, şiddeti izleme ve önleme merkezlerinin kurulması, korunan kişiye geçici maddi yardım yapılması şeklinde hükümlere yer verildi.

Bu yasanın en tehlikeli ve yıkıcı bölümü şüphesiz "*kadının beyanı esastır*" maddesidir. Şer'î ve mer'i/yürürlükteki tüm hukuk

metinlerinin en temel ilkesi olan "Bir suç kesin delillerle ispat edilene kadar herkes masumdur." ilkesi ortadan kaldırılarak, suça ilişkin herhangi bir delil olmaksızın "*Kadının beyanı esastır*" anlayışı getirildi. Erkek ne derse desin, olay gerçek veya yalan olsun fark etmeksizin, kadının beyanı esas olarak kabul edildi.

Bu yasal düzenlemeler ile her yıl ortalama 500 bin erkek evinden uzaklaştırıldı ve bir kısmı da tutuklandı. Bu kanun yürürlüğe girmeden koruma altına alınan kadın ve evden uzaklaştırılan erkeklere ilişkin dava sayısı **2006 yılında 4 bin 884**, Sözleşmenin imzalandığı 2011 yılında 57 bin 678, 2018 yılında 358 bin 499, son yıllarda ise ortalama 500 bine ulaştı. Yani 10 yılda 10 kat artarak evden uzaklaştırmalar çoğaldı.

Yüzbinlerce erkeğin eşinden, evinden uzaklaştırılması doğal olarak ev-

lenme oranlarının azalmasına, kavga ve yaralamaların artmasına, boşanma oranlarının rekor üstüne rekor kırarak 2021 yılında 174 bin 85 gibi korkunç rakamlara ulaşmasına sebep oldu. Yine bu kanun ile küçük bir alacak-borç anlaşmazlıklarında bile "arabuluculuk" anlayışını uygulayan devlet, aile yıkılırken eşler arasında arabuluculuğu suç hâline getirdi.

Erkeklerin çoğu, -fizikî şiddet dışında- psikolojik, manevi, ekonomik baskı uygulamak gibi nedenlerle evden uzaklaştırdı. Kocasından şikâyetçi olan her kadının beyanını esas alan

Bu yasanın en tehlikeli ve yıkıcı bölümü şüphesiz "kadının beyanı esastır" maddesidir. Şer'î ve mer'i/yürürlükteki tüm hukuk metinlerinin en temel ilkesi olan "Bir suç kesin delillerle ispat edilene kadar herkes masumdur." ilkesi ortadan kaldırılarak, suça ilişkin herhangi bir delil olmaksızın "Kadının beyanı esastır" anlayışı getirildi.

merciler, sonradan pişman olup şikâyetini geri çekmek istediğinde ise kadının beyanı kabul etmedi. Bu yasa ile gerçekten suçlu olanlar dışında sırf kadının beyanı ile birçok masum erkek cezalandırıldı. Evden uzaklaştırılan babaların onuru çiğnendi, ruh hâli bozuldu; alkol ve benzeri alışkanlıkların da etkisi ile bu kişiler eş ve çocuklarına zarar verdi. Kadın cinayetleri ve şiddet olayları her yıl ciddi oranlarda arttı. 2021 yılında 300 kadın öldürülürken, 268 bin 817 kadına yönelik şiddet hadisesi yaşandı.

Kadına yönelik şiddet ve cinayet rakamları dünya genelinde artarak devam ediyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün verilerine göre; dünya genelinde her üç kadından biri hayatı boyunca en az bir kere şiddete maruz kalıyor.

Kadına yönelik şiddet ve cinayet rakamları dünya genelinde artarak devam ediyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün verilerine göre; dünya genelinde her üç kadından biri hayatı boyunca en az bir kere şiddete maruz kalıyor. Yani dünyada 736 milyon kadın şiddete uğruyor.

Yani dünyada 736 milyon kadın şiddete uğruyor. Koronavirüs döneminde kadına yönelik şiddetin 5 kat arttığı belirtiliyor. Bir yılda Amerika'da 1000, Fransa'da 600, Almanya'da 380 kadın öldürülüyor. ABD'de bir dakikada yaklaşık 24 kadın fiziksel şiddete her 73 saniyede bir kişi cinsel istismar ya da tacize maruz kalırken, her 6 kadından biri tecavüze uğruyor. İngiltere'de ONS'ye² göre; 4 milyon 900 bin kadın hayatlarında en az bir kez cinsel saldırıya uğradıklarını söylüyor. İngiltere'de bir yılda ortalama 50 bin kadın tecavüze uğruyor. Birleşmiş Milletler İngiltere Kadın Birimi'ne göre; 18-24 yaş grubundaki kadınların %97'si kamusal alanda tacize uğruyor. İtalyan Mili İstatistik Kurumu tarafından açıklanan rakamlarda

ülkedeki kadınların yarısının cinsel şiddete maruz kaldığı belirtiliyor. Federal Emniyet Dairesi'nin raporuna göreyle Almanya'da 2019 yılında toplam 141 bin 792 şiddet vakasının %81'i kadınlardan oluşuyor.³

6284 Sayılı Kanun'un yönetmeliğinin 40 ve 41'inci maddelerinde medyanın "kadına şiddet" ile ilgili yayın yapma zorunluluğu, STK'ların bu konuyu gündemleştirmeleri ve devlet ile özel eğitim kurumlarının "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği" adı altında faaliyet yürütmeleri hükmü getirildi. İşte temeli aileyi yok etmeye dayalı bu kanunun meydana getirdiği acı sonuçların mesulü, öncelikle iktidardır. Diğer siyasi partiler, sivil toplum kuruluşları ve herkes bu konuda acil adımlar atmalı ve vahim gidişata engel olunmalıdır.

² İngiltere Ulusal İstatistik Ofisi

³ <https://www.sabah.com.tr>, "Batı kadına şiddete dur diyemiyor", 21.11.2021

D- AİLE İSLÂM İLE NASIL KORUNACAK?

İslâm kadın ve erkek için vakiya ve fitrata uygun hükümler koymuştur. Ailede ancak eşler beraberce taşın altına ellerini koyarlarsa sorunları aşmak kolaylaşır ve zorluklarla daha başarılı mücadele edilebilir. İnsanlığın yaşadığı bu içtimai ve diğer sorunlardan kurtulabilmesinin yolu, onu yaratan Rabbinin hükmü olan İslâm'a sınıksız sarılmasıdır. Tabii ki bu sadece bireylerin, ailelerin yapabileceği bir şey değil topyekûn uygulanması gereken bir sistemdir.

- Evlilikte Eşlerin Roller ve Karşılıklı Sorumlulukları

İslâm, insan olmaları vasfıyla hem erkek hem de kadın için genel hükümler koymuştur. İman etmek, salih amel işlemek, namaz kılmak, zekât vermek, iyiliği emredip kötülükten sakındırmak, yalan söylememek, içki içmemek, zina yapmamak ve benzeri hükümleri, kadın ve erkek için ayırım yapmaksızın farz veya haram kılmıştır. Bununla birlikte fitratları ve vakıalarına uygun olarak sadece erkeğe ya da sadece kadınlara ait hükümler de koymuş ve ailede erkeğin rolünü belirlediği gibi kadının rolünü de belirlemiştir. Çalışma, evin ihtiyaçlarını karşılama, hanımını düşmandan, açlıktan, soğuktan, hastalıktan, yaşamın her türlü sert ve katı koşullarından koruma, hayatıyla ilgili tüm işleri sevk/idare etmeye ilişkin görevleri ve yine cihadı, erkeğe farz kılmıştır. Allahu Teâlâ dünyada mümin erkeklere en önemli emanet olarak hanımlarını emanet etmiştir.

İslâm, kadını hem evinde hem de genel hayatta koruma altına almıştır. Kadınların mülk sahibi olma, servetini dilediği şekilde kullanma, kendi iradesi ile isteyerek evlenme, erkekler gibi eğitimden yararlanma, meşru ölçülerde çalışma, mirastan pay alma vb. gibi hakları dünyanın hiçbir yerinde kadına ait bu tarz hakların olmadığı 14 asır öncesinde vermiştir. Kadını, bir "anne" ve "evinin eğitimsi" olarak öne çıkarmıştır. Bununla birlikte ev işleri, doğum, süt emzirme, çocuğun bakımı gibi hususlarda kadına ait birtakım özel hükümler getirmiştir. Haram olmayan işlerde de baba ve eşine itaat etmesini kadına emretmiştir. Genel hayatta, kadın ile erkek arasında vaki olan ilişkiyi meşru ölçülerde yardımlaşmaya bağlamış, böylelikle İslâm tarihinde kadın, evinin terbiyecisi, çocuklarının eğitimsi, âlime, siyasetçi, iş kadını, fakih ve toplumun inşası ve korunmasında önemli bir aktör olmuştur.

İslâm aile bireylerinin rollerini billurlaştırmış, sınırlarını ve sorumluluk bilincini akidesi ile bağ kurarak somutlaştırmış, aile bireylerinde hissedilir neticelere ulaşmasını sağlamıştır. İslâm'da aile bireyleri arasındaki ilişkilerde güvenin bina edilmesini sağlayan en güzel esas, insanın karı-koca, çocuk-ebeveyn veya bütün aile arasındaki ilişkilerini Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın rızası için devam ettirmesidir. Bunları, Allah'ın emirlerine uygun olarak yerine getirmek, önemli bir İslâmi görevdir. Erkeğin, karısına iyi ve adil davranması, onu en iyi şekilde koruyup kollaması, kadının ise kocasına itaat ederek ve kocasını evin "karar vereni" olarak görüp onu memnun etmeye çalışması, yuvanın korunmasıdır.

Her konuda olduğu gibi evlilik ve aile konusunda da örneğimiz Allah Rasulü *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'dir. Allah Rasulü *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* en iyi aile reisiydi; ehline karşı yumuşak huyluydu ama aynı zamanda onları cehennem ateşinden korumaya çalışan bir eşi. Hanımlarıyla oturup sohbet ediyor, onları yetiştiriyor, hâl hatırlarını soruyor, şakalaşıyor, hanımlarının düşünce ve fikirlerine her zaman önem veriyor ve onlarla istişare ediyordu. O, risalet gibi çok ağır bir sorumluluğu yüklenmesine, her daim ibadet ve davetin işleriyle meşgul olmasına, hem bir devlet başkanı hem bir ordu komutanı hem de insanlar arasında yükü ve meşguliyeti en ağır kimse olmasına rağmen, asla ailesini ihmal etmiyordu. O'nun aile hayatı bizler için en güzel örnek ve nasihattir. [حَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِهِ وَأَنَا خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي] "Sizin en hayırlınız ehline (ailesine) en iyi davranandır; ben, aranızda ehline en iyi davranan kişiyim."⁴

- Ebeveynin Rolü ve Çocukların Eğitimi

Eşler arasındaki hakların ve görevlerin yerine getirilmesi, huzurlu bir aile yaşantısının yanı sıra çocukların yetiştirilmesi toplumun korunması için önemlidir. Evladını; kendine, ailesine ve topluma faydalı, şahsiyetli bir kişilik olarak yetiştirebilmek dünyanın her yerinde ebeveynin en önemli hedefidir. Bu hedef, Müslüman anne-baba için çok daha ayrı bir öneme sahiptir. Zira Müslüman anne-baba, iman ettiği yaşam tarzının bir parçası olarak, evladını sadece dünya hayatına değil, ahiret hayatına da hazırlar. Bu, peygamberlerin amacı ve duasıdır. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

[وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا] **“Onlar: ‘Rabbimiz! Bize eşlerimizden ve çocuklarımızdan gözümüzün aydınlığı olacak insanlar ihsan et ve bizi, Allah’a karşı gelmekten sakınanlara önder yap!’ derler.”**⁵

Müslüman anne-baba; Allah’a karşı gelmekten sakınan, ilmi ve hikmeti öğrenen, öğrendikleriyle amel edebilecek şahsiyetli nesiller yetiştirebilmek için çocuklarını terbiye etmelidir. “Terbiye” kelimesi, “rabb” kelimesinden türemiştir. Terbiye, insan eğitimi ile Rabb arasında bağlantı kurmaktır. İnsanın her hâlinde, her söz ve davranışında Rabbi ile bağ kurmasını sağlamak, her şeyi Rabbinin rızası için yapmayı gaye edinen nesiller yetiştirebilmektir. Bundan dolayı hem İslâmî bir terim olan hem de Rabbimiz ile ilişkimizi daima canlı tutan terbiye olmadan eğitimin olması mümkün değildir. Anne ve baba, çocuğunu İslâm şahsiyetine sahip bir kişi olarak yetiştirme bilincine sahip olmalı ve bunun için ne gerekiyorsa da yapmalıdır. Zira çocuklarını İslâm’a göre yetiştirmek, ebeveynlerin çocuklarına karşı en önemli vazifesidir. Bu şekilde bir eğitim, nesillerin korunması için elzemedir. Aksi hâlde çocuklarımız suç ve günaha bulaşacaktır. TÜİK’in açıkladığı verilere göre; çocukların karıştığı olay sayısı 2020 yılına göre, 2021 yılında %10,8 oranında artarak 499 bin 319 oldu. 2021 yılında kanunlarda “suç” olarak tanımlanan bir fiili işlediği iddiasıyla güvenlik birimlerine getirilen çocukların sayısı da 2020 yılına göre %16,57 oranında artarak 132 bin 943’e yükseldi.

- Aile Kaledir ve İslâm ile Korunur!

Yukarda kısaca özetlediğimiz bu vahim durumun mimarları, hâlâ “demokrasi”, daha fazla “hak ve özgürlük” vaat ediyorlar! Ne ibret alıyorlar ne de düşünüyorlar! Daha fazla özgürlük ve çağdaşlık adına muhtemelen bundan sonraki planları arasında; evlilikleri zorlaştıracak, boşanmaları artıracak yasal düzenlemeler yapmak, eşcinsel evlilikleri yasal hâle getirmek, reklam, dizi ve filmler yoluyla daha da yaygınlaştırmak, cinsiyet değişim ameliyatlarını SGK güvencesine almak, LGBT’li sapıklara sınavsız devlet memurluğu hakkı tanımak, saatlik ev ve otellere ruhsat vermek, kürtaj hastaneleri açmak ve ücretsiz hizmet vermek, tuvaletlere kadar tüm kadın-erkek ayrımlarını kaldırmak, kedi-köpeklerin çocuk edinilmesini sağlamak vb. olabilir. Keşmekeşliği güçlendiren, istikrarlı toplumun parçalanmasına ve Allah’ın erkek ile kadın arasında olmasını istediği sevgi ilişkisinin yıkılmasına yol açan, Batı dünyasında ve dünyanın dört bir tarafında uygulanan, Batı’nın bireyci, özgürlükçü ve eşitlikçi batıl fikirleri ve kanunlarıdır.

Aile ile ilgili bütün sorunların köklü çözümü hiç kuşkusuz İslâm’ın hükümlerindedir. İslâm, evlilik ile ilgili şer’î hükümlerle sorumsuz birlikteliklerden uzak bir şekilde kadın ile erkeğin bir arada bulunmasını, genel şer’î hükümler ile de kadın ve erkeğin in-

sani ilişkilerini düzenler. Böylece laikliğin, şahsî özgürlüğün ve bugünkü medya özgürlüğünün yaydığı rezillik yerine topluma safiyet, iffet ve izzet hâkim olur. Bu konudaki şer'î hükümler uygulanmalıdır.

İslâm, erken evlenmeyi teşvik ederek erkek ve kadındaki birbirine karşı olan fitri meylleri doğru bir doyuma yönlendirmiş, hem erkeği hem de kadını "aile" kalesi içerisinde koruma altına almıştır. Çünkü evlilik hayatı huzur hayatıdır. Kadın ile erkeğin yaşamı, dostluk yaşamıdır. Erkeğin hanımı üzerindeki otoritesi, gözetim otoritesidir. Eşine itaat, kadın üzerine farzdır. Yaşadığı çevreye göre hanımının nafakası ve ihtiyaçlarını karşılamak erkeğe farzdır. Bakıma muhtaç oldukları müddetçe çocuklara bakmak, ister Müslüman isterse gayrimüslim olsun kadına vaciptir ve onun hakkıdır. Erkeklerle verilen haklar kadınlara da verilir. Erkeklerle yüklenen yükümlülük, kadınlara da yüklenir. Dolayısıyla erkeğin ticaret, ziraat ve sanayi işlerine katılma, muamelat ve akitlerde bulunma, her tür mülke sahip olma hakkı olduğu gibi kadının da vardır. Kadın ve erkek kendi başına veya başkası ile ortak olarak malını çoğaltabilirken hayat işlerinin hepsine bizzat katılabilir. İşte bu hükümler; evlilikte huzur ve mutluluğun garantisi ve evliliğin devamlılığı için ilahi ölçülerdir.

Evlilik, kişiyi zinadan korur, insan neslinin devamını sağlar. Nikâh, kadın ve erkeği bütün kötülüklerden koruyan en etkili zırhtır. Fitri ve sosyal olarak insanın huzura ermesi ve namusunu koruyarak neslini devam ettirebilmesi evliliğe, toplumun ıslahı ise devam eden aile hayatına bağlıdır. Bunun için kadın veya erkeğin harama bakmaktan gözlerini sakınmaları, evlenmeleri, evlenmek için imkân bulamayan kimselerin iffetli davranmaları, kadının ve erkeğin şer'î tesettür ile örtünmesi, halvetin ve hayâsızlığın yasaklanması şarttır. Nikâhsız kurulan ilişkiler toplumu yozlaştırır, aile mefhumunu yıkar. Bunun için evliliğin önündeki bütün engeller kaldırılmalı, devlet evliliği teşvik edecek çalışmalar yapmalı, evlilik ile ilgili eğitim destekleri verilmeli, imkânı olmayanlara evlilik yardımları yapılmalıdır. Böylece aile ve toplum korunacaktır.

TOPLUMSAL ÇÖKÜŞÜN FARKINDA MISINIZ?

A rtık korkutucu hâle gelmiş toplumsal sorunlarla iç içe yaşıyoruz. Neden bu hâle gelindi? Toplumsal çöküşün emaresi olan suç oranları nasıl bu kadar korkunç boyutlara ulaştı? İnsanlar suça karşı neden sessiz? Adalet, neden Kaf dağının ardında? Neden kimse huzurlu değil, kendini güvende hissetmiyor? Tüm bu sorular cevapsız kalmakta, verilen cevaplar ise hakikati yansıtmamaktadır. Zira sorunlara cevap aranan kaynak ile sorunların kaynağı aynıdır.

Bu çıkmaz sokakta zamanlar ve emekler heder edilmekte, halkımız suç sarmalında bir hayata alıştırılmaktadır. Oysa sorunu bilmek, çözümü bilmekle eş anlamlıdır. Bu nedenle görüntülerle değil görüntüleri var eden asıl sorunlara bakışları yöneltmek gerekmektedir.

Suç oranları, toplumsal çöküşünün boyutlarını göstermesi açısından önemlidir. Dikkatlerin yöneltmesi gereken nokta da ilk olarak burasıdır.

A- SUÇ ORANLARININ ARTMASI

Güven ve huzurun kalmadığı bir dünyada yaşıyoruz. Kimse çocuğunu tek başına sokağa bırakmak istemiyor. Çünkü sokak güvenli değil. Sokağa çıktığınız her an tehlikelerle yüz yüzesiniz. Trafikte yol verme kavgasından cinayetler yaşıyor. Alt komşu bir gün elinde satarla karşınıza çıkabilir. Yaptığınız bir hata size pahalıya mal olabilir. Suç öylesine yaygınlaştı ki artık önüne geçmek imkânsız bir hâl aldı. Suç ile mücadele de başarılı olabilmek için görüntüleri değil asıllara odaklanmak ve suçun ne olduğunu, kimin belirlediğini, kimin belirlemesi gerektiğini doğru tespit etmek kaçınılmazdır.

- Suç Nedir? Kim Belirler?

Suç hukukî bir olay olduğu kadar sosyolojik ve kriminolojik bir olaydır. Dolayısıyla üzerinde uzlaşma sağlanmış bir tarifi de yoktur. Hukukçular dâhil olmak üzere herkes, kendi görüşlerine göre suç tarifi yapmışlardır. Adalet Bakanlığı, yayınlarında suçu şu şekilde tarif etmiştir: *“Suç, bir toplumun var olma; yaşam koşullarını veya bireylerin ve toplumun temel yararlarını ihlal eden ya da tehlikeye sokan; topluma zarar verdiği, tehlikeli olduğu kanun koyucu tarafından kabul edilen bu yüzden de ceza veya güvenlik tedbiri müeyyidesine bağlanmış fiillerdir.”*

İslâm’a göre suç; İslâm şeriatının küçüklüğüne ya da büyüklüğüne bakılmaksızın kötü fiil olarak belirlendiği tüm davranışlardır. İslâm hukukunda günah ile suç aynı anlama gelmektedir.¹ Her günah bir suçtur ve her suçun bir cezası vardır.

1 Abdurrahman el Maliki, Ukubat Nizamı, Köklü Değişim Yayıncılık,

Ortada bir suç var ise elbette suça sürükleyen bir geçmiş ve etkenler de olacaktır.

- Suç ve Suça Sürükleyen Etkenler

İnsanoğlu uzvi ihtiyaçlarını (yeme, içme vb.) ve içgüdülerini (nevi, beka, tedeyyün) doyurmak için davranışlar sergiler. Kanunlar ve nizamlar, insanın uzvi ihtiyaçları ve içgüdülerini tatmin ederken uyması gereken kurallar manzumesidir. Kanun koyucu bu kurallar manzumesini insan fitratına uygun bir şekilde düzenlemezse suç, kaçınılmaz bir hakikat olarak karşımıza çıkacaktır.

İnsan fitratını en iyi bilen ise kuşkusuz onu yoktan var eden Allah *Subhanehu ve Teâlâ'* dir.

[وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلْمُ مَا تُؤْسُونَ بِهِ نَفْسَهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ] “**Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona fısıldadığı şeyleri de en iyi Biz biliriz. Çünkü Biz, ona şah damarından daha yakınız.**”²

İnsanın yaratıcısı Allah *Subhanehu ve Teâlâ'* dan gelmeyen nizamlar, kanunlar ve hükümler insanı insanlıktan uzaklaştırarak onu suç sarmalına sürüklemektedir.

Parçalanmış aileler, şiddet sarmalında geçen bir çocukluk, ekonomik sıkıntılar, yaygın hâle gelmiş adaletsizlik, çifte standart, özentisi, sosyal medyanın insanları yönlendirmesi gibi suça etki eden daha birçok madde asıl değil; Allah *Subhanehu ve Teâlâ'* ya rağmen kanunlar koymanın yani aslın neticeleridir.

Dinin hayattan ayrılmasıyla birlikte mevcut sistem suçun tanım ve vasfını değiştirmiştir. İçki, fuhşiyat, kumar, faiz gibi sadece bireyleri değil tüm toplumu etkileyen fiiller suç olmanın çıkartılmıştır. -Sözde- hümanist bir yaklaşımla ceza müeyyideleri değiştirilmiş ve “caydırıcılık” ilkesi ortadan kaldırılmıştır. Kişiyi suç işlemekten alıkoyan temel unsurlar göz ardı edilerek suç oranlarının korkunç boyutlara ulaşmasına kapı aralanmıştır.

İnsanı suç işlemekten alıkoyan üç unsur vardır:

- 1- Yaratıcısına karşı gelme korkusu
- 2- Toplumdan dışlanma korkusu
- 3- Cezalandırılma korkusu

Bu üç unsurun birincisi olan “yaratıcıya karşı gelme korkusu”, laiklik sayesinde insanların kalbinden törpülenmiştir. Laiklik kabaca, “din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması” olarak tarif edilmiştir. Bu ayrımın etkileri sadece din ve devlet ile sınırlı değildir. Laikliğin tatbik edildiği toplumları ve bu toplum içinde yaşayan bireyleri de çok yakından ilgilendirmektedir. Laiklik, sadece uygulama anlamında dini hayattan uzaklaştırmamış, kalplerden de uzaklaştırmıştır. Kalbinde Allah korkusu olmayan bir kişi uygun şartlar oluştuğunda her suçu işlemeye meyilli bir kişidir. Zira onu suç işlemekten alıkoyacak birinci etkenden yoksundur.

Kapitalizm, özgürlükler fikriyle birlikte ferdiyetçiliği de insana aşlamıştır. Kapitalizmde her birey özgür olmalıdır ki kapitalizmin en yüce hedefi olan tüketici bir toplum inşa edilebilsin. Sadece kendisini düşünen, davranışlarında sınır tanımayan birey, toplumdan dışlanma

korkusu hissetmez. Zira toplum, özgürlükler fikrine alıştırmış, kötü davranışlara karşı da “saygı” adı altında duyarsızlaştırılmıştır. Dolayısıyla özgürlükler fikri ile birlikte toplumsal tepki zayıflamış ve insanları suç işlemekten alıkoymaz bir hâl almıştır.

Suç oranlarının ülkemizde ve dünyadaki aşırı yükselişi sonucunda gerçek suçlunun kim olduğu tartışma konusu olmaya devam etmektedir. Suçlu kim: birey mi, tatbik edilen nizam mı?

*Suç oranlarının
ülkemizde ve dünyadaki
aşırı yükselişi
sonucunda gerçek
suçlunun kim olduğu
tartışma konusu olmaya
devam etmektedir. Suçlu
kim: birey mi, tatbik
edilen nizam mı?*

- Suç Ender Görülüyorsa İnsan Sık Görülüyorsa Nizam Bozuktur

Kriminal davranışları inceleyen araştırmacıların neredeyse tamamı, birey ve toplum üzerine yoğunlaşmıştır. Geleneksel toplumdan modern topluma geçişte yaşanan suç patlamalarını “toplumun yeni bir hayata ayak uyduramaması” olarak tarif etmiş olsalar da bu süreçte özellikle mala karşı işlenen suçların korunç boyutlara ulaşmasına gerçekçi bir anlam yükleyememişlerdir.

Oysa mesele gayet açık ve nettir: kapitalizm, sermaye ideolojisidir. Bu ideolojinin “modern toplum” olarak tanımladığı toplum ise “tüketim toplumu”dur. Tüketim toplumunu inşa etmek için insandaki içgüdüler tetiklenmiş ve sınırsız bir şekilde doyurulması teşvik edilmiştir. Böylesi bir zihniyete sahip toplumu ya da daha özel-

de ferdi var etmek için ise bütün aygıtlar ve vesileler kullanılmıştır. Nihayetinde hırsızlık, gasp, yağma gibi mala karşı işlenen suçlarda patlama meydana gelmiştir. Kapitalizmin kalbi konumundaki ABD’de yaşanan yağmalama görüntüleri modern toplumun profilini ortaya koymak için çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir.

Aslında tüm veriler, suçlunun birey değil tatbik edilen sistem olduğunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu gerçekliliği Türkiye üzerinden değerlendirecek olursak;

2021 yılında **2 milyon 500 bine yakın** hırsızlık, gasp, yağma, dolandırıcılık vakiası emniyet güçlerine bildirildi ve dava dosyası açıldı.

2021 yılında beden dokunulmazlığına karşı işlenen suçlar için açılan dava sayısı **1 milyon 500 bini aşmıştır**.

Cinsel suçlardaki rakamlar da tehlikenin boyutunu göstermesi açısından önemlidir. 2021 yılında **127 bin kişi** cinsel saldırıya uğradığı iddiasıyla adli makamlara başvurdu. Bunların **yaklaşık 45 bini çocuk** yaşta. Günde **123 çocuğa cinsel taciz** iddiasıyla adli makamlara başvuru yapılmaktadır.

Adli istatistiklere göre; Türkiye’de şüpheli sayısı yaklaşık **15 milyona** yükseldi. Çocuk nüfusunu dikkate aldığımızda yetişkin halkın %23’ü bir suçtan şüpheli konumdadır. Mağdur/müşteki olanların sayısı ise **10 milyonu** aşmış durumda.³

Nizamın değişmesiyle suç oranlarının nasıl değiştiğini tespit edebilme adına şimdi de İslâm nizamının tatbik edildiği Osmanlı Hilâfet Devleti’nin verilerine bir göz atalım:

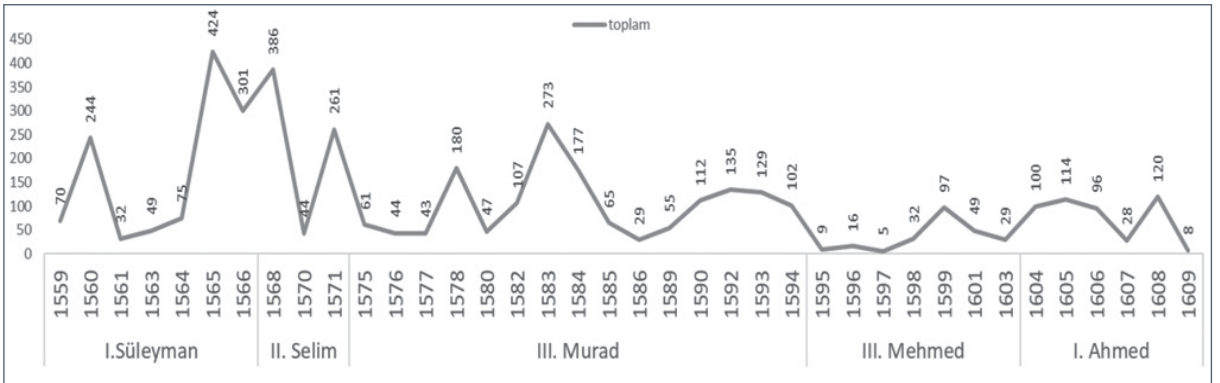
İslâm nizamının tatbik edildiği zamanlarda suç oranlarının “yok” denecek kadar az olduğu tüm tarihçiler tarafından sıkça vurgulanan bir gerçektir. Hırsızlıktan eli kesilmiş kimse bulamayan tarihçilerin varlığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Tarihçi Ubcini’nin kitabında şu ifadeler geçmektedir:

“Patronların belli ve önceden bilinen saatlerde dükkânları terk ettiği (ezan okunduktan sonra namaz kılmak için camiye gittiklerini kast ediyor) ve geceleri evlerin kapılarının basit bir sürgüyle kapatıldığı o koca payitahtta, yılda sadece 4 hırsızlık vakası kaydedilmektedir.”

Ubcini devamında şu hadiseyi naklediyor:

“Bir İngiliz seyyahının anlattığı şu menkıbeyi lütfen dinleyin. Bugün kendi eşyamla yol arkadaşım olan eski bir Macar zabitanın eşyasını nakletmek üzere bir köylünün yük arabasını kiraladım. Sandıklar, port-mantolar, paltolar, kürkler, atkılar hep açıktaydı. Buralarda yatağın hayali bile mevcut olmadığı için, gece üstüne uzanmak üzere ben biraz kuru ot satın almak isteyince son derece nazik bir Müslüman Türk bana refakat teklifinde bulundu. Köylü de öküzlerini koşumdan çıkarıp bizim bütün eşyamızla beraber sokağın ortasında bıraktı. Ben onun uzaklaştığını görünce; ‘Burada birisi kalmalı!’ dedim. Yanımdaki Müslüman Türk hayretle sordu: ‘Niçin?’ ‘Eşyalarımızı beklemek için.’ Müslüman Türk şu cevabı verdi: ‘A! ne lüzumu var? Eşyanız bir hafta gece gündüz burada kalsa bile dokunan olmaz.’ Ben bu sözü kabul ettim ve dönüşümde her şeyi yerli yerinde buldum. Şu noktayı da unutmamalı ki o sırada İslâm askerleri sürekli gelip geçmekteydi. Bu vakia bütün Londra kiliselerinden Hristiyanlara ilan edilmelidir. Gerçi içlerinden bazıları rüya gördüklerini zannedeceklerdir. Artık uykularından uyasınlar!”⁴

Osmanlı Hilâfet Devleti’nin 50 yıllık adli sicil kayıtları bu hakikati rakamlara dökmektedir. İncelenen şerhiye sicillerine göre 1559 ila 1609 yılları arasında 50 yıllık süre zarfında işlenen toplam suç sayısı 3 bin 318’dir. Yıllık ortalama ise 66’dır. İslâm nizamının tatbikindeki eksikliklerine rağmen Osmanlı Hilâfet Devleti’nin 3 kitadaki topraklarında yılda 66 suç işlenmektedir.

3 T.C. Adalet Bakanlığı, Adalet İstatistikleri, 2021

4 J.H.A. Ubcini, La Turquie Actuelle, L. Hachette et C. Kitabevi, Paris 1855, sayfa 329, 330

Kıyas açısından tekrar edecek olursak; kapitalist sistemin tatbik edildiği 2021 yılında sadece mala karşı işlenen suçlar için açılan dava sayısı (hırsızlık, gasp, yağma, dolandırıcılık) yılda 2 milyon 461 bin iken; İslâm nizamının tatbik edildiği 1559-1609 yılları arasında **50 yılda mala karşı işlenen suçların toplamı bin 243'tür**. Yıllık ortalama ise 25'dir. Günümüze ulaşmamış bilgilerin varlığını dikkate alarak doğru oranın bu sayının on katını olduğunu kabul etsek, yıllık ortalama 250'dir.

Bu verilerinin alındığı dönemde Osmanlı Hilâfet Devleti'nin nüfusu 22 milyon civarındadır. 2021 yılında Türkiye'nin nüfusu ise yaklaşık 85 milyondur. Yani tatbik edilen nizamın değişmesiyle birlikte **nüfus 4 kat artarken suç oranları 100 bin kat artmıştır**.

Bu veriler ve gözlemler, Hizb-ut Tahrir'in kurucusu Şeyh Takiyyuddin en Nebhânî'nin şu sözünün ne denli isabetli olduğunu teyit etmektedir: *"Bir toplumda suç, ender görülüyorsa insan; sık görülüyorsa tatbik edilen nizam bozuktur."*

- İslâm'da Suç ve Suçu Önleme

İslâm şahsiyeti, İslâm akidesini düşüncesine ve davranışlarına esas alan, içgüdüsel gereksinimleri İslâm akidesinden çıkartılmış hükümlere uygun bir şekilde doyuma ulaştıran şahsiyettir. Bu şahsiyeti "melek" olarak görmek hatalı bir yaklaşımdır. Süreklilik kazanmayan davranış bozuklukları kişiyi, İslâm şahsiyetinden uzaklaştırmaz.⁵ Dolayısıyla insan faktörünün olduğu her yerde suç kaçınılmazdır. Ancak İslâm'da suç, nizam değil birey kaynaklıdır; bireydeki davranış bozukluğudur.

Bireydeki bu davranış bozukluğunun topluma sirayet etmemesi ve genişlememesi için ister fikirselsun ister pratik olsun birçok önlem alınmıştır. Bu önlemleri üç ana başlıkta toplamak mümkündür:

- 1- Akide/fikir
- 2- Topluma yüklenen sorumluluklar
- 3- Cezalarda caydırıcılık

Akide/Fikir:

İslâm akidesi, Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın insanı, hayatı ve kâinatı yoktan var ettiği fikri üzerine kurulu olan akli bir akidedir. İnsan, üstün gördüğü bir varlığı takdis etme içgüdüyle yaratılmıştır. Allah'ın emir ve yasaklarına uyma, ibadet, takdis etmenin meşru yollarıdır. İslâm inancına göre Allah, her şeyi görür ve her şeyi bilir. Bu nedenle amellerin ihsan ile yapılması öğütlenmiştir. Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ihsanı şöyle tanımlamıştır:

[أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ] *"Allah'a O'nu görüyormuşçasına ibadet etmendir. Zira sen O'nu görmeden de O seni görüyor."*⁶ Aynı şekilde Kiramen Kâtibin'in varlığı Kur'an'ın nassıyla sabittir:

⁵ Takiyyuddin en Nebhani, *İslam Şahsiyeti 1. Cilt, Köklü Değişim Yayıncılık*

⁶ Buhârî, *Tefsiru sûre (31); İman, 37; Müslim, İman, 57; Ebu Davud, Sünne, 16; Tirmizi, İman, 4;*

[إِذْ بَيْنَاكَى الْمُرْتَلَقَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدًا] “İki melek (insanın) sağında ve solunda oturarak yaptıklarını yazmaktadırlar.”⁷ Allah’ın her şeyi gördüğünü ve Kiramen Kâtibin meleklerinin insanın her yaptığını kayda geçirdiğini bilmek, iman eden bir Müslüman için suçu önleyici en önemli etkidir.

Topluma Yüklenen Sorumluluklar:

İslâm, cemaî hayata büyük önem vermiştir. Bireye yüklediği sorumlulukların yanında topluma da sorumluluklar yüklemiştir. Genel olarak “Farz-ı Kifaye” olarak isimlendirebileceğimiz bu sorumlulukların başında suç ve suçluyla mücadele yer almaktadır. Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

[مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ] “Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse, kalbiyle buğuz etsin ki, bu imanın en zayıf derecesidir.”⁸

Girişte de belirttiğimiz üzere; kötülük, haram, günah, suç aynı anlamlarda kullanılmıştır. İslâm toplumunda yaşayan bir Müslüman, kötülüklerle seyirci kalmaz. O kötülüğü engellemek için gücü nispetince mücadele etmek zorundadır.

Bu emirler doğrultusunda İslâm toplumu suça müsama-hakâr davranmamış yani suçu ve suçluyu görmezden gelmemiş; suç işleyenlere karşı toplumsal bir baskı oluşturmuştur. En basit şekliyle “El âlem ne der?” şeklinde tarif edebileceğimiz kamuoyu baskısı, fertleri kontrol altında tutmada etkin bir faktördür. Zira insanoğlu toplumsal bir varlıktır ve toplumdan dışlanma fikri, onun en ciddi korkularından biridir. Yalnız başına yaşayamayacağının farkında olan insan, toplum ile uyum hâlinde yaşamak için elinden geleni yapar. Topluma hâkim olan fikirlerin ve duyguların aksine bir davranışta bulunmaktan da kaçınır. Dolayısıyla suçun yaygınlaşmasını engellemede diğer caydırıcı etkenler kadar toplumsal baskı gerçeği asla göz ardı edilmemelidir.

İslâm, cemaî hayata büyük önem vermiştir. Bireye yüklediği sorumlulukların yanında topluma da sorumluluklar yüklemiştir. Genel olarak “Farz-ı Kifaye” olarak isimlendirebileceğimiz bu sorumlulukların başında suç ve suçluyla mücadele yer almaktadır.

Cezalarda Caydırıcılık:

İslâm’a göre suç, insanın kendisi, Rabbi ve diğer insanlarla olan ilişkilerini düzenleyen nizama aykırı hareket etmesidir. Suç işleyenlere karşı Allah Subhanehu ve Teâlâ ahirette ve

7 Kaf Suresi 17

8 Müslim, İman 78. Ayrıca bk. Tirmizi, Fiten 11; Nesâî, İmân 17

dünyada olmak üzere iki türlü cezalandırma yoluna gitmiştir. Dünya hayatındaki cezalandırma, devlet erki yani Halife marifetiyle icra edilen cezalandırmalardır. Bunlar da; hadler, cinayetler, tazir ve muhalefet olmak üzere dörde ayrılır.

İslâm'da asıl olan, -çağdaş ceza hukukundaki gibi- suçludan yaptığına karşı intikam almak değildir. Bilakis cezalandırma, suçluyu ahirette azap görmemesi için suçlarından arındırma mahiyeti taşımaktadır. Zira işlediği suçta mukabil üzerinde Allah'ın hadleri ve tazir uygulanan kişi, ahirette bu suçtan dolayı hesaba çekilmeyecektir. Konuya taalluk bir hadiste şöyle rivayet edilmektedir:

Kısas, kasten adam öldürme fiilini gerçekleştirmeyi planlayan için caydırıcılığı olan bir etkendir. Zira öldürürse öldürüleceğini açık bir şekilde bilir ve hayatta kalma isteği çoğu zaman öldürme isteğine galip gelir.

Mâiz b. Mâlik, Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e gelerek "Beni temizle." dedi. Rasulullah: "Yazık sana, çık git, Allah'a tövbe ve istiğfar et." buyurdu. Mâiz, pek uzaklaşmadan geri döndü ve "Ey Allah'ın Rasulü! Beni temizle" dedi. Rasulullah, aynı sözlerle üç defa daha geri gönderdi. Dördüncü ikrarında "Seni hangi konuda temizleyeyim?" diye sordu. Mâiz; "Zinadan" dedi. Rasulullah gerekli araştırmaları yaptırdıktan sonra tekrar "Sen zina ettin mi?" diye sordu. Mâiz "Evet" cevabını verdi. Ardından Mâiz recmedildi. Rasulullah, "Mâiz öyle bir tövbe etti ki, bu tövbe bir ümmet arasında paylaştırılırsa onlara yeterdi." buyurdu.⁹

Rivayette de görüldüğü üzere suç işleyen Mâiz *Radiyallahu Anh* "beni temizle" diyerek; aslında dünya hayatında suçunun cezasını çekerek ahirette Allah'ın huzuruna tertemiz gitmeyi arzulamıştır.

Bilindiği gibi işlenen suçların çok büyük bir kısmı daha önce suç işleyenler tarafından işlenmektedir. İslâm'daki bu affedilme, günahlardan arınma anlayışı, ferdi toplumdan kopartmaz ve yeni suçlar işlemesine de engel olur.

Suçun önüne geçmede caydırıcılığın belki de en güçlü argümanı "kısas"tır. İslâm ceza hukukunda "cinayetler" babında, bedene karşı işlenmiş suçlar ele alınır ve kısas hakkının maktulün yakınlarına bırakıldığı belirtilir.¹⁰ Kısas, kasten adam öldürme fiilini gerçekleştirmeyi planlayan için caydırıcılığı olan bir etkendir. Zira öldürürse öldürüleceğini açık bir şekilde bilir ve hayatta kalma isteği çoğu zaman öldürme isteğine galip gelir.

9 Müslim, *Hudüd*, 22; eş-Şevkânî, *Neylül-Evtâr*, VII, 95,109

10 Abdurrahman el Maliki, *Ukubat Nizami, Köklü Değişim Yayıncılık*

İslâm ukubat nizamının esas alındığı Hilâfetli günlerde uygulanan hırsızın elinin kesilmesi, zina edenin muhsan¹¹ ise recmedilmesi gibi hadler ve hadleri gerektirmeyecek suçlara uygulanan tazir cezaları sayesinde sifıra yakın bir suç oranının yakalanması bu uygulamaların kuvvetli bir caydırıcılığı olduğunu göstermektedir.

Etkili cezalar ve bu cezaların aleni olarak gerçekleştirilmesi “caydırıcılık” ilkesinin temel özelliğidir. İslâm ceza hukuku, bu kriterlerle 13 asırdan fazla bir zaman boyunca uygulanmış; suçun, toplumun geneline yayılmasını engellemiş ve böylece tarihî bir hakikat olarak ispatlanmıştır.

B- ADALETSİZLİK VE YARGIYA GÜVENSİZLİK

Adalet ile alakalı söylenmiş ve tarihe geçmiş nice özlü sözler vardır. Anonim bir deyişte belirtildiği gibi “*Adalet mazlumu koruyamıyor ise o adalet değil işkencedir.*” İnsanlık tarihi aslında hak-batıl mücadelesinin bir sahnesidir. Hak, aynı zamanda adaleti de temsil eder. Maalesef ki dejenere edilmiş bir dünyadan kavramlar da nasibini almış vaziyettedir. Adaletin ne olduğu ve kaynağı, yüzyıllardır süren bir tartışmanın konusudur.

- Adalet Nedir? Yasal Olan Adil midir?

Kavramsal tartışmaları bir kenara bırakırsak, adaleti; “hak sahibine hakkının tastamam verilmesi” şeklinde tarif etmek mümkündür. Hukuk fakültelerinde ise adalet, ulaşılmaması gereken bir amaç olmaktan öte bir ideal olarak ele alınır; ulaşılmaması mümkün olmayan bir ideal.

Asıl itibariyle hukuk, adaleti sağlamanın aracıdır. Yani amaç değil araçtır. Ancak Aristo’nun dediği gibi; “*Yasaya uyan ve eşitliğe saygı duyan adildir, yasaya uymayan ve eşitliğe saygı duymayan adaletsizdir*”, denilemez. Zira adil olmayan yasalardan adalet beklemek imkânsızdır. Adalet olmaksızın hukukun sağladığı görünürdeki düzen ve işleyişin insanlar nezdindeki karşılığı; güvensizliktir.

Çağdaş hukuk, tanımdan, verilen cezalara kadar büyük çıkmazlar içindedir. Zira hangi suçun karşılığının insanlar nezdinde telafi edici olduğu, çağdaş hukuk teorilerine göre bir muammadır. Mesela; adam öldürenlere hapis cezası vermek maktulün yakınları nezdinde telafi edici bir ceza mıdır? Elbette değildir! Peki, adil midir? Elbette değildir! Ancak hukuki bir yaptırımdır. Ateşli veya kesici bir silahla saldırıya uğrayan ve iki gözünü kaybeden bir kişi için saldırganı verilecek sınırlı hapis cezası adaletin tesis edildiği anlamına gelmemektir. Zira mağdur kişi hayatının geri kalanını gözleri görmeden geçirecekken saldırgan bir müddet sonra cezaevinden çıkacak ve hayatına kaldığı yerden devam edecektir.

Çelişkilerle dolu çağdaş hukuk kuralları adaletsizlik üretmektedir. Adaletsizliklerin çoğalması yeni sorunlara ve güvensizliklere yol açmaktadır.

Çağdaş hukukun çıkmazları adalete güveni de derinden sarsmaktadır. Nitekim kamuoyu araştırma şirketi KONDA, İnsan Hakları Derneği’nin talebi üzerine Türkiye’nin 68 ili ve 383 ilçesinde “Hapishaneler ve Mahpuslar Algı Araştırması” yaptı. 18-20 Haziran tarihleri arasında 3 bin 285 kişiyle telefonla yapılan araştırmaya katılanların %69’u **adalet sistemine güvenmediğini**, %31’i ise güvendiğini ifade etmiştir.¹²

11 Sahih bir nikâh altında cinsi temasta bulunmuş, hür, akıl sahibi ve buluğa ermiş kimse.

12 www.dw.com/tr, “KONDA: Yüzde 69 adaletle güvenmiyor”, 07.10.2021

Anketlerdeki bu sonuçlara benzer rakamları, bir dönem Adalet Bakanlığı da yapmış olan Abdülhamid Gül de vermişti. Gül, yargıya güvenenlerin oranının %20'lere kadar düştüğünü dile getirmişti.

İnsanlar yargıya güvenmiyor ve yaşadığı coğrafyada adaletin olduğuna inanmıyor. Adaletin olmadığını düşünen bir toplumun, adaleti kendisinin sağlama yolunu tercih edeceği bir hakikattir. Dolandırılan, yıllarca alın teriyle kazandığı birikimleri elinden alınan insanlar kendisini dolandıran kişilerin sokakta gezdiğini gördüğünde adaleti tesis etme yoluna gidiyor ve bir suç başka suçları doğuruyor.

Aynı şekilde nüfuz sahibi olanların, "adamı" olanların, parası olanların işlediği suçların yanlarına kâr kalması, bir şekilde cezadan kurtulması adalete olan güveni elbette sarsmaktadır.

Günümüzde hukuki süreçlerin gecikmesi de kangren olmuş sorunlardan biridir. Mahkeme safahatının hantal bir şekilde uzaması, basit işlemlerin bile aylar sürmesi, kurumlardan talep edilen bilgi ve belgelerin mahkemeye ulaşmaması, hâkim eksikliği gibi daha birçok nedenden ötürü yargılama süreleri akıl almaz bir şekilde uzamaktadır. Yargı iş yükü verilerine baktığımızda açılan bir davanın neden bir türlü sonuçlanmadığı açıkça görülecektir.

Adalet Bakanlığı 2021 yılı verilerine göre;

- Cumhuriyet Başsavcılıklarına gelen dosya sayısı 9 milyon 856 bin 642' dir.
- Mahkemelere 2021 yılında gelen dava sayısı 8 milyon 207 bin 704' tür.
- Yargıtay'a 2021 yılında gelen dava sayısı ise 854 bin 968' dir.
- İlk derece mahkemelerde 2021 yılında 3 milyon 299 bin 845 dava dosyası incelenmeden 2022 yılına devredilmiştir.

Dolayısıyla mevcut laik düzende yargılama süreleri hem uzun hem de bu yargılamaların ardından ulaşılan netice taraflar için adaletli değildir.

Adalete güvenin kalmadığı bir toplumda ilişkilerin sağlıklı bir şekilde yürümesi düşünülemez. Zira adalet arayışları toplumsal ilişkileri gerginleştirecek ve hatta zamanla kopartacaktır. Tarih, insanlığa göstermiştir ki adalet arayanların sığınacağı tek liman İslâm' dır.

- İslâm'da Adalet

Adalet, göreceli bir kavramdır. İnsana bırakıldığında önü alınamaz sorunlara ve zulümlere yol açmaktadır. Zira akıl, neyin adil olduğuna karar veremez. Verdiği kararlar da zamana, şartlara ve çevreye göre değişkenlik arz eder. Mesela; zina, nesilleri bozan, aileleri parçalayan kötü bir fiildir. Geçmişte Türkiye'de zina suç sayılmış ve bu fiili işleyenler cezalandırılmıştır. Ancak bugün için zina suç olmaktan çıkartılmış vaziyettedir. Oysa zina hâlen kötü bir fiil olarak karşımızda durmaktadır. Görüldüğü gibi insan aklıyla verilen hükümler zamana ve şartlara göre değişmekte, bu da istikrarsızlık ve kaos oluşturmaktadır. Dolayısıyla hangi fiillerin "suç" ve "adaletin ne olduğu"nu insandan değil insanın da yaratıcısı olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ'* dan öğrenmeliyiz. Allah *Subhanehu ve Teâlâ'* nın göndermiş olduğu ceza hukuku, adaleti tesis etmek için gönderilmiştir. Bu ceza hukuku kâmilen tatbik edilmesi neticesinde ortaya çıkan şey adaletin ta kendisidir.

İslâm'da adaleti tesis etmede hiçbir kişiye taviz verilmemiştir. Her kim olursa olsun İslâm hukuku karşısında eşittir. Suç işlemişse ceza verilir ve adalet yerine getirilir. Allah *Sub-hanehu ve Teâlâ* şöyle buyurmuştur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ
 [بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْلُوا وَإِنْ تَلُؤْا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا] **“Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahitler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva(tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır.”**¹³

Bu ilahi emir, Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tarafından bizzat uygulanmıştır:

Âişe *RadiyahAllahu Anha'* dan rivayet edildiğine göre; [وَتَجِدُهُ فَاَمْرًا كَانَتْ امْرَأَةً مَخْرُومِيَّةً تَسْتَعِيرُ الْمَتَاعَ وَتَجِدُهُ فَاَمْرًا] النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْطَعُ يَدَهَا فَاتَىٰ أَهْلَهَا أُسَامَةَ بْنَ زَيْدٍ فَكَلَّمُوهُ فَكَلَّمَ أُسَامَةَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَا أُسَامَةُ لَا أَرَاكَ تُكَلِّمُنِي فِي حَدِّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ ثُمَّ قَامَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَاطِبِيًّا فَقَالَ إِنَّمَا هَلَاكَ مَنْ كَانَ قِبَالَكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا سَرَقَ فِيهِمْ الشَّرِيفُ تَرَكَوهُ وَإِذَا سَرَقَ فِيهِمْ الضَّعِيفُ قَطَعُوهُ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ كَانَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ لَقَطَعْتُ يَدَهَا فَقَطَعَ يَدَ الْمَخْرُومِيَّةِ] *“Mahzum kabilesinden bir kadın insanlardan ödünç mal aldı sonra da onu kendi mülkiyetine geçirerek inkâr etti. Vaziyet Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e bildirilince elinin kesilmesini emretti. Bunun üzerine kadının akrabaları Usame ibni Zeyd'e gelerek şefaatchilik yapması için konuştular. Usame bu konuda Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile konuşunca Allah Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem, 'Ey Usame, Allah'ın hadlerinden birisi hakkında şefaatchilik yapmanı uygun görmüyorum.' dedi sonra ayağı kalktı ve şu konuşmayı yaptı: 'Sizden öncekileri helak eden şey şudur. İçlerinden şerefli birisi hırsızlık ettiği zaman onu (ukûbatlandırmayıp) serbest bırakırlardı. Ancak aralarında kuvvetsiz, kimsesiz bir kimse hırsızlık yaptığı zaman ise hemen elini keserlerdi. Canımı elinde bulundurana yemin olsun ki Muhammed'in kızı Fatıma hırsızlık yapmış olsa mutlaka onun da elini keserdim.' dedi ve Mahzumlu kadının elini kesti.”*¹⁴

Örnekte olduğu gibi İslâm, adaletin ayakta tutulması noktasında büyük bir hassasiyet göstermiş ve Müslümanlar da bu hassasiyeti korumuşlardır. Bugün “adalet” denilince Ömer bin Hattab'ın adının anılması efsane değil yaşanmışlıkların neticesidir. Halife Ömer'e adaletin ne olduğunu öğreten Allah ve Rasulü'nden başkası değildir.

İslâm, adaletin ayakta tutulması noktasında büyük bir hassasiyet göstermiş ve Müslümanlar da bu hassasiyeti korumuşlardır. Bugün “adalet” denilince Ömer bin Hattab'ın adının anılması efsane değil yaşanmışlıkların neticesidir. Halife Ömer'e adaletin ne olduğunu öğreten Allah ve Rasulü'nden başkası değildir.

Örnekte olduğu gibi İslâm, adaletin ayakta tutulması noktasında büyük bir hassasiyet göstermiş ve Müslümanlar da bu hassasiyeti korumuşlardır. Bugün

“adalet” denilince Ömer bin Hattab'ın adının anılması efsane değil yaşanmışlıkların neticesidir. Halife Ömer'e adaletin ne olduğunu öğreten Allah ve Rasulü'nden başkası değildir.

13 Nisâ Süresi,135.ayet

14 Muslim K. Hudud, 3197; Tirmizi K. Hudud, 1350; Nesei K. Katu's Sarık, 4804; Ahmed ibni Hanbel, Baki Müs. Ensar, 24134

İslâm, adaleti gerçekleştirme görevini yöneticilere yüklemiştir. Dolayısıyla adalet dağıtıcı bir yöneticinin öncelikle kendisinin adil olması gerekmektedir. Adil bir yönetici, adil bir toplum; zalim bir yönetici ise korku toplumu inşa eder. Yöneticilerin adil olmasıyla alakalı çok sayıda nass mevcuttur.

İslâm, adaleti gerçekleştirme görevini yöneticilere yüklemiştir. Dolayısıyla adalet dağıtıcı bir yöneticinin öncelikle kendisinin adil olması gerekmektedir. Adil bir yönetici, adil bir toplum; zalim bir yönetici ise korku toplumu inşa eder.

İbni Ömer *RadiyAllahu Anh'* dan rivayet edildiğine göre Efendimiz *Salallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu:

[سِنَعَةُ يُظَلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ، يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ:] *“Yedi kimseyi Allah Teâlâ Kendi gölgesinden başka gölge bulunmayan kıyamet gününde, gölgesinde barındıracaktır. Bunlar; adaletli devlet başkanı...”*¹⁵

İslâm ümmeti öyle bir ümmettir ki adalete sıkıca sarılmasıyla tanınmıştır. Ömer bin Abdülaziz'in Hilâfeti döneminde cereyan eden şu hadise, Müslümanların adalete olan hassasiyetlerini göstermesi açısından ibretliktir.

İnsanlar Ömer b. Abdülaziz'in hiçbir haksızlık ve zulme meydan vermediğini gördükleri andan itibaren onun huzuruna gelmeye başladılar. Âdil bir kimsenin halife olduğunu duyan Semerkant'ın ileri gelenleri,

valileri olan Süleyman b. Ebî's-Sırrî'ye müracaat ederek Kuteybe b. Müslim'in kendilerine İslâmi harp kaidelerine uymadan (İslâm'a girmeyi, cizye vermeyi, bunlar kabul edilmediği takdirde savaşmayı teklif etmeden) şehirlerine saldırarak zulmettiğini ve mallarının ellerinden alındığını, müsaade edildiği takdirde bu durumu Halife'ye bildireceklerini söylediler.

Vali, onların Halife'nin yanına gitmelerine müsaade etti. Semerkantlı heyet, Ömer b. Abdülaziz'in huzuruna gelerek şikâyetlerini bildirdiler. Halife, Semerkant valisi Süleyman b. Ebî's-Sırrî'ye yazdığı mektupta, Semerkantlıların haksızlığa uğradıklarını, söz konusu meseleyi halletmek için adil bir kadı tayin etmesini ve bu kadının durumu değerlendirdikten sonra verdiği hükme uymalarını emreder. Vali bunun üzerine, Cumey b. Hadir'i kadı olarak tayin etti. Kadı, yapmış olduğu muhakemede ortada gerçekten bir haksızlık olduğuna hükmetti ve Müslümanların sabahın ilk ışıklarıyla şehri terk etmelerine karar verdi. Ancak Semerkantlılar bunu yapacaklarına inanmıyorlardı. Sabahın ilk ışıklarıyla İslâm ordusu şehri terk etti ve sahip oldukları bütün malları bıraktılar. Çıktıktan sonra tekrar şehrin yetkililerini İslâm'a davet ettiler; bunu kabul etmezlerse cizye vermeye çağırıldılar; bunu da kabul etmezlerse savaşacaklarını bildirdiler. Semerkantlılar tarihte eşine rastlanmamış bu olay karşısında İslâm'a girdi ve liderleri yüksek sesle şöyle seslendi: *“Bu hüküm, ancak rahmet ve nimet sahibi olan bir ümmete ait olabilir.”*¹⁶

¹⁵ Buhârî, Ezân 36, Zekât 16, Rikak 24, Hudûd 19

¹⁶ Zekerrîya Kitapçı, *Türkistan'da İslamiyet ve Türkler*, s.206

Adaletin önemi noktasında birçok ayet ve hadis bulmak mümkündür. Bu ayet ve hadisler Müslümanların hayata bakış açılarını, dolayısıyla adalete düşkünlüklerini yansıtmaktadır. Bir hadisi şerifte Allah'ın Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır:

*"Bu ümmet, konuştuğunda doğru söylediği, hükmettiğinde adaleti sağladığı, kendisinden merhamet istendiğinde merhamet ettiği sürece hayır üzere kalacaktır."*¹⁷

C- TOPLUMSAL DUYARSIZLIK

İnsanlar temel ihtiyaçlarını karşılamak için birlikte yaşar. Onları bir araya getiren şey yaşama, varlığını devam ettirme içgüdüsüdür. Bu içgüdü sayesinde boğulan birini kurtarmak için hiç düşünmeden elini uzatır, yaralılara yardım eder. Hayata karşı duyarlı ve tepkilidir. Dolayısıyla duyarsızlık normalden sapmadır. Dehşet verici birçok olaya şahit olunduğu hâlde hiçbir şey yapmadan seyirci kalmak, toplumsal duyarsızlığın her geçen gün arttığını göstermektedir.

Toplumsal duyarsızlığı tek bir nedenle açıklamak elbette imkânsızdır. *"Nasıl olsa başkası yapar"*, *"nasıl olsa başkası yardım eder"* her ne kadar yaygın bir neden olarak görülmekte ise de son dönemlerdeki yaşananlar, bireyselleşmenin arttığını, toplumsal hayata karşı duyarsızlığın yaygınlaştığını ve *"bana ne?"* anlayışının daha ön plana çıktığını göstermektedir. Kimse-nin dile getirmek istemediği gerçek ise insanlığın fitratının bozularak insanlıktan uzaklaştıkça uzaklaşmasıdır.

- Haksızlıklara Karşı Duyarsızlık

Haksızlıklara karşı duyarsızlık yaygın bir hâle dönüşmüştür. İşçilerin açlık sınırı altında asgari ücret alması, asgari ücret almayanları ilgilendirmemekte hatta *"asgari ücret artarsa maliyetler de artar ve her şeye zam gelir"* denilerek insanların yaşam mücadelesi sadece izlenmektedir.

Aynı şekilde servet dağılımındaki korkunç adaletsizliğe yani zengini zengin, fakiri daha çok fakir yapan dengesiz servet dağılımına tepki verilmemesi, insanların bunu çok doğal-muşçasına kanıksamış olması da tepkisizliğin bir yansımasıdır. Oysa çalınan, kamunun yani halkın servetinden başka bir şey değildir.

Bir başka duyarsızlık da işlenen ahlaksızlıklara karşı yaşanmaktadır. Alenen eşcinselliği destekleyenlere, *"sanat"* adı altında halkın dinî değerleriyle alay edenlere, hakaret edenlere sessiz kalınmakta ya da tepki sanal alemle sınırlı kalmaktadır.

Rüşvet karşılığı servetlerimizi bir avuç zengin taifeye peşkeş çeken siyasiler, şayet kişinin tuttuğu partiden ise bırakın tepki göstermeyi onu savunmak için argümanlar dahi üretilmektedir. Haksızlığa tepki gösterilmesi gerekirken mesele, haksızlık yapan siyasinin parti kimliğine indirgenmiştir.

Tüm bu duyarsızlıklarda sosyal medyanın etkisi yadsınamaz bir gerçektir. Zira artık toplumsal tepkinin karşılığı, *"Twitter'da trend topic olmak için tweet atmak"*tan ibarettir.

Velhasıl, gittikçe duyarsız ve hiçbir şey hissetmeyen bireyler hâline geliyoruz. Duyarlı olmak sosyal medyada söz konusu olay veya olayları dile getirmek değildir. Bilakis somut tepkiler vermektir. Ancak kapitalizmin yaydığı bencillik, toplumsal olarak iliklerimize işlemiş vaziyettir. Böyle giderse gelecek günler bugünden daha karanlık olacaktır.

17 Tabarani, *Mu'cemul Evsât* 1/243

- İslâm ve Toplumsal Duyarlılık

İslâm'da bireysel ve toplumsal hükümler mevcuttur. Farz-ı ayn bireylerin yapması gereken görevleri ifade ederken; farz-ı kifaye toplumun yapması gereken görevleri ifade etmektedir. Farz-ı kifaye, Allah'ın emrettiği şey yerine gelene kadar tüm Müslümanlar üzerinde farz olarak kalır ve gerçekleştirilmediği takdirde herkesten hesap sorulur. Bir grup Müslüman Allah'ın emrini yerine getirirse bu farz eda edilmiş olur, böylelikle diğer Müslümanlar üzerinden de sorumluluk kalkar.

Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmek, farz-ı kifayedir. İyiliği emretmek, kötülükten sakındırmak, farz-ı kifayedir. Bu farzların hepsinden tüm Müslümanlar hesaba çekilecektir.

Farz-ı kifayenin mahiyeti toplumsal duyarlılığın kaybolmasını haram kılmıştır. Nitekim iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak ile alakalı gelen naslar bunu teyit etmektedir.

Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, kötülük karşısında susmayı, ona teşvik etmeyi münafıklık alâmeti olarak bildirmiş ve şöyle buyurmuştur:

[الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ] **“Münafık erkekler ve münafık kadınlar birbirlerindedir. Kötülüğü emreder, iyilikten menederler.”**¹⁸ Hemen peşinden mü'minlerin nitelikleri belirtilmiştir:

[وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ] **“İnanan erkekler ve kadınlar, birbirlerinin velileridir. İyiliği emrederler, kötülükten menederler”**¹⁹ İki ayeti yan yana koyarak baktığımızda; mü'min ile münafık arasındaki farkın, ma'rufu emir ve münkerden nehiy konusunda ortaya çıktığı görülmektedir.

Bir başka ayette ise İslâm'ın hayata hâkim olduğu toplumda olması gerekene dikkat çekilmiştir:

[الَّذِينَ إِنْ مَكَتَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَآمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ] **“Onlar, öyle kimselelerdir ki, kendilerine yeryüzünde iktidar verdiğimiz takdirde, namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar.”**²⁰

Ümmü Seleme Hind bint Ebî Ümeyye Süheyl RadiyAllahu Anha'dan rivayet edildiğine göre, Nebî SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu:

[إِنَّهُ يُسْتَعْمَلُ عَلَيْكُمْ أَمْرَاءُ فَتَعْرِفُونَ وَتُنْكِرُونَ فَمَنْ كَرِهَ فَعَدَّ بَرِيءٌ وَمَنْ أَنْكَرَ فَقَدَّ سَلِمَ وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ وَتَابَعَ] **“Sizin üzerinize birtakım emirler, yöneticiler tayin olunacaktır. Onların dine uygun olan işlerini iyi bulur, uygun olmayanlarını ise hoş karşılamaz, tenkit edersiniz. Kim hoş karşılamaz, kerih görürse gûnahtan korunmuş olur. Kim de tenkit eder, onların kötülüklerine engel olmaya çalışırsa, kurtuluşa erer. Fakat kim de razı ve hoşnut olur, onlara uyarsa isyan etmiş olur.”**²¹

İbni Mesud RadiyAllahu Anh'dan rivayet edildiğine göre, Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu: [وَاللَّهُ لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ ، وَلَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ، وَلَتَأْخُذَنَّ عَلَى يَدِ الظَّالِمِ ، وَلَتَأْطِرُنَّهُ عَلَى الْحَقِّ] **“Hayır, Allah'a yemin**

18 Tevbe sûresi, 67

19 Tevbe sûresi, 71

20 Hac sûresi, 41

21 Müslim, İmâre 63

ederim ki, ya iyiliği emreder, kötülükten nehyeder, zalimin elini tutup zulmüne mani olur, onu hakka döndürür ve hak üzerinde tutarsınız; ya da Allah Teâlâ kalplerinizi birbirine benzetir, sonra da İsrâiloğullarına lânet ettiği gibi size de lânet eder.”²²

Ayet ve hadisler total olarak değerlendirildiğinde; İslâm’ın edilgen değil etken, pasif değil aktif bir toplum inşa ettiği görülecektir. Bu toplum münkerler, zulümler karşısında susan bir toplum değildir. Bu niteliklerle donanan İslâm toplumu tarih boyunca seçkin ümmet vasfını korumuştur.

D- TOPLUMSAL DEĞİŞİM NASIL OLACAK?

Gerek suç oranlarıyla gerekse gayri ahlaki hayat standardıyla toplumsal bir problem yaşadığımız inkâr edilemez acı gerçeklerdendir. Suça karşı duyarsız, haksızlığa karşı duyarsız, ahlaksızlığa karşı duyarsız ve hatta hayata karşı duyarsız bir toplum ile karşı karşıyayız. Hiç kimse mutlu ve huzurlu değil. Bir avuç zengin hariç hiç kimse kendisini güvende hissetmiyor.

İktisadi krizlerle birlikte köleler gibi çalışan, köleler gibi ancak karnını doyurabilen bir toplum ile karşı karşıyayız. En zengin %10’luk kesim, tüm servetlerin %70’ine sahip. Gelir dağılımında en adaletsiz ülkeler listesinin üst sıralarındayız.

Halkın büyük bir kısmı “adalet” diye bir şeyin olmadığına inanıyor. Güçlü hep haklı, zayıf hep haksız. Adalet hep güçlünün yanında.

Böylesi bir toplumda yaşamak, gelecek nesillerin daha kötü şartlar altında yaşayacağını bilmek, toplumsal değişimin gerekliliğini idrak etmek için yeterlidir.

Evet, bu toplum değişmelidir! Suç oranlarının azaldığı, adaletin egemen olduğu, iktisadi krizlerin yaşanmadığı, adaletli bir gelir dağılımının olduğu... kısacası, fitrata muvafık bir hayat standardının egemen olduğu bir toplum hepimizin arzusu ve düşüncesidir. İşte tam da bu noktada toplumsal değişim konusu ayrı bir ehemmiyet kazanmakta ve tüm sorunların çözümü için esas teşkil etmektedir.

Toplumsal değişim için öncelikle değiştirmeyi arzu ettiğimiz toplumu tanımalı, tarifini yapmalı; “ne olduğunu”, “ne olmadığını” bilmeliyiz.

Ayet ve hadisler total olarak değerlendirildiğinde; İslâm’ın edilgen değil etken, pasif değil aktif bir toplum inşa ettiği görülecektir. Bu toplum münkerler, zulümler karşısında susan bir toplum değildir. Bu niteliklerle donanan İslâm toplumu tarih boyunca seçkin ümmet vasfını korumuştur.

- Toplum Nedir?

Kapitalizm topluma, “fertlerin toplamı” olarak bakar. Hayat hakkındaki çözümleri de toplumsal değil doğal olarak ferdidir. Fertlerin sorunları çözüldüğünde toplumun da sorunlarının çözüleceğini iddia eder.

Pek de sorgulanmayan bu iddia, “toplumun, fertlerin bir araya gelmesiyle oluştuğu” kanısını yaygın hâle getirmiştir. Öyle ki, toplumu değiştirmek için çalışan kitleler bile bu tanıma göre hareket etmişler ve fertlerin değişimiyle toplumun da değişeceği zannına kapılmışlardır. Tek tek fertlerin değişimi için mücadele edenler, günün sonunda bunun imkânsız olduğu gerçeğiyle karşılaşmış ve toplumu değiştirme hedefi başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Oysa toplum, aralarında sürekli ilişkileri olmayan kalabalıklar yığını değil aralarında daimi ilişkiler olup fikirler, duygular ve tatbik edilen nizamdan meydana gelmiş bir organizmadır. İnsan, hayata bakış açısını belirleyen temel bir fikre sahiptir. Bu temel fikir etrafında daimî ilişkiler gelişir, toplumu harekete geçirecek duygular oluşur. Daimî ilişkileri düzenleyecek, koruyacak, temel fikirden sapmaları engelleyecek, bu fikre aykırı hareket edenleri cezalandıracak bir nizama ihtiyaç duyar. İşte bu bütünlüğün adı; “toplum”dur. Öyleyse toplumu değiştirmek için toplumdaki fikirleri, bu fikirlerden ortaya çıkan duyguları ve elbette tatbik edilen nizamı değiştirmek gerekir. Bunlar değişmeden -sayısı ne kadar çok olursa olsun- fertleri değiştirmek, toplumun değişimini sağlamayacaktır.

- Toplum Nasıl Değişir?

Toplumu oluşturan unsurlardan birinin de “nizam” olduğunu söylemiştik. Tatbik edilen nizamın değişmesi, fertlerin eliyle gerçekleşmesi mümkün değildir. Ancak kitlesel bir yapı bu hedefi gerçekleştirebilir.

Tüm faydalarına rağmen yardım çalışmaları, toplumsal değişimi gerçekleştirmez. Siyasi olmadan yürütülen vaaz ve irşat çalışmalarının toplumsal değişime hiçbir katkısı yoktur. Şiddet uygulayarak, insanları öldürerek, bomba patlatarak, tehditler savurarak bir toplum değiştirilemez. Toplumun sahip olduğu genel fikirleri ve tatbik edilen nizamı değiştirmek için siyasi bir çalışma yapmak zorunludur.

Siyasi çalışma yapan kitlelerin toplumu değiştirmek için davet ettiği fikir, hayatın müşküllerini hayatın öncesi ve sonrasıyla bağ kurarak çözüme kavuşturan bir fikir olmalıdır. Böylece inanç ile ameller birbiriyle uyumlu bir şekilde yürüyebilir. Bu fikir, aynı zamanda insanın hayatta karşılaştığı, karşılaşılabileceği tüm sorunlara kendi içinde çözüm üretmelidir. Çözüm üretmeyen bir fikir ruhani bir fikir olmaktan öteye geçemez ve insanların kalkınmasında etkili olamaz.

Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in mücadelesinin temelini siyasi çalışma oluşturmaktadır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, fikrî ve siyasi mücadele ile Medine'de İslâm Devleti'ni tesis etmiştir. Rasulullah'ın metodu, toplumsal değişim için yola çıkan her kitle için yanlısı olma ihtimali olmayan yegâne doğru metottur.

İSLÂM'DAN UZAKLAŞTIĞIMIZIN FARKINDA MISINIZ?

Son bir asırlık tarihimiz, yüzyıllardır insanlığa liderlik yapmış ve yol göstermiş bir toplumun, büyük çöküşünün tarihidir. Sahip olduğumuz tüm değerleri birer birer yitirip yok oluşun kıyasına gelmiş bir durumdayız.

Geleceğe dair umudumuz olan gençlerin ilke ve değerlerimizden uzaklaşarak yitirilmiş bir nesil hâline gelmesi, sevgi ve itminan dolu ailelerin parçalanması ve toplumun huzur ve güven duygusunu yitirerek bir suç toplumuna dönüşmesi, İslâm'dan uzaklaştığımızın sadece birer göstergesidir.

Tüm bunlar ve daha fazlası İslâm'ı hayatımızdan uzaklaştırmamızın neticesidir. Birkaç maddi ve teknolojik gelişmeyi bize vermenin karşılığında, elimizden İslâmi hayatı alan Batı'nın yok edici ideolojilerinin üzerimizdeki etkisidir.

Az bir dünyalık karşısında en değerli hazinemiz olan İslâm'dan uzaklaştığımızın, toplumsal çöküşe sürüklendiğimiz ve inancımızı kaybetmeye başladığımız farkında mısınız?

A- İNANCIMIZI KAYBEDİYORUZ!

Yaşadığımız toplumda inançsızlığın ve İslâm dışı inançların hızla yayıldığını görmek için bu konuda yapılmış araştırma ve istatistiklere bakmaya gerek yoktur. Sadece yakın çevremize ve muhitimize bakmamız yeterlidir. İnanca ilişkin şüpheler ve tereddütler, sapkın ve saptırıcı fikirler, iman esaslarına yönelik alaycı ve gayri ciddi yaklaşımlar herkesin dikkatini çekecek şekilde açık ortadadır.

Bununla birlikte bu konuda yapılan toplumsal araştırmalar da konunun vahametini gözler önüne sermek açısından önemlidir. **MAK Araştırma Şirketi**'nin yaptığı bir araştırmada; "Allah'ın varlığına, birliğine, bizi yaratıp yaşattığına inanıyor musunuz?" şeklindeki soruya toplumun sadece %86'sı evet derken, "Meleklerle inanıyor musunuz?" sorusunda bu oran %75'e, "Öldükten sonra dirileceğine ve bu dünyada yaptıklarından hesaba çekileceğine inanma" noktasında %73'e, "Hz. Muhammed'in peygamber midir ve her anlamda örnek alınacak rol model ve örnek insan mıdır?" sorusunda ise bu oran %63'e düşmektedir. Daha da vahimi, "Cennete gideceğiniz kesin olsa; şu an cennete gitmek için ölmeyi ister miydiniz?" sorusuna "Evet" diyenlerin oranı ise sadece %15.

Toplumsal olarak inancımızı kaybetmenin yanı sıra inananlar arasında süregelen bir tür inanç erozyonuyla da karşı karşıyayız. Kalbinde İslâm akidesi, dilinde kelime-i Tevhid olan Müslümanları dahi bu akide ve inanç harekete geçirmiyor; düşüncelerine hiç etki etmiyor,

davranışlarında hiç görülüyor; inancının gereği olarak dertlenmesi gereken trajediler karşısında izah edilemez bir duyarsızlık hâli içinde yaşıyor. Olup bitenler onun kalbinde en ufak bir rahatsızlığa sebep olmuyor. İnancına ters olan fikir ve hükümlere karşı bir adım attırmıyor ve bu durumu değiştirmeye yönelik olarak inancı onu harekete geçirmiyor.

Bununla birlikte ölümden sonrasıyla ilgili düşünceler de berraklığını yitirdi. Kıyamet ve Hesap Günü konusu insanları ilgilendirmez hâle geldi. Allah'ın azabının korkusu onları sarsmadığı gibi Allah'ın rızasını kazanmak da en büyük gaye olmaktan çıktı. İnsanlar sanki hiç ölmeyecek, kabre girmeyecek, diriltilip Allah'a hesap vermeyecek gibi yaşamaya başladı.

[إِنَّا وَوَلَدْنَا مَا لَ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا] **“Vay halimize!’ derler, bu nasıl bir kitapmış ki küçük büyük hiçbir şey bırakmaksızın (yaptıklarımızın) hepsini sayıp dökmüş!”¹**

Yine İslâm; yeryüzündeki tüm Müslümanları birbirine bağlayan en kuvvetli bağ olma özelliğini kaybetti. Oysa Allah *Subhanehu ve Teâlâ* ırkları, renkleri, memleketleri ve milletleri farklı da olsa Müslümanları tek bir ümmet kılmıştı. Allah Rasulü bizleri; devletleri bir, toprakları bir, savaşları ve bayrakları bir olan “tek bir ümmet” olarak vafsetmişti. Fakat maalesef İslâm’dan önceki cahiliye toplumu gibi birbirine düşman milletlere ve kavimlere ayrıldık. Milliyetçilik ve vatancılık naraları atmaya başladık. Tek bir ümmet ve toplum olmak yerine ulus devletlere ve ayrı milletlere bölündük. Hatta topluluk ve cemaat olma özelliğini bile kaybederek ferdiyetçi olduk, fraksiyonlara ayrıldık.

İşte sahip olduğumuz İslâm dininin bu şekilde hayat ile ve hayatın nizamları ile ilişkisi kopunca, Müslümanlar olarak savunmasız ve çaresiz bir hâlde âdeta bitkisel hayata girdik. Çünkü bir toplum, kendisine hayat veren temel düşüncesi olan inancını kaybedecek veya inancına bağlılıkta gevşeklik gösterecek olursa sonunda ölüm veya bitkisel hayat kaçınılmaz olur. Ebediyen yok olup tarihin derinliklerine gömülme tehlikesi ile karşı karşıya kalır.

- İnançsızlığı Yayan Modern Akımların Saldırısı

Müslümanları bir yok oluş tehlikesiyle karşı karşıya getiren ve hayatlarını bilfiil işgal eden en büyük saldırı, Batı’nın ideolojik fikrî saldırılarıdır. İslâm dünyasına yönelik yıkıcı ve tahrip gücü çok yüksek bu saldırılarda kullandığı silahlar ise çeşitli isimler altındaki fikrî ve felsefi akımlardır. Bu modern akımlar ve yıkıcı fikirler siyasi, iktisadi, akademik, sosyal, fikrî ve özellikle inanç alanında toplumumuzda büyük bir tahribat ve yıkım gerçekleştirmiştir.

Siyasal alanda: Yaratıcının varlığını inkâr edip sadece maddeyi kutsallaştıran “**Komünizm**”, dini devletten ve toplumsal hayattan söküp atan, insanları servet peşinde koşan canavarlara dönüştüren ve insanlığın tüm kaynaklarını vahşice sömüren “**Kapitalizm**”, bir ırk ve kavmi diğer kavimlerden üstün görme esasına dayanan ve bu kavme ait devlet, toprak, bayrak, dil, tarih ve kültür gibi unsurları sembolleştirerek kutsallaştıran ve sürekli kendi kavmiyle övünme dürtüsü ile ulusları hareket ettiren “**Milliyetçilik**”...

İnanç alanında: bu kâinatı yoktan var eden, her şeye nizamını ve ölçüsünü koyan, insanları en güzel şekilde yaratıp onlara rasulleri vasıtasıyla doğru yolu gösteren Allah *Subhanehu ve Teâlâ*’yı inkâr etmeyi “bilim” kılıfı altında sunan “**Ateizm**”; yaratıcının varlığını bir

yasa olarak ya da evren oluşurken ilk hareketi veren bir güç olarak kabul edip ondan sonra ne kâinata ne de insanlığa hiçbir şekilde müdahale etmediğini, başta İslâm olmak üzere insanların inandıkları tüm dinlerin uydurma olduğunu nesiller arasında yaymaya çalışan “**Deizm**”; modern insanı inançlara karşı şüphe ve tereddütlerle sarsmaya çalışarak, şüphesizliği bir inanç olarak sunan “**Agnostisizm**”; inancı, hayata etki eden ve hakikati ifade eden gerçek bir olgu olmaktan çıkartıp “*şayet inanacaksanız mistik gizemlere, anlam yüklenen sayı ve sembollere, hayal ve hurafelere inanın*” diyen “**Mistisizm**”...

Fikir ve düşünce alanında: aklı ilahlaştırıp hakikatin yegâne ölçüsü hâline getirerek hakikati ifsat eden, aklın ulaşamadığı hiçbir bilgiyi “doğru” kabul etmeyen, akla sahip olmadığı özellikler yükleyen “**Rasyonalizm/Akılcılık**”; insanı yüceltip tanrılaştıran, kutsanacak tek varlık olarak insanı gören, yaratıcıyı razı etmeyi bırakıp insanların rızasını elde etmeyi asıl amaç edinen “**Hümanizm**”; sadece fiziksel ve maddi olguların gerçekliğini kabul eden, deney ve gözlemlerle algılanmayan her şeyi reddeden “**Pozitivizm**”...

Sosyal ve toplumsal alanlarda: “*gaye vasıtayı meşru kılar*” diyerek yaşamı ifsat eden ve her türlü münkere sessiz kalmayı öğütleyen “**Makyavelizm**”; “*fayda = mutluluk*” diyerek insanları çıkar ve menfaatleri peşinde koşturan “**Pragmatizm**”; bençilliği ve fırsatçılığı gaye edinen “**Oportünizm**”; bedenî zevkler ve hazlar için yaşamayı felsefe sayan “**Hedonizm**”; geçmiş ve geleceğe savaş açarak sadece yeni ve çağdaş olanı kabul eden “**Modernizm**”; “kadın-erkek eşitliği” ve “kadın hakları savunuculuğu” gibi masumane görünen argümanlara sığınarak kadınları fitratlarından uzaklaştırmayı hedefleyen “**Feminizm**”...

İşte tüm bu ve benzeri nice Batılılaşma akımlarının saldırı ve etkileri altındaki toplumumuz büyük

bir çöküşün eşiğine gelmiş bulunmaktadır. Tüm etkili ve yaygın kamuoyu araçları bu fasit ve batıl fikirleri yaymaya çalışmakta; hükümetler, devletin gücünü ve halkın kaynaklarını kullanarak bunların yerleşmesi için tüm imkânlarını seferber etmektedir. Bunlara karşı toplumu koruyacak, bu düşüncelere karşı hakikatin silahıyla mücadele edecek ve kalkan görevi görecek bir irade ve koruma kalkışı ise bulunmamaktadır.

Müslümanları bir yok oluş tehlikesiyle karşı karşıya getiren ve hayatlarını bilfiil işgal eden en büyük saldırı, Batı'nın ideolojik fikrî saldırılarıdır. İslâm dünyasına yönelik yıkıcı ve tahrip gücü çok yüksek bu saldırılarda kullandığı silahlar ise çeşitli isimler altındaki fikrî ve felsefi akımlardır.

- Bilim Adına Yapılan İnançsızlık Propagandası

İnsanın içinde yaşadığı kâinatı bilme, tanıma ve ondan faydalanma çabası olan bilim, insanlığın tarihi kadar eski bir süreci ifade eder. Her dönemde insanlık, yaşadığı hayatı anlama ve anlamlandırma, çevresindeki eşyayı ve varlıkları tanıma, hayatını kolaylaştırmak için etrafını kuşatan tüm unsurlardan yararlanma noktasında bir uğraş içerisinde olmuştur. Bu çabaların bir kısmı diğerlerine nazaran daha ön plana çıkmış, kimi insanların ortaya koyduğu yüksek seviyedeki uğraş ve çabalar neticesinde bir takım keşif, icat ve buluşlar ile insanlığın önünde yeni ufuklar açılmıştır.

Ancak son yüzyılda insanlığın, yaşadığı kâinatı bilme, tanıma ve ondan faydalanma çabası olan bilimin, çağdaş Batı düşüncesini oluşturan kapitalizm ve sosyalizm ideolojilerinin tekeline girmesi ve “**natüralist**”², “**materyalist**”³ ve “**ampirik**”⁴ esaslar üzerine yapılıyor olması onu, bir ifsat ve yıkım unsuru hâline gelmiştir.

Her ne kadar “*bilim olgusaldır ve inanç değildir*” diye propagandası yapılsa da modern bilim anlayışının sahip olduğu inanç ve ideolojiler, hayatı ve insanı anlamsızlaştıran, tüm insani ve ahlaki değerlerden uzaklaştıran, kitlesel kıyım ve katliamlara sebep olan ve dahası yeryüzünü ifsat eden bir hâl almıştır.

Modern bilim anlayışı, direk ya da dolaylı yoldan etkilediği teknoloji ile birlikte hayatı kolaylaştıran ve insanların gözlerini kamaştıran bir görüntüyle tebarüz etse de bugün, insanlığı adeta inançsızlığa davet eden bir misyonla motive edilmiştir.

Zira modern bilim ve üzerine kurulduğu felsefe; “hakikatin tek kaynağı” olarak görülen, asla sorgulanamayan, inkârı kabil olmayan dogmatik bir “din” hâlini almıştır. Bilimsel makaleler ve metinler, neredeyse “kutsal metinler” olarak değerlendirilmekte ve bilim adamları da aynı şekilde “kutsal şahsiyetler” olarak kabul edilmektedir. Tüm dinler ve kutsallar, çağdaş Batı düşüncesi tarafından sorgulanır ve yalanlanabilirken bilimsel öngörüler ya da söylemler “asla sorgulanamaz ve yalanlanamaz” olarak kabul edilmektedir. -Sözde- bilimsel verilere her türlü karşı söylem, bilim karşıtlığı ve bilim inkârı olarak gösterilip linç ve aforoz uygulamalarına tabi tutulmaktadır. Yani -deyim yerindeyse- Batı’nın elindeki bilim, “çağdaş bilim putu” hâline gelmiş; başta ateizm, deizm, agnostisizm gibi yaratıcıyı ve dini inkâr eden sapkın akidelere, bilimsellik putuna sığınarak yeni nesiller arasında yayılmaya başlamıştır.

Evet, bilim ve bilimsel metot, kendi alanında kullanıldığında başarılı sonuçlar ortaya çıkartan, insanların hayatlarını kolaylaştıran birçok buluş ve icatlara kapı açan, sınırları belli bir düşünme yöntemidir. Tarih boyunca her din ve milletten birçok insan bilimsel metotla çok önemli sonuçlara imza atmışlardır. Aynı şekilde yüzyıllar boyunca Müslüman bilim adamları, bilimsel metodu doğru alanlarda kullanıp hayatın seyrini değiştiren, tarihe damga vuran, dahası Batı’yı kendisine hayran bıraktıran buluşlar ve keşifler ortaya koymuşlardır. Biraz bilim tarihi okuyan herkes, bu hakikati bariz bir şekilde görecektir. Yine bu kişiler, bilimin son asırlarda ortaya çıkan ve sadece Batı’ya ait bir şey olmadığını, aksine tüm insanlığın ortak çabası olduğunu da görecektir. O hâlde bugün, Müslüman nesillere bilimin ve bilimsel metodun tanımının yeniden yapılması, bilimsel metodun sınırlarının detaylı bir şekilde ortaya konulması ivedilik arz eden bir gerekliliktir.

2 Her şeyin doğal varlıklardan, doğal nedenlerle oluştuğu, doğa dışında herhangi bir varlık olmadığını kabul eden felsefi görüş

3 Maddenin ezeli ve ebedi olduğunu ve bir Yaratacısının olmadığını savunan felsefi görüş

4 İnsan bilgisinin tek kaynağını, “deney” ve “duyum” olarak kabul eden felsefi görüş

Bununla birlikte bilimin, bugünkü fasit ve yıkıcı ideolojilerden ve üzerindeki çürük Batı düşüncesinin tesirlerinden de kurtarılması zaruridir. Çünkü Batı, “bilim” kılıfı altında sapık bir inanç olan natüralizmi, materyalizmi ve köhnemiş felsefi safsataları insanlığa sunmaktadır. Özellikle Müslüman gençliğin bilime olan merak ve iştiyakını kullanıp onların hakikate ve vahye olan inancını sarsmaya, doğru düşünmelerinin önüne geçmeye, tüm değerlerinden ve ahlaki ilkelerinden onları koparmaya çabalamaktadır. Allah'ın her daim yaratışını, kudret ve iradesini, hayatı ve ölümü veren oluşunu, sonsuz ilmi ile her şeye bir nizam ve yasa koyuşunu inkâr ettirip şuursuz maddenin ve bir takım doğa yasalarının her şeyin sebebi olduğu gibi saçma bir şeye inanmaya çağırmaktadır.

B- TESLİMİYETİMİZİ KAYBEDİYORUZ!

İslâm; kelime anlamı olarak “teslim olmak ve boyun eğmek” demektir. Şer'î manası ise, Allah Rasulü Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in, Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'dan vahiy yoluyla aldığı ve eksiksiz bir şekilde insanlara ulaştırdığı son risalet ve son dindir. Yine “kişinin Rabbi ile, kendisi ile ve diğer insanlar ile ilişkilerini düzenleyen Allah'ın indirdiği bir hayat nizamı olan son risalet” diye de tanımlanmıştır.

İnsanın yaratıcısı ile ilişkisi akide ve ibadetleri; kendisi ile ilişkisi ahlaki, yiyecek-içecekleri ve giyim keyfiyetini; diğer insanlarla ilişkisi ise muamelat ve ukubatı kapsar. Müslüman, hayata ilişkin tüm bu yönleri belirleyen esas ve hükümlere teslim olan kimsedir. İslâm ise teslimiyettir. Dolayısıyla insanın, yaratıcıya teslim olmadığında, yaratılmışlara teslim olacağı aşikârdır. Bugün insanlığın içinde bulunduğu durum, tam olarak budur!

İçinde yaşadığımız toplumumuzun son iki asırlık tarihi, İslâm'a teslimiyetten Batı'nın ideolojilerine teslimiyete savrulmamızın tarihidir. Ceza hukukunu İtalya'dan, ticaret hukukunu Almanya'dan, medeni kanunu İsviçre'den, laikliği Fransa'dan, parlamenter yönetim şeklini İngiltere'den ve başkanlık sistemini Amerika'dan almamızla başlayan bu savrulma, geldiğimiz noktada hayatımızın her alanına hükmeden Batılı bir yaşam tarzına dönüştü.

Artık hiçbir alanda İslâm'a teslimiyet söz konusu değil. İslâm'ın hiçbir hükmünü neredeyse hayatımızda uygulamıyoruz. Sokaklarımız, Müslümanların yaşadığı mahalleler olma özelliğini çoktan kaybetti. Çeşitli modern tanımlar içerisinde bin bir türlü münker ve toplumu ifsat edici uygulamalar alabildiğine yayıldı ve maalesef kanıksandı.

- Haramların Aleni ve Serbest Hâle Gelmesi

Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın haram kıldığı ve yasakladığı ne kadar münker varsa günümüzde bunların hepsi “çağdaşlık” adı altında aleni ve serbest bir durumdadır. Hatta bu haramların birçoğu ya devlet eliyle bizzat uygulanmakta ya da güvence altına alınmaktadır. Böylece ferdi, aileyi, nesli ve toplumu ifsat eden münkerler hızla yayılmaktadır. Toplumunu münkerlere karşı koruması gereken devlet, münkerlerin kaynağı ve koruyucusu hâline dönmüştür.

Örneğin; İnsanların servetlerini ve kanlarını emen, ekonomileri altüst edip bir avuç zenginlerin servetlerini haksız kazançlarla arttırmasına sebep olan, “Allah ve Rasulü'ne savaş açmak” diye tanımlanıp günahların en büyüklerinden olan faiz uygulaması bugün en yaygın haramlardan birisi durumundadır. Öyle ki, “faiz reklamı var” diye o parklardaki banka oturmeyen dedelerin torunları, faizli işlemler için bankaların müdavimleri hâline geldi.

[فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ] “Şayet faizi terk etmezseniz, Allah’a ve Rasulü’ne karşı savaş açtığınızı bilin.”⁵

Zina ve fuhuş, devlet eliyle güvence altına alınan en büyük münkerlerden bir diğeridir. Ki bununla alakalı devletin münkerin zemin bulması için sağladığı olanaklar “malumun ilamı” kabilindedir. İzaha muhtaç değildir.

Bununla birlikte yeni nesilleri yetiştirecek olan ebeveynler İslâm’ın hükümlerinden bihaber, bilgisiz ve ilgisiz durumda. Yöneticiler ve siyasiler oy peşinde ve koltuk derdinde. Akademisyenler İslâm ile Batılı hayat tarzını bağdaştırma çabası içinde.

“Tüm kötülüklerin anası” olarak sembolleşmiş içki kullanımı ise neredeyse ortaokul çocuklarına kadar düşmüş durumda. Her sokakta “tekel bayii” ve “restoran” adı altında içki sunumu yapılan yerler artık iyice kanıksanmış hâlde. Uyuşturucu ise -sözde- yasak ve mücadele edilen bir madde ama isteyen herkes çok kolay bir şekilde ulaşabiliyor.

Piyango, loto, at yarışı vb. şekilleri ile kumarın her türlü serbest ve yasal. Yasak olan sadece devletin kontrolünde olmayan ve vergisini alamadığı alanlar. Eğer vergisini veriyorsanız ve adına da “kumar” demezseniz, her türlü kumarı rahatça oynayabilir ve oynatabilirsiniz.

[يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ] “Ey İnananlar! İçki, kumar, dikili putlar ve fal okları şüphesiz şeytan işi pisliklerdir, bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.”⁶

Peki ya medyanın durumu... Radyo, televizyon, gazete ve son yılların en popüler medyası sosyal medya araçlarının tümü, her türlü ifsadı bünyesine barındıran bataklık gibi. Bugün hepimizin evine çöreklenen medya ve sosyal medya portalları âdeta her türlü sapkın fikirlerin yayıldığı bir platform hâline geldi.

Daha nice haramlar, münkerler, ahlaksızlıklar ve kötülükler... Hepsi aleni, serbest ve her geçen gün hızla yayılıyor. Öyle ki tüm bu cürümler toplum nezdinde normalleştirilmeye çalışılıyor, kanıksatılmak isteniyor.

- Şer’i Hükümlerin Değersizleştirilmesi

Yıllardan beri sistemli bir şekilde İslâm şeriatı ve hükümleri kötülenmeye ve değersizleştirilmeye çalışılıyor. Belirli kesimler tarafından sürekli dinimize, tarihimize, değerlerimize ve kültürümüze saldırılıyor. Örnek şahsiyetlerimiz küçümsenerek tahkir ediliyor. İnsanı, ha-

5 Bakara Suresi 279

6 Maide Suresi 90

yatı ve kâinatı yaratan âlemlerin Rabbi olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ'dan* gelen şer'î hükümler "gericilik ve yobazlık" olarak niteleniyor.

İnsanların beyinlerine kazınmak için her vesile ile tekrarlanan "şeriat gericiliktir(!)" söyleminin toplumu getirdiği nokta, "İslâmi olanı terk edelim, Batılı ve modern olanı alalım" oldu. Böylece şer'î hükümler değersiz görülüp terk edilirken, İslâm'a zıt fikir ve hükümler yaygınlaştı. Zaten bu sözün bu kadar çok tekrarlanmasının sebebi de buydu. Yoksa diğer türlü koskoca bir İslâmi medeniyet ve kültür hazinesine sahip olan bir toplumu, İslâmi hükümleri terk etmeye nasıl ikna edebilirlerdi ki?

Bununla birlikte yeni nesilleri yetiştirecek olan ebeveynler İslâm'ın hükümlerinden bihaber, bilgisiz ve ilgisiz durumda. Yöneticiler ve siyasilere oy peşinde ve koltuk derdinde. Akademisyenler İslâm ile Batılı hayat tarzını bağdaştırma çabası içinde. Hakkı açıkça söylemeleri ve savunmaları gereken âlim ve hocaların büyük bir kısmı, ya çeşitli hurafeler ve mistik hikâyeler ile kendi cemaatlerinin bekasını sağlama ya da hiçbir pratik çözüm içermeyen usandırıcı vaazlar verme derdinde.

Tüm bunların neticesinde İslâmi hükümler hayattan uzaklaştı ve insanlar nezdinde değersizleşti. Şer'î hükümlere yönelik güven ve bağlılık zayıfladı. Oysaki şer'î hükümlere bağlılık, imanın gereği ve neticesidir.

- Şer'î Hükümlere Bağlılık ve İman İlişkisi

Allah *Subhanehu ve Teâlâ'nın* indirdiği şer'î hükümlere bağlı olmak her bir Müslüman için hayatın esası ve imanın gereğidir. Çünkü hayatın gayesi Allah'a kulluktur. Allah'a kulluk ise şer'î hükümlere bağlanmaktır.

[وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِي] **"Ben, cinleri ve insanları yalnız Bana kulluk etsinler için yarattım."**⁷

Şer'î hükümlere bağlanmak imanın gereği ve meyvesidir. Çünkü Allahu Teâlâ bunu birçok ayet-i kerime ile bildirmiştir:

[فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا] **"Hayır, Rabbinle yemin olsun ki, onlar aralarında çıkan ihtilafta seni (İslâm Şeriatını) hakem kabul etmedikleri ve sonra senin verdiğin hükümden dolayı kendilerinde bir sıkıntı duymadan ve tam teslimiyetle teslim olmadıkları müddetçe iman etmiş olmazlar."**⁸

[وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ] **"İhtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur."**⁹

Şeriatın hükmü dışında bir hükme başvurmayı, "tağuta başvurmak" olarak nitelemiştir:

[أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أَنزَلَ إِلَيْنَا مِنَ الْكِتَابِ وَإِنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أَنزَلَ إِلَيْنَا مِنَ الْكِتَابِ وَإِنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أَنزَلَ إِلَيْنَا مِنَ الْكِتَابِ وَإِنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أَنزَلَ إِلَيْنَا مِنَ الْكِتَابِ] **"Sana ve senden önce indirilmiş bulunanlara iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar, tağutla muhakeme olmak (yönetilmek) istiyorlar. Hâlbuki onlar tağutu inkâr etmekle (red-**

7 Zariyat Suresi 56

8 Nisa Suresi 65

9 Şura Suresi 10

detmekle) emrolunmuşlardı. Şeytan ise onları uzak bir sapıklığa saptırmak istiyor. Onlara ‘Allah’ın indirdiğine ve Rasulü’ne (Allah ve Rasulü’nün hükmüne yani şer’î hükümlere) gelin!’ denildiği zaman, münafıkların senden büsbütün yüz çevirdiklerini görürsün.”¹⁰

Bu ayetler, şer’î hükümlere bağlanmanın farzîyetine ve imanın semeresi olduğuna kesin olarak delâlet etmektedir. Bu hususta daha yüzlerce ayet vardır. O hâlde “Allah’a, Rasulü’ne ve Rasulü’ne indirilenlere iman ettiğini” söyleyen Müslümanların, şer’î hükümlere bağlanmamaları, ferdî ve sosyal hayatlarının esas kilmamaları düşünülebilir mi? Elbette hayır! Zira şer’î hükümlere bağlanmak, Allah’a kulluğun ve Müslüman olmanın yegâne şartıdır. Dünya ve ahiret saadetimizin yegâne garantörü, kulluğun kendisine bağlı olduğu temel sütundur.

C- SEKÜLERLEŞİYORUZ!

İslâm’a olan bağlılığımızı ve teslimiyetimizi yitirmemiz ile birlikte dinden uzak ve seküler anlayış hayatımızdaki bu boşluğu doldurdu. İslâmî olan ne varsa hayattan sökülüp atıldı. Yerine, Batılı ideolojilere ait yaşam tarzı “çağdaşlık” adı altında sunuldu. Bir yandan Batı düşüncesi olabildiğince kutsanıp yüceltilirken diğer yandan İslâm kültürü ve tarihi küçümsenip kötülendi. İslâm, diğer dinler gibi hayattan kopuk ve yalnızca “ibadetlerden ibaret bir din” olarak gösterilmek istendi.

Tüm bu yıkıcı süreçlerin sonucunda fikirlerimizi, hedeflerimizi ve kararlarımızı İslâm değil Batı düşüncesi belirler oldu. Sevinç ve öfkelerimizi, umutlarımızı ve korkularımızı, kırsacası duygularımızı Batılılar yönlendirir oldu. Kamuoyu ve atmosferimiz İslâm’dan uzak, küfür fikirleri ile doldu.

Velhasıl kendimizi manadan, hakikatten, maneviyattan kopuk, boş, anlamsız ve İslâm-sız, seküler bir hayatın pençesinde bulduk.

- “Özgürlükler” Düşüncesi Üzerinden Batı’nın Kutsallaştırılması

“İçinde bulunduğumuz çağda insanlığın karşı karşıya kaldığı en temel sorun nedir?” diye bir soru sorulsa, akli başında olan ve temiz bir fitrata sahip herkesin vereceği ilk cevaplardan birisi herhâlde “Batı düşüncesinin hâkimiyetidir.” cevabı olacaktır. Batı’nın ifsat edici düşüncelerinin günümüz dünyasına hâkim olmasını temel bir sorun olarak görmeyenler ise ya bu düşüncenin aldatıcı tesir ve büyümesi ile etkilenmiş dolayısıyla hayata zaten bu düşüncenin penceresinden bakıyordu ya da Batı düşüncesinin insanlığa vermiş olduğu zararı ve yeryüzünde gerçekleştirmiş olduğu ifsadı göremeyecek derecede hissiyatı körelmiş durumdadır.

Maalesef Batı’nın yıkıcı fikirleri ile zihinleri tıka basa dolmuş kesimler, bu fikirlerin Müslümanlar arasında yayılması için yıllardır bunların taşıyıcılığını yapmaktadır. Her platformda Batı kültürünü övmekte ve her vesile ile Batı tarzı bir hayatı “model” olarak sunmaktadır. Okullardaki eğitim müfredatlarında Batı düşüncesi en ince ayrıntısına kadar verilmeye çalışılmakta, İslâm kültürü ve tarihi ise olabildiğince yüzeysel ve saptırıcı bir şekilde verilerek aşağılanmaktadır.

Batı’yı kutsallaştıran bu kesimlerin sürekli ön plana çıkardıkları en büyük argüman ise Batılı “özgürlükler” düşüncesidir. İslâm’a tamamen zıt olan ve içerisinde büyük bir fesadı barındıran bu özgürlükler, en temelde inanç, düşünce ve kişisel özgürlüklerle insanı özgürleştirebilir.

¹⁰ Nisa Suresi 60-61

riyormuş gibi görünse de aslında onu köleliğe ve sömürüye açık hâle getirmektedir. Bu özgürlükler, kapitalist Batı için kutsaldır. Çünkü bu düşünceler sayesinde, “özgürlük” ve “modernite” adı altında toplumları istedikleri gibi sömürebilmekte, toplumun bütün değerlerini altüst etmekte, başta İslâm ideolojisi olmak üzere rakip ve alternatif olabilecek inanç ve ideolojileri bu düşüncelerle pasifize etmeye çalışmakta, nihayetinde “modern köleleri” kapitalist çarklar arasında çıkarları uğrunda heder edebilmektedirler.

İnanç Özgürlüğü: “Bireyin istediği inancı kabul etmesi, istediği zaman bundan çıkıp başka bir inanca geçmesini” ifade eden bu fikir, insana bu alanda sınırsız bir serbestlik vermiştir. Bu düşünceye göre inanç, kişi ile tanrı arasındadır.

Bu anlayış, dini, bireyin vicdanına hapseden, dinî yaşamı bireyin kendisi ile sınırlı hâle getiren ve hayattan koparan bir düşüncedir. Aynı zamanda toplum içinde sapkın inançların hızla yayılmasına sebep olarak dinin temelini sarsmayı amaçlar. Her dine eşit mesafede olmayı, bir dini diğerinden üstün görmemeyi ve dinî hükümlerin devletten ve hayattan uzaklaştırılmasını hedefler.

Daha vahim yanı; İslâm’a göre küfür olan bu düşüncenin, bazı Müslüman çevreler tarafından çeşitli argümanlarla savunulmaya çalışılması, [لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ] “**Dinde zorlama yoktur**” ayetinin manasını sapırtıcı bir şekilde yorumlayarak bunun (inanç özgürlüğünün) “İslâm’a aykırı olmadığı” iddiasının pazarlanmasıdır.

Düşünce Özgürlüğü: Bu özgürlük insana her türlü düşünceyi kabul etme, savunma, taşıma ve yayma serbestliği veren bir düşüncedir. Bu düşünce de tıpkı inanç özgürlüğü gibi, esasen İslâm’ın temel sütunlarına saldırmak için Batı tarafından bir araç olarak kullanıldı. En temel değerler, kutsallar bile “düşünce özgürlüğü” perdesi altında hedef alındı. Başta Allah’ın Rasulü Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* olmak üzere tüm peygamberler, iğrenç hakaret ve saldırılara uğradı. Mushaflar fütursuzca yırtıldı ve yakıldı.

Bu yönde kültürel propaganda yapanlar, kitap yazarlar, program yapanlar Batı tarafından desteklendi. Batı bu özgürlüğü İslâm’a saldırı için kullananları sonuna kadar destekledi. Ancak aynı Batı, kendi ideolojisine karşı bir saldırı ve eleştiri olduğunda, “düşünce özgürlüğüne” aykırı olmasına rağmen bu eleştirileri hemen yasaklama yoluna gitti. Müslümanlar, fikirlerini taşımakta serbest hareket edemediler. “Hilâfet” düşüncesini konuşmaktan, yaymaktan ve savunmaktan men edildiler. İslâm’ı savunmak, “terörizm” ile ilişkilendirildi. Dolayısıyla düşünce özgürlüğü, sanıldığı ve iddia edildiği gibi her tür farklı düşünce ve görüşün açıklanmasını içermiyor bilakis Batı’nın çıkarlarına aykırı düşünceler, bu özgürlüğün kapsamı dışında kabul ediliyor.

Kişisel Özgürlükler: “Şahsi hürriyet” olarak da ifade edilen bu özgürlük, bireye kendisi ve hayatı hakkında sınırsız tasarruf hakkını veriyor. Güya devlet ya da başka hiçbir güç, bireye verilen bu hakları kısıtlayamaz, engelleyemez ve yok sayamaz.

Gerçekte “kişisel özgürlükler” adı altında insani ve ahlaki bütün değerler altüst oluyor, aileler parçalanıyor, nesiller yok ediliyor. Birey bu hakkı kendinde bularak her türlü sapkınlığa, ahlaksızlığa yönelebiliyor. Her tür inançsızlık, sapkınlık, anormallik, “tercih meselesi” olarak görüyor. Kendi hayatına son vermeyi (intihar ya da ötanazi) kendi kararı olarak görebiliyor ve bu kararına müdahale edilmesine izin vermeyebiliyor. Zinayı, sarhoşluğu, çıplaklığı hatta kendi çocuklarından çocuk sahibi olmayı, bir hayvan ile hayatını birleştirmeyi bile kendinde

bir hak olarak görüyor. Bugün Batı toplumları tarafından bile sorgulanan bu azgın düşünce, İslâm beldelerinde belirli kesimlerce yayılmaya çalışılıyor. Toplumumuzda meydana getirdiği tahribat ve yıkım bilinçli olarak görmezden geliniyor.

İşte Batı'nın ve Batı hayranı kesimlerin kutsayıp durduğu özgürlükler ve amaçları kısaca bunlardır. Bununla birlikte hayranı oldukları Batı'nın İslâm'a ve Müslümanlara bakışları ise şöyledir:

Hayatının büyük bir kısmını Batı'da geçirmiş, Yahudi bir ailenin çocuğu olarak doğmuş ve sonradan Müslüman olmuş Muhammed Esed (Leopold Weiss), "Yolların Ayrılış Noktasında İslâm" isimli eserinde şöyle demektedir:

"... Bu kin ve öfke, her ne vakit Müslüman kelimesi zikredilmişse halkçı duyguları ve öfkeleri tümüyle kaplamıştır. Kadın-erkek tüm Avrupalının kalbine girecek şekilde onların tüm atasözlerinde yer etmiştir. Bundan daha garibi kültürel değişme ve gelişmenin tüm devirlerinden sonra dahi canlı kalmıştır... Daha sonra dinî duyguların zayıflamaya başladığı bir zaman gelmiş ancak İslâm düşmanlığı yine sürüp gitmiştir... Geleneksel küçümseme, tahkir, akıl dışı bir şekilde bilimsel araştırmalarına bile sızmıştır. Daha sonra ise İslâm'ı tahkir etmek Avrupalı düşüncesinin esasından bir parça olmuştur."

Meşhur İngiliz oryantalistlerden Job ise şöyle diyordu:

"İslâm, Müslümanların sosyal hayatındaki egemenliğini kaybetti. Günden güne nüfuzu daralmakta ve sınırlı bir alana hapsolmaktadır. Bu gelişmenin büyük bir bölümü herhangi bir dikkatten ve bilinçten uzak bir şekilde aşama aşama tamamlandı. Şu anda bu gelişme çok uzak mesafeye ulaştı ve geri dönmesi de mümkün değildir. Ancak bu gelişmenin başarısı büyük ölçüde İslâm dünyasındaki liderlere ve önderlere, özellikle de onlardan gençlere bağlıdır. İşte bunların tümü laik eğitim ve kültür faaliyetlerinin neticesidir."

Fransız Kültür Ansiklopedisi'nde Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem hakkında ise şöyle denilmektedir:

"Bir katil, anti-Mesih, kadınları kaçıran ve insan aklının en büyük düşmanı..."

İşte bunlar Batı'nın bize bakışını yansıtan küçük birkaç örnek. Bunlar, dillerinde söyledikleridir; kalplerinde gizledikleri ise çok daha büyüktür.

[يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُؤَا مَا عَيْنَتْمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَقْوَاهُمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ] "Ey iman edenler! Kendi dışınızdakileri sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri durmazlar, hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmaktadır. Kalplerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız, ayetlerimizi size açıklamış bulunuyoruz."¹¹

- İslâm Kültürüne ve Değerlerine Saldırı

İslâm kültürü; araştırılmasına ve ortaya çıkmasına İslâm akidesinin sebep olduğu bilgi ve malumatlardır. Aynı zamanda İslâm kültürü, İslâmi bir zihniyet inşa etmenin yoludur. Çünkü zihniyeti oluşturacak ölçü, kaide ve mefhumlar bu kültürdedir. Aynı şekilde davranışlarımızı düzenleyeceğimiz ve kendisine göre ameller yapacağımız ölçü, kaide ve hükümler de bu kültürün içindedir.

11 Ali İmran Suresi 118

Yani İslâm kültürü olmaksızın, İslâm kültüründen yeterli şekilde faydalanmaksızın ve bu kültürü doğru bir metot üzere almaksızın, İslâmi bir şahsiyet inşa edilemez, var edilemez, korunamaz. İşte günümüzde, İslâmi şahsiyetin temeli konumundaki İslâmi kültür ve bu kültüre ait tüm değerlerimiz tehdit ve saldırı altındadır. İslâm kültürü, İslâmi ölçü ve kaideler bilinçli bir şekilde yok edilmeye çalışılmaktadır. Neden peki?

Çünkü İslâmi kültür ve değerler yok edilince geriye sadece Batı'nın ortaya koyduğu kültür ve değerler kalacaktır. Bu sayede Batılı gibi düşünen, Batı zihniyetine sahip, hayata bakışı Batı kültürü ile şekillenmiş, ölçü ve kaideleri sadece Batılı ölçüler olan, yaşamını Batılılar gibi sürdürmek tek gayesi olan şahsiyet tipleri ortaya çıkacaktır. Müslümanların çocuklarının artık, İslâmi şahsiyetler olma imkânı kalmayacak ve onların hedefi, Batılı şahsiyet olma hedefine dönüşecektir.

Bugün ne yazık ki İslâm kültürü akademik, hayattan kopuk, teorik ve dolayısıyla da modası geçmiş bir bilgi yığını gibi görülmeye başladı. Aslında Batı'nın bütün gayreti de böyle algılanması içindi. Her ortamda ve her vesile ile İslâm kültürü aşağılandı ve tahkir edildi. Müslümanların tarihleri ve değerleri sürekli kötülendi. İslâm'ın en yüce şiarları, Batı'nın en aşağılık fikirleri kadar değer görmedi. Bunun neticesinde kendi değerlerine ve kültürüne düşman, kendi tarihine yabancı ve İslâm'dan uzaklaşan bir nesil ortaya çıktı.

- Laik Devlet, Sekülerleşen Toplum

Aslında ve özünde İslâm olan bu topluma sömürgeci Batılı kâfirler tarafından dikte edilen model, "laik devlet" ve "seküler toplum" anlayışıdır. Laiklik ve sekülerlik aslı itibariyle aynı şeyleri ifade eder. Aralarındaki fark; laikliğin devletin anayasa, kanun ve hukukunda dinsiz olmayı, sekülerliğin ise toplumsal hayatta dinsiz olunmasını ifade etmesidir.

"Laiklik" kelimesi doğrudan Fransızca aslı olan "**laïcisme**" kelimesinden, "seküler" kelimesi de Fransızca aslı olan "**séculier**" kelimesinden alınmıştır.

- Oxford Sözlüğü'nde "secular" kelimesinin açıklaması olarak şöyle geçer: "Dünyevi ya da maddî olan, dinî olmayan ya da ruhî olmayan: Örnek; dinsiz eğitim, dinsiz sanat ya da mûsikî, dinsiz otorite ve yönetim. Dinin ahlâk ve eğitim için temel olmaması gerektiğini söyleyen görüş."

*İslâm kültürü olmaksızın,
İslâm kültüründen yeterli
şekilde faydalanmaksızın ve
bu kültürü doğru bir metot
üzere almaksızın, İslâmi bir
şahsiyet inşa edilemez, var
edilemez, korunamaz.*

- Yeni Üçüncü Uluslararası Sözlük'te "secularism" kelimesinin açıklaması olarak ise şöyle geçer: "*Hayatta ya da herhangi bir özel durumda, dinin ya da dinî itibarların yönetime katılmaması gerektiği ya da bu itibarların kasıtlı bir uzaklaştırma ile uzaklaştırılması ilkesine dayalı yönelim.*" Bu da örneğin, "*yönetimde mutlak dinsizlik politikası*" anlamına gelmektedir. "*Ve bu, çağdaş yaşamın ve toplumsal dayanışmanın dini nazar-ı itibara almamak üzere davranışçı ve ahlâkî değerler üzerine kurulu olması gerektiği düşüncesine dayalı ahlâka ilişkin sosyal bir sistemdir.*"

İşte bize ve toplumumuza dayattıkları rol ve konum budur. İslâm'ı terk edip dinimizden uzaklaşmamızı sağlamaya ve oluşacak bu boşluğu da bize dayattıkları fikir ve kanunlarla doldurmak için dinsizlik gömleğini Müslüman bir topluma giydirmeye çalıştılar.

Hakikatte kurtuluş ve çözüm çok yakınımızda ve bizim ellerimizdedir. Onların bütün çabalarına rağmen bizler, insanların en hayırlıları olan Müslümanlarız. Hem kendi toplumumuzu hem de tüm insanlığı, içine düştüğü çukurdan ve bataklıktan kurtaracak yegâne toplumuz. Kur'an'ın ifadesiyle "**insanlık için çıkartılmış en hayırlı ümmetiz.**" Yeter ki tehlikenin farkına varalım, çözümün uzakta olmadığını unutmayalım ve bu hâlden kurtulmak için sami mi bir irade ortaya koyalım.

D- İSLÂMİ HAYATA NASIL DÖNECEĞİZ?

İçinde bulunduğumuz durumdan kurtulmanın tek yolu; İslâmî hayata yeniden dönüştür. İslâmî hayat; hayata dair tüm fikirlerin İslâm akidesine dayanması, insanlar arasındaki ilişkilerin sadece İslâmî hükümlere göre yürütülmesi, ekonomiden siyasete, yönetimden yargıya, eğitimden ticarete, kadın-erkek münasebetlerinden devletlerarası ilişkilere kadar her alanda sadece Allah'ın indirdikleri ile yönetimin yeniden başlatılmasıdır.

"O hâlde İslâmî hayata yeniden dönüş mümkün müdür? Bu nasıl ve hangi metotla olacaktır? İslâmî hayat ile aramızda bunca engeller varken ve toplumumuz İslâm'dan bu kadar uzaklaşmışken tekrar aslımıza ve özümüze nasıl döneceğiz?" sorularına cevap verilmesi kaçınılmazdır.

- Bir Dünya Görüşü Olarak İslâm Akidesi

Tüm bu soruların ve daha fazlasının cevabı İslâm akidesinde ve bu akideden kaynaklanan nizamlarda mevcuttur. Bizler uzun zamandır sorularımızın cevabını İslâm'dan almayı terk ettiğimiz için, sorularımızın çoğu cevapsız kaldı. Oysa tüm sorularımızın cevapları ve sorunlarımızın çözümleri İslâm'da mevcuttu.

İslâm akidesi, akıl üzerine bina edilen ruhi esasa yani eşyanın bir yoktan var ediciye muhtaç olduğu gerçeğine dayanmaktadır. Allah'ın Rasulü olduğu akıl ile sabit olan Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ve Allah'tan olduğu akıl ile sabit olan Kur'an-ı Kerim insana, bu dünya hayatında izlemesi gereken rotayı Allah'ın emir ve nehiyleri doğrultusunda belirlemiştir. Bu nedenle Allahu Teâlâ'nın kati delillerle iman etmemizi emrettiği hususlara imanla birlikte; aklıyla kanaat getirdiği, fitratına uyan ve bundan dolayı da mutmain olup gönül rızasıyla İslâm'ın hükümlerine tabi olduğu için müminin tüm amelleri, Rabbinin rızasına dayalı bir hâl alır. Bu şekilde bir İslâmî anlayış neticesinde günümüz insanının yaşadığı inanç ve ameller arasındaki çelişki de giderilir.

İslâm akidesi, ruhi esasa dayalı siyasi bir akidedir. Batılıların ve yerli işbirlikçilerinin zihinlerimize kazımaya çalıştığı gibi İslâm, sırf ruhi, sadece uhrevî, dünyadan kopuk ferî bir akide değildir. İslâm, Allah *Subhanehu ve Teâlâ* tarafından gönderilmiş olması nedeniyle, insanın Rabbi ile bağını kurması bakımından ruhi, insanın bu dünya hayatında kendisi ve diğer insanlarla ilişkilerini düzenlemesi, insanın dünya hayatında karşılaşılabileceği tüm problemleri çözüme kavuşturması bakımından siyasi bir akidedir.

Evet, İslâm akidesi yalnızca ruhi değil hem ruhi hem de siyasi bir akidedir. Bu akidenin yeryüzünde gerçekleştirmek istediği açık bir siyasi hedef vardır. Bu hedef, İslâm'ın güç ve iktidar sahibi olması, insanlar arasında yerleşik ve sağlam bir otorite imkânına kavuşması, böylece emniyetli ve güvenli bir şekilde sadece Allah'a kulluk edilen İslâmî bir hayatın yaşanmasıdır.

Bu hedef, Kur'an'ın yüzlerce ayetinde ve Rasul'ün hayatında apaçık bir şekilde beyan edilmiştir. Kur'an'ın çağlar ve zamanlar üstü evrensel hitabından sadece birine bakmamız bile bize bunu gösterecektir. Zira Allah *Subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyurarak bizlere bir vaatte bulunmuştur:

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ **“Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara vadedmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için razı olduğu dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca Bana ibadet ederler ve Bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse işte onlar yoldan sapanlardır.”**¹²

Bu ayet, âlemlerin Rabbinden gelen açık siyasi bir vaattir. Bizler, İslâm akidesine Allah'ın gösterdiği şekilde iman eder ve salih ameller ile bu imanımızı ispat edersek Allah, Müslümanları yeniden güç, otorite ve iktidar sahibi kılacaktır.

O zaman yapılması gereken birinci husus bellidir: İslâm akidesini vicdan ve taklit yoluyla değil akli esaslar yoluyla almak ve bu akideye ruhi ve siyasi bir akide olarak kesin bir şekilde iman etmektir. Ancak böylece İslâm akidesi fikrî kaide ve fikrî liderlik olma özelliğini kazanabilir. Bu şekilde bütün küfür, şirk ve sapkınlık içeren fikir ve nizamlara meydan okunabilir. Hak ile batıl, doğru ile yanlış ölçüsü ancak bu şekilde yeniden elde edilebilir. Ve sapırcıların, yalancıların, tuzak kuranların hile ve desiselerinden korunulabilir.

İslâm'a bu şekilde iman etmekle ikinci en büyük sorun da çözülür. Bu sorun, İslâm'ın nizamlarına karşı yitirilmiş güven sorunudur. İslâm'ın hayat ile bağı koptuğundan dolayı Müslümanlar, İslâm'ın hayata ilişkin nizamlarına güvenlerini yitirdiler. Kâfirlerin ve onların işbirlikçilerinin iftira ve yalanlarına kanarak İslâm'ın nizamları hakkında şüpheye düştüler.

[أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ] **“Yoksa onlar hâlâ cahiliye yönetimini mi arıyorlar? Allah'tan daha güzel kim hüküm koyabilir? Ancak bunu kati bir şekilde iman edenler bilirler.”**¹³

12 Nur Suresi 55

13 Maide Suresi 50

- İslâmi Çözümlerin Kamuoyu Hâline Getirilmesi

“İslâm tüm hayata nasıl hâkim kılınacak?” sorusunun cevabı da İslâm’da açık ve nettir. Bu dini indiren Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, bu dinin nasıl hâkim kılınacağına metodunu indir-

memiş olabilir mi? Elbette hayır! Öyle olsaydı, bu dinde -hâşâ- bir eksiklik olurdu. Kuşkusuz Allah, eksik bir din göndermekten münezzehtir.

[الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي] “Bugün dininizi kâmil kılıp tamamladım. Nimetimi (İslâm’ı) sizin üzerinize tam kıldım ve sizin için razı olacağım din olarak yalnızca İslâm’ı belirledim.”¹⁴

Buna göre dinin hayata hâkim olmasının metodunu da ancak Allah ve Rasulü’nden almamız zaruridir. Kendimize ya da şartlara göre metotlar belirlemek, dosdoğru yoldan sapmaktır. Yıllarca kendi hevalarına göre metot belirleyenlerin, demokratik parlamento yoluyla İslâm’ı hâkim kılacaklarını iddia edenlerin toplumu getirdikleri durum ortadadır. Toplumu “İslâmileştirmek” bir yana, Batılı fasit fikirlerin toplumun iliklerine kadar işlemesine sebep oldular.

İslâm’ın bize gösterdiği yegâne metot ise Allah Rasulü’nün sireti ve hayatıdır. Zira O, arzusuna ya da şartlara göre değil, sadece vahyin yönlendirmesi ile hareket ediyordu. Onun özellikle Mekke döneminde takip ettiği

bütün seyir dinin hâkim olması için bizzat Rabbimiz tarafından ortaya konulan metottu. Bu metodun en öncelikli unsuru; kamuoyuna hâkim kılmak üzere ruhi ve siyasi bir akide olarak İslâm davetini yüklenmesi, kendisine iman edenlerle birlikte kitlesel olarak hareket etmesiydi.

İşte bugün de İslâm davetinin aynı şekilde taşınması gerekir. Gerek külliyatında gerekse cüziyatında bu metottan kıl kadar ayrılmadan, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem’e* uyarak ve asırların değişmesini de hesaba katmayarak O’nun çizdiği yoldan gidilmelidir. Çünkü insanlık tarihinde değişen yalnızca araçlar ve şekillerdir. İnsanın ve hayatın gerçeği asla değişmez. İnsan aynı insan, hayat aynı hayattır. Değişen sadece maddi ve medeni şekillerdir. İslâm’ın hitabı ise, bu hayatı yaşayan insanın fitratıdır. Asırlar her ne kadar birbirini takip etse, milletler ve ülkeler değişse de mana ile hakikat asla değişmeyecektir.

Bu nedenle bugün İslâmi çalışma yapmak, İslâm'ın tek alternatif olarak ortaya koyulmasını, her konudaki İslâm'ın hükmünü açıkça söylemeyi, İslâm'dan asla taviz vermemeyi, İslâm düşüncesine ve onun metoduna ters düşen her şeye açıkça ve cesaretle meydan okumayı gerektirir. Batılı ret edip bozukluğunu açıklamak, koşullara ve neticeye bakmadan hakkı ve doğruyu ortaya koymak zaruridir.

İslâm'ı kamuoyu hâline getirme çalışmaları yürütülürken; insanların hak ile batılı bir-birinden net bir şekilde ayırabilmeleri, Batı'ya ait fikirlerin çürüklüğünü görebilmeleri ve İslâm'ın çözümlerinin fitrata ve gerçeğe uygun çözümler olduğunu somut bir şekilde anlayabilmeleri için çalışılır.

Dolayısıyla bugün yapılması gereken, İslâmi çözümlerin kamuoyuna hâkim olmasına çalışmaktır. Zira insanlar İslâm'ın çözümlerinden habersiz bir durumdadır. Kamuoyunda konuşulanlar sadece gayri İslâmi fikirler ve Batılı çözümlerdir. Dolayısıyla tüm toplum kesimlerine yönelik birebir temaslarla, ziyaretlerle, panel ve konferanslarla, ulaşılabilen tüm medya araçlarıyla, fikrî atmosferleri ve kamuoyunu İslâm'ın hükümleri ve çözümleri ile doldurmaya çalışmak zaruridir. Toplumu her yönü ile ifsat eden Batılı çözümleri açıkça çürütürken, İslâm'ın alternatif çözümleri ve nizamlarını güçlü ve somut bir şekilde ortaya koymak gerekir.

Ancak bu şekilde İslâm, insanların gündeminde yeniden kamuoyu hâline gelir ve hak, batıl üzerinde hâkim olur. Bu kamuoyu ve davet çalışmalarının açık hedefi ise İslâmi hayati yeniden başlatacak olan Râşidî Hilâfet Devleti'nde yönetimdir.

- İslâm'ı Tatbik Metodu; Râşidî Hilâfet Devleti

İnsanların hayatlarında tatbik edecekleri kapsamlı hükümleri içeren bir dinin, bu hükümleri uygulayıp yürürlüğe sokacak bir devlet talebi olması en başta akli bir zarurettir. Zira bir dinin, hem hayatın her alanına ilişkin hükümler içermesi hem de bu hükümlerin tatbik edileceği bir devlet şeklinin olmaması düşünülemez. Bu akli zaruretle birlikte aynı zamanda apaçık şer'î nasların varlığından dolayı İslâm devleti şer'î bir zarurettir.

İslâm Devleti, İslâm'a dayanan devlettir. Çünkü Müslümanların hayat hakkındaki tüm fikirleri ve hayata bakışı İslâm'a göre belirlenir. Aynı zamanda tüm mefhum, ölçü ve kanaatleri sadece İslâm'dan alınır. Bunun içindir ki Rasul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, devleti bu esaslar üzerine kurmuştur. Rasulullah İslâm'ı; Müslümanların hayatının, insanlar arasındaki ilişkilerin, tüm kanun ve hükümlerin, sorunların çözümünün ve diğer tüm millet, toplum ve devletlerle ilişkilerin esası kılmıştır.

Bu devlet, şer'î nasların ve sahabelerin icmasının açıkça ortaya koyduğu gibi Râşidî Hilâfet Devleti'dir. İslâm'da yönetim nizamı Hilâfet'ten başkası değildir. Hilâfet, İslâm Devleti'nin bizzat kendisidir; tüm işlerin İslâm hükümlerine göre yürütüldüğü icra organıdır. O; dini, ırzı, canı, malı koruyan, sınırları himaye eden ve İslâm risaletinin önündeki engelleri ortadan kaldırandır. Şu anda büyük tehlike altında olan sahih İslâm anlayışının da yegâne koruyucusu, vaat edilen ve müjdelenen Râşidî Hilâfet Devleti'dir. Zira söz konusu devlet, dini korumanın, yaymanın ve de tatbik etmenin metodudur.

Sömürgeci kâfirlerin ve yerli işbirlikçilerinin Hilâfet'i karalamaya ve onun yeniden kurulmasını engellemeye çalışmaları bu sebeptedir. Çünkü Râşidî Hilâfet yeniden kurulduğunda, yeryüzünde inşa ettikleri sömürü düzeni son bulacaktır. Müslümanlar yeniden tek bir güç olacaklar ve Batıların ümmetin kaynaklarını ve servetlerini yağmalamasına izin verme-

yeceklerdir. Yine Batılıların topraklarımızda yaydıkları batıl fikirlere, toplumsal ifsatlara ve münkerlere de son verecek olan Müslümanlar işte böylece yeniden eski izzetli ve ihtişamlı günlerine geri döneceklerdir.

Allah'ın Kitabı'nda geçen tüm hüküm ayetleri, aslı itibariyle Hilâfet Devleti'nin varlığının, farzîyetinin ve şer'î zaruretinin delilleridir. Çünkü bu hükümler ancak bir devlet altında uygulanabilirler. Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

[وَأَن اِحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَن بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللهُ إِلَيْكَ فَإِن تَوَلَّوْا فَاعْلَم أَنَّمَا يُرِيدُ اللهُ] **“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet ve onların arzularına uyma! Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın! Eğer yüz çevirirlerse bil ki Allah bununla ancak, günahlarının bir kısmını onların başına bela etmek ister. Muhakkak ki insanların birçoğu da zaten fasıktır. Yoksa onlar hâlâ cahiliye yönetimini mi istiyorlar? Oysa akleden bir toplum için hükmü (yönetimi) Allah'tan daha güzel olan kim vardır?”**¹⁵ Yine Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

[يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ] **“Ey iman edenler! Allah'a, Rasülü'ne ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin.”**¹⁶ Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ise şöyle buyurmuştur:

[من خلع يدا من طاعة لقي الله يوم القيامة لا حجة له. ومن مات وليس في عنقه بيعة مات ميتة جاهلية] **“Her kim itaatten elini çekerse, Kıyamet Günü'nde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allahu Teâlâ'nın karşısına çıkar. Her kim de boynunda Halife'ye biat etmeden ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur.”**¹⁷ Ve şöyle buyurmuştur:

[إنما الإمام جنة يقاتل من ورائه ويتقى به] **“İmam (Halife), ancak bir kalkandır, onun arkasında savaşılır ve onunla korunulur.”**¹⁸

Hilâfet'in farzîyeti hakkında tüm mezhep imamları ve âlimlerin ittifak ettiklerine dair, “Dört Mezhep Fıkhı (el-Fıkh ale'l Mezâhib-ul Erba'a)” isimli kitapta ise şöyle geçer:

“Mezhep imamları (Rahimehumallahu Teâlâ); hem Halife'nin varlığının farz olup Müslümanların, dinin şiarlarını ikame edecek, zalimlere karşı mazlumlara insaf edecek bir halifesinin bulunmasının kaçınılmaz olduğu hususunda, hem de ister yan yana isterse ayrı ayrı olsun, tüm dünya çapında aynı anda Müslümanların iki ayrı yöneticisinin bulunmasının caiz olmadığı hususunda ittifak etmişlerdir.”

15 Maide Suresi 49-50

16 Nisa Suresi 59

17 Müslim

18 Müslim

DEĞERLENDİRME VE ÇÖZÜM

“Toplumsal Çöküş - Sorunlar ve Çözüm” başlıklı bu çalışmamızda içinde bulunduğumuz durumun vahametini ve tehlikesini bir nebze de olsun göstermeye ve farkındalık oluşturmaya çalıştık. Elbette toplumsal çöküş ve yaşanan tehlike bu raporda ele aldığımız hususlardan çok daha büyük ve trajiktir. Zira yaşadığımız toplumsal çöküş, hiçbir veri ve istatistiki bilgi olmasa bile herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Akıl, vicdan, duyarlılık ve sorumluluk sahibi herkes bu gerçeği yakından görmektedir.

Hiç kimse toplumun içinde bulunduğu durumdan memnun, mutlu ve razı değildir. Herkes huzursuz, mutsuz, şikâyetçi ve mustarıptır. Ancak bir kısım çevreler ısrarla bu durumu görmezden gelme, gerçekleri gizleme veya normalleştirme gayretindedir. Bu kesimlerin misali; kendisine yaklaşan tehlikeden korunmak için başını kuma gömen devekuşu ya da gözlerini kapayan kimsenin durumuna benzemektedir.

Bir diğer kesim ise yıllardır “çözüm” adına Batılı fikirleri, kanunları ve uygulamaları topluma dayatmaya çalışmakta, artık ezberlenmiş klişeleri tekrar ederek kendilerine öğretilen paradigmanın dışına çıkamamaktadır. Bu kesimlerin “çözüm” diye ortaya koydukları şeyler, toplumu daha da batağa sürüklemiş ve âdeta yok oluşun kıyısına getirmiştir. Bir yandan çözmeye çalışırken diğer yandan sorunları daha da kalıcı hâle getirmek, bu arayışlarını samimi-yetsiz, başarısız ve beyhude kılmaktadır.

Öyleyse çözüm, sadece acı bir gerçeklik olarak karşımızda duran çöküşü hissetmek ve sorunu tespit etmek olmamalıdır. Artık vakit şikâyet etme, yakınma, sızlanma ve boş verme vakti değildir. Esas sorun; bu çöküşe üretilen çözümlerin sorunu daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz bir hâle getirmesi, “çözüm” diye sunulanların çözümsüzlüğü artırmasıdır. Dolayısıyla tüm yönleriyle yaşadığımız toplumsal çöküş tehlikesi, geçici, yamalı ve yüzeysel reformlarla çözülebilecek bir durumda değildir.

Balçıkla sıvanamayacak gerçek; sorunun, tatbik edilen nizam ve kanunlardan kaynaklanmasıdır. Sorun, Batı’nın özgürlük düşüncesidir. Sorun, Batı’dan ithal edilen laikliktir, cumhuriyettir, demokrasidir! Zira bu beşer kaynaklı ideoloji ve yönetim nizamları, Batı’nın sömürge araçlarından, tüketim toplumu inşa sürecinde kullandığı argümanlardan başka bir şey değildir.

Artık kaybedecek ne bir vakit, ne bir aile, ne de bir genç vardır. Bir an evvel gerçek, köklü ve İslâmi çözümlere yönelmemiz kaçınılmazdır. Aksi takdirde kanser tüm vücudu saracak ve geri dönüşü mümkün olmayan sonuçlara neden olacaktır.

Burada opsiyonel çözüm önerileri sunmuyoruz. Çözüm için “olmazsa olmaz” ivedi yükümlülükleri vurguluyoruz. Bu çalışmada detaylarını anlattığımız sorunlara ilişkin çözümleri aşağıda maddeler hâlinde sıralayarak, pansuman ve yamaları bir kenara bırakıp köklü cerrahi çözümlere odaklanmanın zaruretini bir kez daha ifade ediyoruz:

1- Gençliğimizin içine düştüğü girdabın sebebi olan ve İslâm’ı “dogmatik bir din” olarak gösteren, tarihimizi ve kültürümüzü tahkir eden, Batılı ideolojiler ekseninde hazırlanmış eğitim müfredatı derhal kaldırılmalıdır. İslâm akidesi üzerine inşa edilmiş, yüksek fikirlere ve üstün bir şahsiyete sahip nesiller yetiştirmeyi hedefleyen, üretken, aydın ve ahlaklı kişiliğin teminatı olan İslâmi eğitim müfredatı derhal yürürlüğe konulmalıdır.

2- Eğitimi değil ifsadı amaçlayan “karma eğitim” metodu terk edilmeli; cinselliği değil icat, keşif ve gerçek anlamda insanlığa faydalı olacak bilimi önceleyen “İslâmi eğitim modeli-ne” geçilmelidir.

3- Batıların çürümüş değer yargılarına dayanan, onlardan ithal edilerek yürürlüğe sokulmuş, suç ve suçlu üretmekten başka bir şeye yaramayan, hiç kimsenin güven duymadığı yargı ve ceza sistemi kaldırılmalıdır. “İslâm akidesi ve ahkâmına aykırı davranışlar” olarak tanımlanması gereken suçun henüz oluşmadan önce önlenmesi, suç içeren davranışların gayrimeşru kabul edilmesi ve suç üreten ortam ve teşviklerin ortadan kaldırılması amacıyla, suç daha oluşmadan önlemek gerekmektedir. Özellikle toplumsal bir talep hâline gelen İslâm’ın caydırıcı hükümlerinden “kisas” gibi birçok hüküm uygulanmalıdır. İnsanı, hayatı ve tüm kâinatı yaratan Allah *Azze ve Celle* tarafından indirilmiş, kâmil bir şekilde uygulandığı tüm zamanlarda mutlak bir adalet ve güven ortamı sağlamış, güçlü-zayıf, zengin-fakir, yönetici ya da halk arasında hiçbir ayırım gözetmeyen İslâm’ın yargı ve ukubat sistemi derhal tatbik edilmelidir.

4- Toplumda inançsızlığı, dinsizliği ve sapkınlığı yayan, İslâmi değerlere, kutsallara ve hükümlere saldıran, başta gençlerimiz olmak üzere toplumumuzu gayri İslâmi düşüncelere sevk eden ateizm, deizm, feminizm vb. esaslı kurum, kuruluş, dernek, şahıs ya da oluşumların faaliyetleri yasaklanmalıdır.

5- “Cinsiyet eşitliği” adı altında okullarda vd. tüm sosyal alanlarda yürütülen her türlü faaliyete derhal son verilmeli; “LGBT” vb. isimler altındaki yeryüzünün en ifsat edici münkerlerine karşı topyekûn bir mücadele başlatılmalıdır.

6- CEDAW vb. uluslararası sözleşme ve 6284 Sayılı Kanun gibi yasaların uygulanması suretiyle; kadının beyanı esastır ilkesine dayanarak verilen haksız kararlara muhatap olanların, Allah’ın rızası ve harama düşmemek için 18 yaş altında evlenen binlerce “erken evlilik mağdurlarının”, ömür boyu nafaka ödemek zorunda bırakılanların ve gayrimeşru bir şekilde ceza alan insanların sorunları çözülmeli, cezaevinde olanlar derhal serbest bırakılmalı, adli sicil kayıtları olanların sicil kayıtları silinmeli, yaşadıkları mağduriyetler telafi edilmelidir.

7- İçki, zina, kumar, uyuşturucu vb. tüm haramlar -her ne ad altında olursa olsun- yasaklanmalı ve bu cürümlere yönelik şer’î hükümlerde belirtilen cezalar yürürlüğe sokulmalıdır.

8- Batıların, başta kadınlar ve gençler olmak üzere İslâmi aile yapısını yıkmaya yönelik tüm bozguncu fikir, kanun ve projeleri ortadan kaldırılmalıdır.

9- İslâm’ın “kadın muhafaza edilmesi gereken bir emanet ve namustur”, “aile İslâm’ın koruma altına aldığı bir kaledir” şeklindeki şiarları yeniden tek ölçü kabul edilerek, aile huzuru ve saadetini tesis edecek İslâm içtimai nizamı acilen yürürlüğe konulmalıdır.

10- Her türlü sapkın fikir, kötülük ve münkerlerin yayılma ortamı hâline gelen yazılı, işitsel, görsel ve sosyal medya mecraları, yıkıcı ve ifsat edici etkilerden arındırılmalı, İslâm’ın “iyiliği emredip kötülükten men etme” misyon ve sorumluluğuna hizmet edecek bir formatta tekrardan yapılandırılmalıdır.

Yukarıda sıraladığımız çözüm önerileri tatbik edildiğinde tüm sorunlar elbette tamamen sona ermeyecektir ancak toplumsal zarar ve etkileri büyük ölçüde zayıflayacaktır. Toplumsal çöküşe nokta koyacak olan şey; kapitalist akideyi, bu akideden çıkan çözümleri, bu akide etrafında şekillenen ilişkileri, duyguları ortadan kaldırmaktır.

Zira kapitalizmin insanlığa sunacağı hiçbir şey kalmamıştır. Bilakis tüm dünya tarafından tecrübe edilmiş ve insanlığı yok ettiği görülmüştür. Kapitalizm karşısında tek alternatif İslâm’dır! İslâm akidesi ve çözümleri insanlığı karanlıktan aydınlığa çıkartacak yegâne unsurdur. Böylesi ideal bir hayatı başlatacak olan ise kuşkusuz Râşidî Hilâfet Devleti’dir. Muhakkak ki bu, Allah için hiç de zor değildir.

TOPLUMSAL ÇÖKÜŞ SORUNLAR VE ÇÖZÜM

On dört asır önce insanlık bir kez daha ateş çukurunun kenarına kadar gelmiş, yeryüzü ifsat olmuş, doğrular ve yanlışlar, iyiler ve kötüler yer değiştirmişti. Yaratıcısını unutan insan, aklın kabul etmeyeceği bir şekilde kendi elleriyle yaptıkları putlara mistik güçler yükleyerek kutsayıp yüceltiyordu. Yaratıcıyla birlikte ilahi mesajlar da unutulmuş heva ve heves üzerine bina edilmiş hayat, zayıfları eziyor zenginleri el üstünde tutuyordu. Beşeri kanunlar zulmün başlıca kaynağıydı. Karanlıklara gömülen dünyayı şirk, zulüm, fesat ve ahlaksızlık kaplamıştı.

Kullarına karşı şefkatli ve merhametli olan Allah Subhanehu ve Teâlâ, bir kez daha rahmetini gönderdi. İslâm güneşi karanlıkları parçaladı ve dünyayı aydınlattı. Cehennem ateşine koşarak giden insanlığın elinden tuttu ve kendisine tabi olanları “ahsen-i takvim” katına yükseltirken haktan sapanları “esfel-i safilin” konumuna indirdi. Kaskatı kesilmiş kalplerden âb-ı hayat fışkırttı.

Dünya hayatını, onun öncesini, sonrasını ve aralarındaki ilişkiyi anlatarak, insanoğlunun büyük düğümünü çözdü. Katından indirdiği tertemiz hükümleri, hayatlarında tatbik edecekleri nizamlar ve kanunlar hâline getirdi. Âtemlere Rahmet olarak gönderdiği son Nebi ve son Rasul olan Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem’i tek örnek, tek model ve tek önder seçti. İslâm’ı, iman edip teslim olanların kendisine tutunduğu en sağlam kulp yani “Urvetu’l-Vuska” olarak gösterdi.

“Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür” atasözü cereyan edip kendisini ayakta tutan şeyin bu sağlam kulp olduğunu unuttuğunda yavaş yavaş onu bıraktı. Ve karanlıklar yeniden dünyayı kapladı. Yeryüzü yeni bir ifsat dalgasıyla baş başa kaldı. Cahiliyye toplumunun ateş çukuru yeniden alevlendi.

Bugünümüz, yarınımız ve geleceğimiz büyük tehlike altında farkında mısınız?

KÖKLÜ DEĞİŞİM

Suskunluğun Kırılma Noktası

Kültür Mahallesi Mithatpaşa Caddesi 47-B Çankaya - Ankara

www.kokludegisim.net - +90 [312] 229 77 91